

Değerli Genç Birikim okurları,

Müslümanlar olarak Ramazan ayını idrak ediyoruz. Ama bu konuda genel olarak Müslümanlar iki ayrı hal ve durum içinde. Bir grup Müslüman açlık, sefalet, zulüm içinde Ramazan ayını idrak ederken diğer gruptaki Müslümanlar israf içinde bu ayı geçirmekte. Müslümanların bir vücudun âzâsı gibi olduğuna inancımız maalesef çok zayıf. İnançımız varsa da idrak problemimiz var. Diğer Müslüman kardeşlerimizin ne halde olduğunu bildiğimiz halde kendimizi onların yerine koymuyoruz. Bu halimizi gözden geçirmemiz, şu mübarek Ramazan ayında gerçek bir nefis muhasebesi yapmamız gerekiyor. Bu dünyada başımıza gelenlerin hepsi birer imtihan olduğuna göre bizim de diğer kardeşlerimizin imtihan edildiği gibi imtihana tabi olabileceğimizi hatırlamamızdan çıkarmamamız gerekiyor. Rabbimiz bizi imtihan edeceğini de Yüce Kitabında açıkça beyan ediyor: "İnsanlar, imtihandan geçirilmeden, sadece «İman ettik» demeleriyle bırakılacaklarını mı sandılar? (Ankebut,2)"

İslam coğrafyasında maalesef durum yine içler acısı. Yeni Amerika Başkanı Trump'un Müslüman ülkeleri ziyareti sonrasında bu ülkelerdeki sözüm ona yönetici konumunda olanlar bu coğrafyaya birer fitne kaynağı oldular. Ümmetin milyarlarca dolarını silah almak için Amerika'ya aktarıp muhtemelen bu silahları da diğer Müslümanlara karşı kullanacaklar. Amerika hem bu silahları sattı hem de Arabistan ve Körfez ülkelerinin kulaklarına bir şeyler fısıldadı. Arkasın-

dan bu ülkeler başta Amerika'dan silah almada istekli olmayan Katar'a yaptırımlar uygulama kararı aldılar. Ey bu ülkelerin kukla yöneticileri. Sizleri de Amerika bir gün satacak ve sonunuz Saddam gibi Kaddafi gibi olacak. Allah'ın ipine sınımsız sarılacağınıza sizler Amerika'nın ipine sarılıyorsunuz. Biliniz ki Amerika'nın ipi zayıftır. Koptuğunda da ateş çukuruna düşersiniz. Hem bu dünyada hem de ahirette kaybedersiniz. Yol yakinken gelin ümmeti parçalayıcı değil ümmeti birleştirici olun. Ümmetin dirlik ve düzenine vesile olun. İslam coğrafyasının bu kadar kaynaklarının Müslümanlar için değerlendirildiğinde, kullanıldığında hem bu coğrafyada açlık ve sefalet son bulur hem de Müslümanlar dünyaya hükmeder.

Dergimizin Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni Ali KAÇAR bu sayımızdaki başyazıda Katar konusunu gündeme taşıyor. Katar'ın genel bir profilini, geçmişini ve bugünkü ABD'nin Katar üzerinden bölgeyi nasıl terörize ettiğiyi ilgili olarak derinlemesine analiz yapan yazıyı okumanızı önemle tavsiye ediyoruz. Mustafa GÜLDAĞI'nın "Firavun Düzeni: Amerikan Hegemonyası" başlıklı yazısında yine Amerika'nın nasıl Firavunlaştığını ama "Musa"nın karşısında aslında aciz bir varlıktan başka bir şey olmadığını belirtiyor.

İçerikleriyle, bilgi ve gönül dünyamıza katkısı olacak diğer yazılarımızı da ilgiyle okuyacağınızı ümit ediyoruz.

Allah'a (c.c.) emanet olun.

genc BİRİKİM

Yıl: 19 Sayı: 216

**Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü**
Ali KAÇAR

Genel Yayın Yön.
Ali KAÇAR

Yazışma Adresi
Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri
Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Besabes Matbaacılık /ANKARA
Tel: 0312 395 09 34
www.besabes.com.tr

Baskı Tarihi:
20.06.2017

Değerli Okuyucularımız/Yazarlarımız,
Yazılarınızı Times New Roman karakteriyle 12 punto büyüklüğünde yazılmış olarak, sayfanın sağ, sol, üst ve alt boşlukları 2,5 cm, satır aralığı: tek ve iki yana yaslanmış olarak göndermenizi; yazılarınızın en az 2 en çok 4 sayfa olmasını, yazınız 4 sayfadan fazla ise 2 veya daha fazla olarak bölümlenmiş şekilde göndermenizi rica ederiz.

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 50 TL'yi Yurt dışı abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 75 TL'yi ADNAN BOZAN - IBAN NO:TR60 0020 3000 0075 4150 0000 02 no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sıhhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

- 3 **ABD Katar Üzerinden Bölgeyi Terörize Ediyor!**
Ali KAÇAR
- 14 **40 Hadiste Samimiyet**
İdris KERİMOĞLU
- 17 **Birey Olmaklığı Ümmet Potasında Eritme Yurdu!**
Fatih PALA
- 21 **Mekrûh Vakti Olmayan İbâdet: Zikir - V**
Muhammed İMAMOĞLU
- 31 **Firavun Düzeni: Amerikan Hegemonyası**
Mustafa GÜLDAĞI
- 35 **Mavi Marmara'da Neier Oldu?**
Taha Oğuzhan KILAVUZ
- 42 **Hesap Günü**
Hakverdi DOĞRU
- 49 **İncirlik ABD'nin İleri Karakoludur - II**
Ali KAÇAR
- 54 **İslamî Hareket/Cemaat ve İslamî Hareket/Cemaat Liderinin Özellikleri - IV**
Ahmed YASİN
- 58 **Fiili Dua**
Cefai DEMİREL
- 63 **Emânete Dair**
Halil ALANOĞLU

ABD Katar Üzerinden Bölgeyi Terörize Ediyor!

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

ABD, Irak'a yönelik 17 Ocak 1991'deki Birinci Körfez işgali ile başlattığı ve bütünüyle bölgeyi kapsayacak şekilde yaygınlaştırarak sürdürdüğü işgal ve boyun eğdirme stratejisini devam ettirmektedir. Irak işgalinde, kendisinin himaye ettiği ve bölgede -hem kendi halkına hem de komşu ülkelere karşı- tetikçi olarak kullandığı Saddam'a karşı başlattığı saldırı ve ambargo neticesinde yüz binlerce çocuk ve yaşlı, gıda ve ilaç yetersizliğinden dolayı öl-

müştür. Bu işgal ve boyun eğdirme stratejisini daha sonra Afganistan işgali ile devam ettirmiş, aynı şekilde Afganistan'da da taş taş üzerinde bırakmamış; camiler, okullar, hastaneler, ambulanslar, düğün konvoyları, sivillerin meskûn olduğu yerler bombalanarak yüz binlerce masum sivil katledilmiştir. Şibirgan Cezaevinde, Cenk Kalesi'nde katledilen binlerce masum sivil,

Evet, Afganistan'daki katliamların hesabı sorulmadan Irak'ta daha acımasızcası tattırıldı Irak -ve dolayısıyla bölge- halkına! Saddam diktatörlüğünden kurtulma ümidi taşıyan Irak halkı, Saddam'dan daha acımasız ve daha vahşi ABD'nin başını çektiği küresel çetenin katliamlarına maruz kalmıştır. Bugün, geçmişte en şedid bir şekilde Saddam karşıtı olan Iraklılar bile Saddam dönemini mumla arar hale gelmiştir.

Mezar-ı Şerif'te kurşuna dizilen binlerce insan, insanlığın yüz karası Guantanamo'daki insanlık dışı işkencelere tabi tutulan yüzlerce masum insanın hesabı verilmeden Irak'ta 20 Mart 2003'te yeni bir işgal başlatılmıştır. Adeta bir acıyı unutturmak için yeni bir acı tattırdılar bu bölge insanına! Evet, Afganistan'daki katliamların hesabı sorulmadan Irak'ta daha acımasızcası tattırıldı Irak -ve dolayısıyla bölge- halkına! Saddam diktatörlüğünden kurtulma ümidi taşıyan Irak halkı, Saddam'dan

daha acımasız ve daha vahşi ABD'nin başını çektiği küresel çetenin katliamlarına maruz kalmıştır. Bugün, geçmişte en şedid bir şekilde Saddam karşıtı olan Iraklılar bile Saddam dönemini mumla arar hale gelmiştir. Milyonlarca insan katledilmesine rağmen halen iç savaş devam etmekte ve hiçbir Iraklı bırakın yarınina, bir saat sonrasına bile güvenli bakamaz hale

ge(tiril)miştir.

Ne yazık ki Irak'ta, küresel işgalci güçler tarafından gerçekleştirilen katliamlar ve tecavüzler Afganistan'ı aratır hale gelmiştir. Sadece Ebu Gureyb cezaevinde işlenen insanlık dışı işkenceler, insanlık tarihinde az rastlanır türden yüz kızartıcı işkencelerdi. Kaldı ki Ebu Gureyb gibi onlarca cezaevi bulunmaktaydı Irak'ta! 1 Mart tezkeresi geçmiş olsaydı, Irak'ın başına gelenler Türkiye halkının da başına gelecekti. Ayrıca bu, sadece iktidardaki parti yöneticilerinin değil bütünüyle Türkiye halkının alında silinmez bir kara leke olarak kalacaktı. İktidarın is-

rarına ve baskısına rağmen 1 Mart tezkeresinin geçmemesi en azından Irak'ta işlenen katliamlara Türkiye halkı ortak olma utancından kurtulmuştur.

Mısır'daki darbe, Libya'daki işgal ve Suriye'deki katliamlar, ne Afganistan'daki, ne de Irak'taki katliamları aratmaktadır. ABD'nin gerek destek vererek, gerekse fiili olarak gerçekleştirdiği saldırılarda katledilen insanların sayısı birçok ülke nüfusunu çoktan aşmış durumdadır. Bu süreçte Filistin'deki katliamlar unutturuldu, yeni ve daha vahşi işlenen bu katliamlardan dolayı! Daha yeni, Filistin'de, sokak ortasında vurulan bir genç kız çırpırırken leş kargaları Siyonistlerin 'öl, öl' diye bağırışları, insanlıktan hiç nasip almadıklarını ve ne kadar vahşileştiklerini göstermektedir. Her defasında Siyonistlere arka çıkan ve her defasında çıkma ihtimali olan kararları veto eden yine eli kanlı ABD'li emperyal katiller olmuştur.

ABD terörle savaştığını söylüyor, ama Suriye'de Kürtlere, Araplara kısacası Suriye halkına karşı terör estiren, katliam gerçekleştiren ve Türkiye'deki PKK'nın kolu olan PYD/YPG terör örgütüne bir orduyu donatacak kadar silah ve mühimmat vermektedir. Sadece silah ve mühimmat vermiyor, ayrıca PKK/PYD/YPG'li teröristleri eğitmekte, karadan ve havadan da destek sağlamaktadır. İşin en ilginç yanı da bu terör devletinin, stratejik müttefiki olan Türkiye'nin 30-40 yıldır başına bela olmuş, ekonomisini çıkmaza sokan ve 30-40 bin insanın katledilmesine neden olan PKK'yı desteklemesidir.

2015'de IŞİD'e karşı oluşturulan işgal koalisyonunun Irak'ta ve Suriye'de katlettikleri sivil sayısı her geçen gün daha da kabarmaktadır. Güya teröre karşı savaşçıları söylemektedirler. Oysa asıl terörist ABD'nin kendisidir. Eğer ABD terörü olmamış olsaydı, Afganistan'da el-Kaide, Irak ve Suriye'de de IŞİD diye bir örgüt olmazdı. Bu bölgede ABD terörü bitmeden, bu örgütler ya da bu örgütlerden sonra çıkacak yeni örgütleri bitirmek de mümkün olmayacaktır. İşin en üzücü yanı da hiç kimsenin ABD terörünü gündeme getirmemesi ve bu terör devletine karşı gerekli -adam

gibi-tavri takınmamasıdır.

ABD terörle savaştığını söylüyor, ama Suriye'de Kürtlere, Araplara kısacası Suriye halkına karşı terör estiren, katliam gerçekleştiren ve Türkiye'deki PKK'nın kolu olan PYD/YPG terör örgütüne bir orduyu donatacak kadar silah ve mühimmat vermektedir. Sadece silah ve mühimmat vermiyor, ayrıca PKK/PYD/YPG'li teröristleri eğitmekte, karadan ve havadan da destek sağlamaktadır. İşin en ilginç yanı da bu terör devletinin, stratejik müttefiki olan Türkiye'nin 30-40 yıldır başına bela olmuş, ekonomisini çıkmaza sokan ve 30-40 bin insanın katledilmesine neden olan PKK'yı desteklemesidir. Türkiye ise, gardiyanına âşık olmuş birisi gibi hala kendisini parçalamaya/bölmeye çalışan bir terör örgütünü destekleyen bu ülkeye stratejik müttefik diyebiliyor. Bu, ne acınacak hal değil mi?

ABD'nin böylesine azgın ve bölgede terör

estiren bir terör örgütünü desteklemesi aslında bir savaş nedenidir. Şayet Türkiye'nin yerinde ABD olmuş olsaydı çoktan terör örgütüne yardım eden o ülkeye savaş açmış ve yerle bir etmişti. Ancak Türkiye, stratejik müttefiki ABD'ye gücünün yetmemesi nedeniyle konuşmanın/itiraz etmenin dışında bir şey yapamamaktadır. Üstelik ABD, PKK/PYD/YPG terör örgütüne bu yardımları İncirlik üssünden yapmaktadır. Kısa bir süre önce Cumhurbaşkanı sözcüsü İbrahim Kalın gerekirse İncirlik'i kapatırız, bu hakkımız vardır¹, demişti. Peki, neden bunca olaya rağmen İncirlik'in kapatılması konusunda ciddi bir adım atıl(a)mamaktadır? Ne acı durumdur, Türkiye yetkilileri PKK/PYD/YPG ve ABD'nin yardımı aleyhinde her gün konuşmaktadırlar ama kendi ülkelerindeki terör örgütüne yardımın yapıldığı İncirlik üssünü kapatmaya güç yetirememektedirler. İncirlik üssü kapatılmadan Türkiye'nin, ABD terör örgütüne yardım ediyor suçlamasını yapmasının hiçbir anlamı yoktur. Dolayısıyla bir an önce Suriye ve Irak halkına dönük kat-

liam gerçekleştiren, ayrıca PKK/PYD/YPG terör örgütüne askeri ve lojistik destek sağlayan uçakların kalktığı İncirlik'in kapatılması gerekmektedir. Bu yapılamıyorsa/güç yetirilemiyorsa bunun mutlaka ve en kısa zamanda kamuoyu ile paylaşılması gerekmektedir. Aksi halde iktidar, İncirlik'i kapatmamanın kara lekesini alnından asla silemeyecektir. Çünkü İncirlik üssü, ABD ve işbirlikçi işgal koalisyonu için bir terör üssüne dönüşmüştür.

Trump, -tıpkı Bush gibi- İslam'a ve Müslümanlara açıkça düşman olduğunu ve onlarla savaşılması gerektiğini söylemekten çekinmeyen gözü dönmüş bir Amerikalıdır. Bu nedenle gerek seçim çalışmaları esnasında ve gerekse yönetimi devraldığına yaptığı konuşmalarda İslam'a ve Müslümanlara karşı takındığı düşmanca tavır, bölge halkının hiç de yabancı olmadığı bir tavidir. Nitekim daha seçim döneminde Müslümanlara yönelik tehditlerini, iktidara gelir gelmez önce yedi ülke halkını ABD'ye girişini yasaklamakla göstermiştir. Trump'ın aldığı bu karar sadece Müslüman halklara değil

1 <http://www.yenisafak.com/gundem/ibrahim-kalin-incirlikli-kapatma-hakkimiz-var-2591980>

aslında bütünüyle insanlığa yapılan bir tehdittir. Ancak ne insanlık ne de yasak uygulanan/ uygulanmayan ülke halklarında ve yönetimlerinde, Trump'ın bu gayri insanı tavrına karşı ciddi bir tavır takınılmamıştır. Kendilerine yasak uygulanmayan halkı Müslüman olan ülke yönetimleri –belki de- sevinmişlerdir, yasak kendilerine uygulanmadı diye. Oysa hep birlikte karşı tavır konulmuş olsa idi, Trump, ne o adımı atabilirdi ne de daha sonraki adımları! İşte bu vurdumduymazlık, adam gibi tavır takınamama, arkasında Riyad'da 20 ve 21 Mayıs'ta Trump'ın görkemli karşılanması bu kovboyu daha da cesaretlendirmiştir. Bölgenin kukla/uşak ruhlu yöneticileri ile yaptığı görüşmeler ve toplantıların arkasından işbirlikçi yöneticilere verdiği talimatlardan sonra Katar krizi başlamıştır. Katar krizinin çıkmasından bir gün sonra İran'ın can damarlarına yönelik bir saldırının gerçekleştirilmiş olması da aynı senaryonun devamı niteliğindedir. Gerçi İran, Irak'ta, Suriye'de ve Yemen'de -geçmişte Afganistan'da- ABD ile nükleer anlaşmasından sonra ABD tarafından önünün açıldığını düşünerek Haşd-i Şabi ve Kasım Süleyman kanalıyla uyguladığı mezhepçi politikalarla tam anlamıyla terör estirmiştir. ABD'ye asla güvenilmeyeceğini ve bir gün terörün kendisine de döneceğini düşünmeliydi. Umut ve temennimiz bölge halkına çektirilen bu sıkıntıların çok daha fazlasını ABD'deki sorumluların da çekmesidir. Artık bölge halkları ve bölgede küresel emperyalizme karşı mücadele eden direniş örgütleri, gerçek düşmanın ABD olduğunu ve asıl terörün de ABD'den kaynaklandığını bilmeliler ve kendi aralarındaki kavgaları bir an önce bırakmalıdırlar. Aksi halde adım adım, tek tek, ülke ülke Afganistan'ın, Irak'ın ve Suriye'nin akıbetini her ülke yaşayacaktır.

Katar Krizi

Katar krizi niye çıktı, gerçekten sadece açıklanan nedenler midir krizin sebebi, bu konuda çokça yazılan ve çizilen birbirinden farklı ve hatta birbiriyle çelişkili yorumlar ve analizler

yapılmaktadır. Ancak ne tür yorum ve analiz yapılırsa yapılsın, bu krizi görünürde çıkaran bölgenin işbirlikçi yönetimleri, etkisiz ve gücü olmayan kukla yönetimlerdir. Ancak bölgenin monarşik yönetimlerinin uzun zamandan beri Katar'ın izlediği bölgesel politikalarda rahatsız oldukları bilinmekteydi. Bu rahatsızlık, Katar'ın, Körfez ülkelerinden ve özellikle de uyguladığı Suud'dan farklı politikalardan kaynaklanmaktaydı.

Katar izlediği bu politikalarla üyesi olduğu Körfez İşbirliği Konseyi (KİK)'ndeki ülkelere karşı ayrı düşmede ve farklı politika gerçekleştirmede bir beis görmemekteydi. Kaldı ki Katar'ın, KİK'den farklı politika izlemesinin tarihi yeni gibi görünse de aslında çok eskilere dayanmaktadır. En belirgin gerginlik ise 1995'de başlamış, zaman zaman hafiflese de artarak devam etmiştir. Peki, 1995'de ne olmuştu ki, Katar, Körfez ülkelerinden ve özellikle de Suud'dan farklı politikalar izlemeye başlamıştır. 1995'de Katar'ın bugünkü Emiri olan Şeyh Tamim bin Hamad el Thani'nin babası Şeyh Hamad bin Halife Al Thani, Suudi Arabistan yanlısı olan babası Halife bin Hamad Al Sani'yi² devirerek iktidara el koymuştur. İşin ilginç yanı da Katar, sıvılaştırılmış doğalgaz (LNG) ihracatına da aynı yıl başlamıştır. Katar açısından dönüm noktası olan 1995 yılı Körfez'de dengeleri değiştirmiş ve Suudi Arabistan ile Katar'ı karşı karşıya getirmiştir.

2.5 milyon civarında nüfusu bulunan Katar, bugün dünyanın en büyük sıvılaştırılmış doğalgaz ihracatçısı ve dünyada en büyük kişi başı Gayrisafi Milli Hasıla'ya sahip ülke. Yıllık ortalama gelir 130 bin doları buluyor. Ülke en büyük doğalgaz rezervine sahip kuzey bölgesini, Suudi Arabistan'ın başlıca rakibi olan İran'la pay-

2 Halife bin Hamad, Katar'da 1972-1995 yılları arasında emirlik yapmıştır. Halife bin Hamad, 1995 senesinde İsviçre'nin Cenevre kentindeyken oğlu Hamad bin Halife tarafından kansız bir saray darbesiyle görevden uzaklaştırılmıştır. 2004 yılına kadar yurt dışında yaşayan Halife bin Hamad, kendisine darbe yapan oğlu ile barışarak 2004 yılında ülkesine dönmüştür. 23 Ekim 2016'da 84 yaşında iken vefat etmiştir.

laşmaktadır.

Katar'ın Dolphin boru hattıyla doğalgazı Birleşik Arap Emirlikleri ve Umman'a göndermesi, bölgede dengeleri değiştirmiştir. Katar daha sonra Asya ve Avrupa'ya da doğalgaz satmaya başlamıştır. Doha'nın 2005'te kuzeydeki doğalgaz sahasını genişletme planı da komşularını -Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirliklerini³- kızdıracak bir adım olmuştur.⁴

Bilindiği gibi Katar da Körfez İşbirliği Konseyi üyesidir ve aralarında birçok konuda ittifak ve işbirliği anlaşmaları bulunmaktadır. Katar, bölgenin en küçük ülkesi olmasına rağmen gayri safi milli hâsıladan fert başına düşen gelir bakımından dünyanın en zengin ülkelerinden⁵

3 Birleşik Arap Emirlikleri' yedi emirlikten oluşan bir federasyondur. Bu emirlikler Abu Dabi, Dubai, Acmen, Fuceyra, Re'sü El Hayme, Eş Şarika ve Ummu El Gayevin'dir. Federe birimlerin her biri kendi emirleri tarafından yönetilirken, federasyon bu emirler arasından seçilen bir devlet başkanının idaresinde yönetilmektedir. Ülkenin başkenti ve Dubai'nin ardından en büyük ikinci emirliği ise Abu Dabi.

4 <http://www.haberturk.com/ekonomi/is-yasam/haber/1522434-suudi-arabistan-ve-katar-arasindaki-22-yillik-dogalgaz-kavgasi>

5 Katar'da fert başına düşen milli gelir 130 bin dolar civarında olduğu söylenmektedir. Katar nüfusunun 2 milyona yakını yabancıdır. Bunlar çıkarıldığı zaman kişi başına düşen milli gelir 1 milyar dolar civarında olduğu söylenmektedir.

biri olmasının yanı sıra dünyanın en büyük doğal gaz kaynaklarına sahip olan bir ülkedir. Arabistan yarımadasında yer alan Katar dünya doğalgaz rezervlerinin yüzde 14'üne sahip. Doğalgaz rezervi yönünde dünyada birinci Rusya, ikinci İran, üçüncü Katar, dördüncü ise Suudi Arabistan'dır.

Bu kadar zengin bir ülke olunca kendi politikasını Körfez ülkelerine göre de bağımsız belirlemeye başlayınca bölgede gerginlik de artmaya başlamıştır. Bu nedenle de Körfez ülkeleri zaman zaman Katar'da yönetimi meşru/gayri meşru şekillerde değiştirmeye zorlamışlardır. Bu yönde ilk deneme, 2000 yılında başarısız olan bir darbe girişimi gerçekleştirilmiştir. Bu darbe girişiminin arkasında, haklı olarak Katar'ın enerji alanındaki yükselişinden rahatsız olan Suudi Arabistan ve Bahreyn'in olduğu iddia edilmiştir. Bu, bölgede ilk krizdi, ama son değildi. Çünkü bu krizi, ileriki yıllarda başka krizler izlemiştir.

Katar'ın yaklaşık iki milyonluk nüfusunun 300 bini Katarlı olup, geri kalanı çalışmak için gelmiş Hindistan, Filipinler, Pakistan, Nepal, Sri Lanka gibi güney ve güneydoğu Asya ülkeleri ile Mısır, Lübnan, Fas, Cezayir, Filistin gibi Arap ülkeleri vatandaşı yabancılardan oluşuyor.

İkinci kriz ise, Katar Emiri Hamad bin Halife kansız bir darbe ile koltuğunu 25 Haziran 2013'de şimdiki Emir olan oğluna bırakması şeklinde gerçekleşmiştir. ABD'nin o günkü Dışişleri Bakanı John Kerry, bölge turu çerçevesinde 25 Haziran 2013'te Suudi Arabistan'da Kral Faysal ile Mısır'da Mursi yönetimindeki sorunlar ve bunun Filistin ve İsrail'e etkilerini görüşüyordu. Aynı gün, Mursi'nin -hem siyasi, hem mali açıdan- önemli destekçisi Katar Emiri Hammad el-Thani henüz 61 yaşında olduğu halde yerini 33 yaşındaki oğlu Tamim el-Thani'ye bıraktığını açıklamak zorunda bırakılmıştı. Baba Thani koltuğu devretmeden önce, El Kaide'nin Suriye kolu olan El Nusra'ya destek olmakla suçlanan Başbakan (ve Dışişleri Bakanı) Hammad bin Jassim'i de görevden almıştı. Bu gelişme o zaman bir tür kansız saray darbesi olarak yorumlanmıştı.

Katar bağlantısının kesilmesinden kısa süre sonra, 3 Temmuz 2013'de Mısır'ın seçilmiş Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi, Genelkurmay Başkanı Abdülfettah el-Sisi tarafından Suudi Arabistan (ve ABD) destekli bir darbeye devrılmıştir.⁶

Üçüncü bir kriz ise, şu anki Emir döneminde 2014'de yaşanmıştır. Bu kriz, 2014 yılında Suudi Arabistan, Bahreyn ve Birleşik Arap Emirlikleri, Katar'ın Mısır darbesindeki tutumu ve İslami gruplara desteğini gerekçe göstererek Doha'dan büyükelçilerini çekmeleriyle başlamıştı. 8-9 ay süren bu kriz, o dönemde yaşanan Arap Baharı ve İslami gruplara yaklaşım konusundaki farklılıkların yol açtığı ve Körfez bölgesiyle sınırlı diplomatik bir krizdi. Katar'ın yeni Emir'i 2014 yılında bu krizi atlattık için hepsini olmasa da adı çıkmış bazı İhvan üyelerini sınır dışı etmek zorunda kalmıştır. Ayrıca Irak ve Suriye'de IŞİD'e karşı ABD öncülüğünde 2015'de oluşturulan işgal koalisyonunun (ABD Merkez Kuvvetler Komutanlığı-CENTCOM) harekât merkezinin Katar'da kurulmasına

izin verilmiştir. Halen 11 binden fazla Amerikan personelinin yanı sıra başka koalisyon üyelerine ait uçaklar da bu merkezden Afganistan, Irak ve Suriye'deki IŞİD, El Kaide ve sivil hedeflere saldırılar düzenlemektedir. Dolayısıyla bugün Afganistan'da, Irak'ta ve Suriye'de, Katar'dan kalkan uçaklar tarafından katledilen her maaş sivilin kanında Katar yönetiminin de eli bulunmaktadır.

Dördüncü kriz ise 5 Haziran 2017'de Körfez ülkelerinden Suudi Arabistan, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) Katar ile diplomatik ilişkilerini kestiklerini açıklamışlar ve Katarlı diplomatların 48 saat içerisinde, Katarlıların ise 14 gün -iki hafta- içerisinde ülkeyi terk etmeleri istenmiştir. Ayrıca deniz, kara ve hava sahası da Katar'a kapatılmıştır. Bu ablukaya katılan Mısır, Libya'nın Dobruk Hükümeti (Sisi'nin işbirlikçisi darbeci emekli General Hafter), Yemen, Maldiv Adaları'ndan sonra başka ülkelerin katılmasıyla sayı bir hayli artmıştır.⁷ Bu ülkelerin tamamı da Suud ve diğer Körfez ülkelerinden nemalanan ülkelerdir.

Katar Krizinin Nedeni

Körfez ülkeleri tarafından Katar Krizinin geçitli nedenleri açıklanmıştır. Bu krizin patlak vermesinde en önemli etki ABD başkanı Trump yönetime gelir gelmez yaptığı açıklamalar ve 20-21 Mayıs 2017'de Suud'a yaptığı ziyarette yaptığı konuşmalar olmuştur. Trump bu konuşmalarıyla bölgenin satılık uşak ruhlu yöneticilerine hem adres göstermiş hem de cesaret vermiştir. Obama döneminde 11 Eylül olayları dolayısıyla terörden yargılanması gündeme gelen Suud yönetimi⁸, Trump'a sundukları 380

7 Bu ablukaya sonradan Ürdün, Moritanya, Senegal ve Çad da dahil olmuştur.

8 SUUDİ TARİHİ İSLAM'A İHANETTEN İBARETTİR
CRESCENI INTERNATIONAL- 7-15 Şubat 1991-ÖZET-

Çev: Adem YALÇIN, Öncesini hesaba katmasak bile en azından 1965'ten beri, Suudiler sadece bir rol oynadılar: Hadim'ül Amerika. Suudilerin bu rolüne şaşırılmamalıdır. Necid'teki Dar'iyye'den Suudi kabilesinin ortaya çıkışından beri, onların tarihi Müslümanlara ihanet ve kötülüklerle süregelmiştir. Şu andaki Suudi Arabistan devletinin kurucusu Abdülaziz İbni Suud bir İngiliz ajanıydı. 2 Mart 1922'de Avam Kamarasının da bir soruya cevaben, Winston Churchill İbni Suud'un İngi-

6 <http://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/murat-yetkin/katar-krizi-dokunan-yanabilir-40481039>

milyar dolarlık rüşvetle tekrar nikâh tazelemiş ve biatını yenilemiş gibidir. Ama 11 Eylül dolayısıyla Suud yönetimini yargılama Demoklesin kılıcı gibi -gerektiği zaman kullanılmak üzere- Suud yönetimi üzerinde sürekli sallanacaktır. Bu, asla unutulmamalıdır. ABD ihtiyaç duyduğu her vakit bunu tekrar devreye sokacaktır.

ABD'nin bu ayak oyunlarına rağmen bu işbirlikçi ve İslam'a ihanet içerisindeki Körfez ülkeleri bu krizin nedenlerini şöyle açıklamışlardır:

1- Körfez ülkeleri (Suud, BAE ve Bahreyn) Müslüman Kardeşler (İhvan)'i dolayısıyla Hamas'ı terör örgütü olarak itham etmektedir. Katar ise, Mısır'daki Müslüman Kardeşleri ve Hamas'ı terör örgütü olarak görmemekte ve hatta hem maddi olarak hem de ülkesinde misafir ederek desteklemektedir. Bu nedenle

---

liz sömürgeciliğinin hizmetine karşılık olarak, 20.000 Sterlin toptan peşin ödemeye ek olarak, her ay 5.000 Sterlin ödenildiğini doğrulamıştı, (Suudi Arabistan Tarihi'nin Belgeleri, Cilt 1. İbrahim El-Raşid)

İkinci Dünya Savaşından sonra, bir süpergüç olarak ABD'nin ortaya çıkmasından beri, Suudi Hanedanı İslâm'ın zararına olan Siyonist-ABD çıkarlarını yüksekte tutmak için elinden geleni yaptı; kutsal yerlerin bozulup kirletilmesinden, Mekke'de hacıların katledilmesine (Ağustos 1987) kadar. (18 İKTİBAS MAYIS 1991)

de Hamas'ın karargâhının Şam'dan başkent Doha'ya taşınmasına onay verilmiş ve Hamas'ın eski siyasi büro şefi Halid Meşal'e de oturma izni verilmiştir. Müslüman ülkeler olarak bilinen ve üstelik Hadimü'l-Haremeyn iş- Şerifeyn unvanıyla anılan bir ülke yönetimi Siyonist teröre karşı direnen ve Kudüs'ü, ilk kiblemiz Mescid-i Aksa'yı savunan İslami direniş hareketini utanmadan terör örgütü olarak değerlendirebiliyor ve Dünya Müslüman Âlimler Birliği Başkanı ve ilim adamı Yusuf Karadavi'nin de kitaplarını ülkede yasaklayabiliyor.

2- Suudi Arabistan ve BAE başta olmak üzere Körfez ülkeleri, İran'ın bölgedeki Şii yayılmacılığını yakın bir tehdit olarak değerlendirmektedir. Özellikle İran'ın, Lübnan'daki Hizbullah benzeri bir örgüt olan Yemen'deki Husileri desteklemesi, Suud'un Irak ve Kuveyt'e komşu Şii nüfuslu bölgelerindeki hareketliliği bu ülkeleri daha da korkutmaktadır. Katar'ın, İran ile ilişki kurması, İran'la Körfez arasında arabuluculuğa soyunması Körfez ülkelerini bu nedenle kızdırmaktadır. Hele kısa bir süre önce İran'ın Kudüs Gücü komutanı -Irak'ta ve Suriye'de birçok masumun katili- Kasım Süleymani ile Katar Dı-

şişleri Bakanı'nın görüşmesi bu kızgınlığı daha da artırmıştır. Bu ilişki ve görüşmelere bir de İran'da Cumhurbaşkanlığına tekrar seçilen Hasan Ruhani'nin Katar tarafından tebrik edilmesi bardağı taşıran son damla olmuştur.

3- Körfez ülkeleri tarafından gösterilen bir başka neden ise, Katar'ın Suriye'de el-Kaide bağlantılı örgütleri, Yemen'de de İran bağlantılı Şii örgütü Husileri desteklemesiydi. Mısır darbecisi Sisi de, Katar'ı, Sina yarımadasında IŞİD yanlısı örgütleri desteklediğini iddia etmekteydi. İşin ilginç yanı birbirine düşman olan IŞİD, el-Kaide ve Şiilerin (İran yönetimi, Hizbullah ve Husiler) Katar tarafından destekleniyor iddiasıdır. Ne yazık ki geçersiz ve mesnetsiz olan İslam'la asla bağdaşmayan bu iddialar Katar'ın abluka altına alınarak açlığa ve yoksulluğa mahkûm edilmesine neden olarak gösterilmiştir.

Ablukanın kaldırılması öne sürülen beş şart:

Körfez ülkeleri tarafından Katar'a uygulanan bu ablukanın kaldırılması ve uzlaşmanın sağlanabilmesini, Suud Dışişleri Bakanı Adil Bin Ahmed el-Cübeyr, Almanya'da Dışişleri Bakanı Sigmar Gabriel ile yaptığı görüşmede Katar tarafından beş şartın yerine getirilmesine bağlamıştır. Bu şartlar;

1- Terör örgütü olarak kabul edilen grup ve hareketlere maddi desteğe derhal son vermesi. Bunlar Müslüman Kardeşler, DEAŞ ve El Kaide olarak sıralanıyor.

2- Yemen'de hükümete karşı savaşan Şii Husilere mali desteğin kesilmesi.

3- İran'ın bölgede etkisini güçlendirme çabalarına karşı çıkması ve bu ülkeyi destekleyen tutumu terk etmesi.

4- Katar merkezli ve uluslararası yayın yapan El Cezire televizyonunun yayın politikasının değiştirilmesi.

5- Körfez İşbirliği Konseyi (KİK) tarafından varılan anlaşmaların yerine getirilmesi.

Suud'un bu şartları öne sürmekteki asıl amacı, -Galip Dalay'ın dediği gibi- Katar'ın Bahreynleştirilmesi⁹ yani boyun eğerek vesayet altına girmesini sağlamaktır. Dışişleri bakanı tarafından sıralanan bu şartlar da, bu iddiayı doğrulamaktadır. İşin tuhaf yanı ise, ABD ve Siyonist İsrail'in vesayetinde olan Suud krallığı, Katar'ı da kendi vesayetine almak istemesidir.

Körfez Ülkelerinin Asıl Hedefi

Körfez ülkeleri, Katar ablukasını için ileri sürdükleri İran bahanesinde hiç de samimi değiller. Çünkü İran, en az Katar kadar hatta daha fazla Umman'la ilişkisini sürdürmektedir. Ayrıca İran kendi ülkesine uygulanan ambargoları hafifletmek için ticaretinin ciddi bir kısmını Dubai¹⁰ üzerinden gerçekleştirmektedir. Bu ticaret de, gizli ve saklı yapılmıyor. Şayet iddia edildiği gibi Katar'ın İran ile ilişkileri problem ise, peki Umman ve BAE'nin bir emirliği olan Dubai'nin İran ile ilişkisi neden problem teşkil etmemektedir. Bu da gösteriyor ki, İran bahanesiyle bazı gerçeklerin üzeri örtülmek istenmektedir.

Aslında İran ya da diğer gerekçeler sadece bir bahanedir ibarettir. Asıl amaç ise, Katar'ın terbiye edilerek vesayet altına alınmasıdır. Başka bir ifadeyle, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri Katar'ın Bahreynleşmesini, yani resmen bağımsız fakat fiilen Riyad'dan yönetilen bir ülke olmasını istiyorlar. Riyad, Körfezi kendi doğal nüfuz alanı ve arka bahçesi olarak görüyor. Bu nedenle, Bahreyn'de olduğu gibi göstericileri bastırmak için askerlerini rahatça ülkenin başkentine gönderebildiği, iç-dış ve güvenlik politikalarını rahatça şekillendirebildiği ve kurumlarının işleyişine kadar karışabildiği bir ülke istiyor.

Pratikte bu El Cezire başta olmak üzere Katar'ın sahip olduğu medya organlarının Suud ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin önceliklerine göre formatlanması, iç-dış-güvenlik politika-

9 <http://www.karar.com/yazarlar/galip-dalay/katari-bahreynlestirme-girisimi-4175>

10 Dubai, Katar ablukasında en yavuz davranan Birleşik Arap Emirlikleri'ni oluşturan bir emirliktir.

larıyla ittifak sisteminin yine bu ülkelerin stratejik vizyonlarına göre yeniden tanzim edilmesi manasına geliyor.¹¹

Katar'ın ehlileştirilerek vesayet altına alınmak istenmesinin yanında başka hedefler de bulunmaktadır. Bu hedefleri de şöyle sıralamak mümkündür:

1. Suud'un ulaşmak

istediği hedeflerden biri Filistin-İsrail Barış planı gerçekleştirmektir. Bu plana göre, 1967 sınırlarına çekilmeyi kabul edecek İsrail ile onun varlığına itiraz eden bütün ülkelerin barış anlaşmaları imzalamalarıdır. Bu planda bağımsız Filistin Devleti, başkenti Doğu Kudüs olacak şekilde kurulacaktır. Siyonist İsrail'in de karşı çıkmadığı söylenen bu plana en şiddetli tepkiyi gösteren ise Müslüman Kardeşler (MK) örgütünün Filistin Şubesi olarak görülen Hamas olmuştur. İşte Suud'un Katar'a kızmasının nedeni bu plana karşı çıkan Hamas'ı desteklemesidir. Riyad tarafından ultimatoma üzerine ultimatoma verilerek, Katar'ın özel olarak Hamas'la, ama genel olarak da Müslüman Kardeşler ile bütün ilişkilerini kesmesi istenmesinin en önemli sebebi, o ilişkilerin Suud Barış Planı'nı engelleyici etkisidir. Suud'un Muhammed Mursi'nin devrilmesi için Sisi darbesini destekleme nedenlerinden biri de Müslüman Kardeşler'in bu plana karşı çıkmasıdır.

2. Trump seçim çalışmalarında ülkenin borçlarını Körfez ülkelerine ödeteceğim demişti. Bu amaçla 20-21 Mayıs'ta Suud'a yaptığı ziyarette Suud'la - her ne kadar bu anlaşmanın temelleri Obama döneminde atılmışsa da- 380 milyar dolarlık bir anlaşma yapmıştır. Benzeri bir anlaşmayı da Katar'la yapmak istemiş, ancak

Aslında İran ya da diğer gerekçeler sadece bir bahane-den ibarettir. Asıl amaç ise, Katar'ın terbiye edilerek vesayet altına alınmasıdır. Başka bir ifadeyle, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri Katar'ın Bahreynleşmesini, yani resmen bağımsız fakat fiilen Riyad'dan yönetilen bir ülke olmasını istiyorlar.

Katar Emir'i ABD'de yapacağı yatırımın miktarını 30 milyar dolar olduğunu söyleyince Trump bunu kendisine hakaret olarak kabul etmiştir. Katar'ın Müslüman Kardeşleri desteklemesi, İran ile ilişkileri, Arap Baharı döneminde halk ayaklanmalarına arka çıkmasına, bu mali yön de ilave olunca, Katar'ın ipi Trump tarafından çekilmiş oldu. Ni-

tekim ziyaretten 3 gün sonra yani 24 Mayıs'ta Katar resmi ajansı QNA hacklenmek suretiyle Katar Emir'inin söylemediği şey söylenmiş¹² olarak açıklanmıştır. Bu açıklama ve Trump'ın 21 Mayıs'ta 50 İslam ülkesi¹³ yöneticisiyle yaptığı toplantıdaki konuşması abluka için bir işaret kabul edilmiştir. Nitekim Trump Katar'a uygulanan ablukadan sonra twitter'de yaptığı açıklamada "Ortadoğu'ya son ziyaretimde radikal ideolojinin bundan böyle fonlanamayacağını dile getirdim. Liderler de Katar'ı işaret etti. İşe bakın!" diye yazmıştır.

Bu ifadelerinden kısa süre sonra aynı konuda tweet atmaya devam eden Trump, "Suudi Arabistan'da kral ve 50 ülke lideriyle temasımın şimdiden meyve verdiğini görmek güzel. Aşırıcılığın fonlanmasına izin vermeyeceklerini söylediler. Tüm sözler Katar'ı işaret ediyor. Belki de bu terörizmin dehşetinin sonunun başlangıcı oldu" diyerek -ABD Dışişleri Bakanı ile çelişse de- bu krizdeki rolünü açıklamıştır.

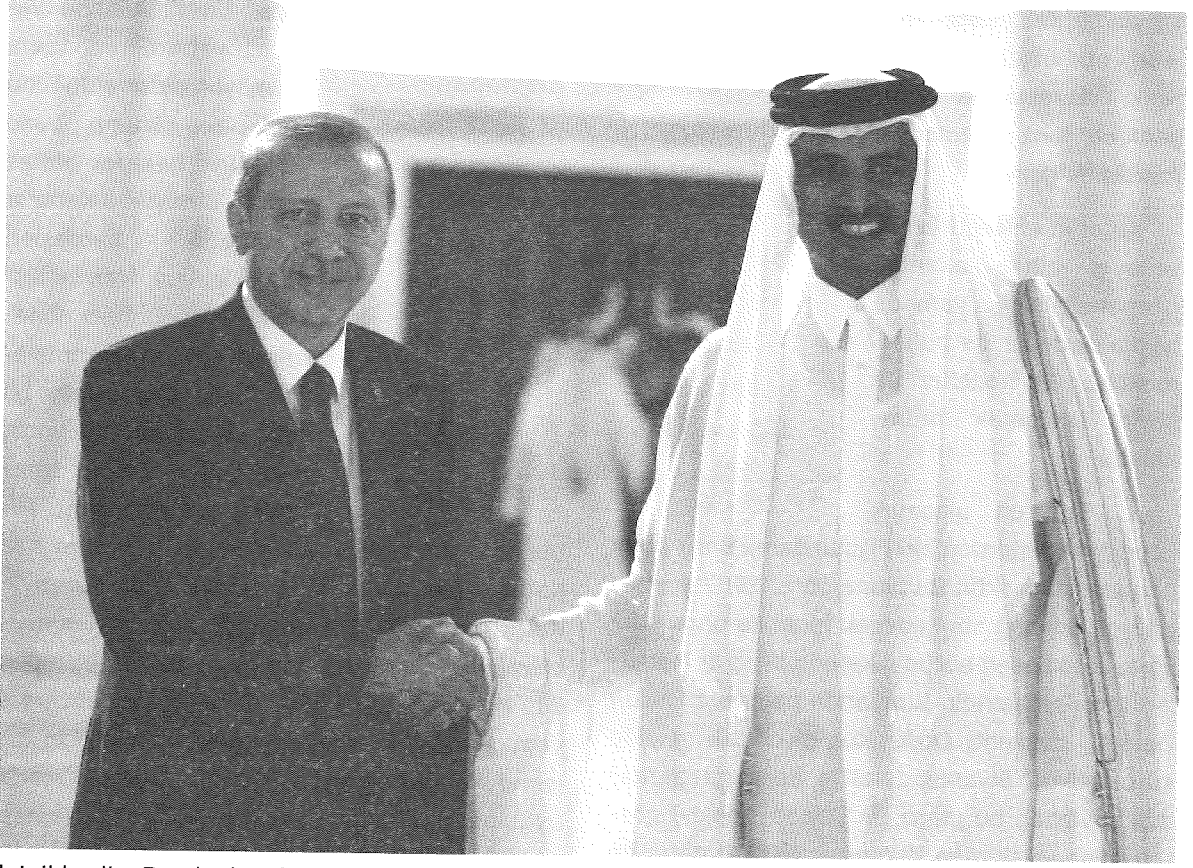
Sonuç

Körfez ülkeleri -aslında bütünüyle Ortadoğu- dönemin emperyalist ülkesi İngilizler tarafından parçacıklara bölünerek kurdurulan dev-

11 <http://www.karar.com/yazarlar/galip-dalay/katari-bahreynlestirme-girisimi-4175>

12 <http://www.al-monitor.com/pulse/tr/originals/2017/05/fake-news-qatar-gulf-gcc-hack-trump-iran-israel.html>

13 Aslında bu ülkeleri yönetenlerin tamamına yakını otoriter, ABD yanlısı ve İslam karşıtı olan yöneticilerdir. Sözde Müslüman geçinmekte, özde ise İslam'a karşı olan yönetimlerdir.

letçiklerdir. Bu devletçiklerden biri olan Katar, 1916-1971 yılları arasında İngilizlerin sömürgesinde kalmıştır. 1971’de –sözde- bağımsızlığına kavuşmuş ama darbelerin bir türlü rahat bırakmadığı bir Körfez ülkesidir. Katar’da darbeler, genellikle dış destekli olarak oğulların babalarını kansız darbeyle devirmesi ile gerçekleşmiştir. Bu darbeler sırasıyla;

1- 1972 yılında Şeyh Halife b. Hamad es-Sani, darbeyle emirliği kuzen Ahmed bin Al es-Sani’den almıştır. Bu Emir’in yönetimi 1972’den 1995’e kadar devam etmiştir.

1995 yılında ise, Şeyh Hamad b. Halife es-Sani, babası Halife b. Hamad es-Sani’yi kansız darbeyle tahttan indirerek kendisi yerine geçmiştir. Bunun yönetimi ise 1995 ile 2013 yılları arasında devam etmiştir.

25 Haziran 2013’de Şeyh Tamim b. Hamad es-Sani, babası Şeyh Hamad b. Halife es-Sani’nin yine kansız bir darbeyle devirerek 33 yaşında iken tahta oturmuştur. Halen yönetim-

de olan bu Emir, 5 Haziran 2017’de Körfez Ülkelerinin gerçekleştirdiği abluka ile tahtı sallanmaya başlanmıştır. Yeni bir darbe olma ihtimali artmıştır.

2- Katar’ın sadece Suudi Arabistan ile kara sınırı olan bir yarım ada oluşu ulaşımı ve dolayısıyla halkın yaşamını olumsuz etkilemiştir. Çünkü halkın gıda başta olmak üzere günlük ihtiyaçlarının büyük kısmı Suudi Arabistan sınırı üzerinden temin edilmektedir. Katar’ın dış dünya ile ulaşımı da körfez üzerinde gerçekleşmektedir. Körfez ülkeleri tarafından uygulanan ulaşım yolları yaptırımlarının Katar’ın havacılık sektörünü ve transit merkezi olma hedefini ciddi bir şekilde baltaması –krizin devamıyla bağlantılı olarak- muhtemeldir. Katar uçakları artık daha uzun olan ya İran, Irak ve Ürdün veya İran, Türkiye rotalarını kullanmak zorunda kalacaklar. Tabii bu da yüklü ek maliyet demek olacaktır.

Ayrıca Katar, Suud, Bahreyn ile yakın iliş-

kilerden öte akrabalıkları çok olan ülkelerdir. Kimisinin annesi Suud'lu, babası Katarlı ya da tersi, kısacası aileler iç içe girmiş vaziyettedir. Sınırlar kapatılınca aile fertlerinin birbirlerine kavuşmaları bile sıkıntıya girmiş ve bu, Körfez ülkelerine karşı halkta bir nefrete dönüşmüştür. Halkın günlük ihtiyaçları anlamında Türkiye ve İran'ın devreye girmesi, ilk günlerde yaşanan olumsuzlukları gidermişe benzemektedir.

3- Katar krizi, Hamas'a, Müslüman Kardeşlere ve bölgede yönetimleri tarafından dışlanan kesimlere olumsuz etki yapma ihtimali 2014'teki krize göre daha fazla olma ihtimali vardır. Katar Kralı tahtını kurtarmak için daha fazla taviz vermek zorunda kalabilir.

4- Eğer aile içi bir darbe ile ya da başka bir şekilde şimdiki Emir, yönetimden uzaklaştırılırsa bu Türkiye'yi yakından etkileyecektir. Bu durum, Türkiye'nin hem Katar'daki askeri üssünü, hem de Katar'ın Türkiye'deki milyarlarca dolarlık yatırımlarını sıkıntıya sokacaktır. Bu ise, Körfez ülkelerinin, ABD'nin ve Siyonist İsrail'in arzuladığıdır.

5- Bu kriz en çok Siyonist İsrail'i sevindirmiştir. Zaten Arap Baharı'nın tersine dönmesinden sonra bölgede gelişen her olay Siyonistlere yaramıştır. Nitekim bu kriz ile ilgili olarak Siyonist Savunma Bakanı Avigdor Liberman "radikal İslami terör korkusuyla Katar'la ilişkilerini kesen ülkeler, İsrail'e, Arap ülkeleriyle radikal İslami teröre karşı iş birliği yapmak için büyük fırsat sunuyor. Arap ülkeleri bile bu bölgedeki riskin İsrail değil, terörizm olduğunu anladı. Bu durum iş birliği için fırsat" olduğunu söylemiş ve İsrail'in, Katar'la ilişkilerini kesen Arap ülkeleriyle iş birliğine açık olduğunu dile getirerek "şimdi top onların (Arap ülkelerinin) sahasında" olduğunu söylemiştir.

6- Türkiye'nin Katar ile ilgili takındığı tavır normal, olması gereken bir tavidir. Hem karşılıklı ekonomik ve siyasi ilişkiler hem de ahde vefanın bir gereği olarak bu tavrın takınılması gerekirdi. Denilebilir ki devletlerarasındaki iliş-

kilerin gelişmesi ya da kesilmesi karşılıklı menfaatleri dayalıdır. Ama her şey menfaat demek değildir. Gelecek nesillere güzelliğiyle hatırlanacak onurlu tavırların da bırakılması gerekmektedir.

7- Türkiye'nin Katar'a takındığı müsbet tavır ya da Körfez ülkelerinin Katar'a takındığı gayri insani ve gayri İslami tavır, bizi Katar'ın İslam taraftarı, emperyalist karşıtı bir ülke olduğu yanılığısına düşürmemelidir. Katar, Körfez ülkelerinden bir gömlek daha farklı olabilir. Ama asla İslami bir yönetim yanlısı değildir. ABD ile ilişkileri, ABD'ye verdiği askeri üstün Afganistan, Irak ve Suriye'ye yönelik olarak gerçekleştirilen saldırılar sonucunda katledilen Müslümanlardan en az ABD kadar Katar yönetimi de sorumludur.

8- ABD'nin bu krizdeki amacı bir taraftan Obama döneminde Körfez ülkeleriyle bozulan ilişkileri düzeltmek, diğer taraftan farklı/aykırı politikalar izleyen ve Siyonist İsrail'e düşman olan İslami hareketleri destekleyen Katar'ın burnunun yere sürülmesini sağlamaktır. ABD'nin Katar'ı gözden çıkarması asla -en azından şimdilik- söz konusu değildir. Trump'ın, Katar'ın terörle mücadelede "stratejik ortak" olduğunu söylemesi de bunu göstermektedir.

9- ABD, bölgede terör örgütlerine ve kendisiyle işbirlikçi yöneticilere verdiği destekle, bölgeyi yeniden dizayn etmek istiyor. Bölgenin yeraltı ve yer üstü kaynaklarını hiçbir ülkeyle paylaşmak istemiyor. ABD'nin bölgeye vereceği yeni dizayn ile Siyonist terör devleti olan İsrail'i güvenli hale getirerek gerektiğinde aykırı davranan ülkelere karşı tetikçi güç olarak kullanmayı kolaylaştırmak istemektedir. Buna karşı durmak ve ABD dahil bütünüyle emperyal ve Siyonist güçlere ve onların bölgedeki işbirlikçi yönetimlerine karşı mücadele etmek her Müslüman'ın hatta ben insanım diyen herkesin üzerine düşen en temel görevlerdendir. Bölgenin huzura kavuşması ancak bu mücadelenin başarıya kavuşmasıyla mümkündür. Aksi halde, Katar krizini aratacak, başka derin krizlerle karşılaşmak bu bölge halkları için kaçınılmazdır.

40 Hadiste Samimiyet*

İdris KERİMOĞLU

1. **T**emîm ed-Dârî anlatıyor: "Hz. Peygamber (s.a.s.) 'Din nasihattir (samimiyettir).'¹ buyurdu. Biz, 'Kime karşı?' deyince, 'Allah'a, Kitabı'na, Resûlü'ne, Müslümanların idarecilerine ve bütün Müslümanlara.' dedi." (Müslim, İmân, 95)

2. "Allah, ancak samimiyetle ve kendi rızası gözetilerek yapılan ameli kabul eder." (Nesâî, Cihâd, 24)

3. "Allah sizin suretlerinize ve mallarınıza bakmaz, ancak kalplerinize ve amellerinize bakar." (Müslim, Birr, 34)

4. "...Allah'ım! Ey Rabbimiz ve her şeyin Rabbi! Beni ve ailemi dünya ve âhirette her an sana ihlâsla bağlı kıl. Ey yücelik ve ikram sahibi!..." (Ebû Dâvûd, Vitir, 25)

5. "Kim hiçbir ortağı olmayan, tek olan Allah'a ihlâsla ibadet ederek, namazı dosdoğru kılarak, zekâtı vererek dünyadan ayrılırsa, Allah kendisinden razı olduğu hâlde ölmüş olur." (İbn Mâce, Sünnet, 9)

"Ameller niyete göredir. Herkes sadece niyetinin karşılığını alır. Kim Allah ve Resûlü için hicret ederse, hicreti Allah ve Resûlü'nedir. Kim de erişeceği bir dünyalık veya evleneceği bir kadından dolayı hicret ederse, onun hicreti de hicretine sebep olan şeydir."
(Müslim, İmâre, 155)

6. Üç şey kimde bulunursa o kişi imanın tadına ermiş olur: Allah ve Resûlü'nün ona bu ikisi dışındaki şeylerden daha sevimli olması, bir kimseyi ancak Allah için sevmesi ve cehenneme atılmaktan korktuğu gibi küfre dönmekten korkması." (Buhârî, İmân, 9)

7. "Ameller niyete göredir. Herkes sadece niyetinin karşılığını alır. Kim Al-

lah ve Resûlü için hicret ederse, hicreti Allah ve Resûlü'nedir. Kim de erişeceği bir dünyalık veya evleneceği bir kadından dolayı hicret ederse, onun hicreti de hicretine sebep olan şeydir." (Müslim, İmâre, 155)

8. Resûlullah (s.a.s.) namazda rükûa eğildiği zaman şöyle derdi: "Allah'ım, sadece senin önünde eğildim, sana inandım, sana teslim oldum. Kulağım, gözüm, iliklerim, kemiklerim ve sinirlerim sana karşı huşû hâlinindedir." (Tirmizî, Deavât, 32)

9. "Kabul edileceğine gerçekten inanarak Allah'a dua edin. Bilin ki Allah, ciddiyetten uzak ve umursamaz bir kalp ile yapılan duaları

*Diyanet İşleri Başkanlığı Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü, "SAMİMİYET" temalı 40 hadis kartlarından yararlanılmıştır.

kabul etmez." (Tirmizî, Deavât, 65)

10. "Yüce Allah buyuruyor ki, 'Oruç benim içindir. Onun mükâfatını ben veririm. (Çünkü oruç tutan kimse) nefsi arzularını, yemeyi ve içmeyi sırf benim için terk eder...'" (Buhârî, Tevhîd, 35)

11. "Allah'ın emri olduğunu kabul ederek beş vakit namazı rükûları, secdeleri, abdestleri ile vakitlerinde kılmaya devam eden kimse cennete girer." (İbn Hanbel, IV, 266)

12. "Kulun Rabbine en yakın olduğu (an) secde hâlidir. Öyleyse (secdede iken) çokça dua ediniz." (Müslim, Salât, 215)

13. "Amellerin en faziletlisi Allah için sevmek ve Allah için nefret etmektir." (Ebû Dâvûd, Sünnet, 2)

14. "Kulum, kendisine farz kıldığım şeylerden daha sevimli bir şeyle bana yaklaşamaz. Kulum nafile ibadetlerle de bana yaklaşmaya devam eder, ta ki ben onu severim. (Sevincede) artık onun işiten kulağı, gören gözü, tutan eli, yürüyen ayağı olurum. Benden isterse muhakkak ona (istediğini) veririm. Bana sığırırsa muhakkak onu korur ve kollarım..." (Buhârî, Rikâk, 38)

15. "Şu dört özellik kimde bulunursa o, tam bir münafık olur. Kimde bu niteliklerden biri bulunursa onu terk edinceye kadar kendisinde münafıklıktan bir özellik vardır: Kendisine bir şey emanet edildiğinde hıyanet eder. Konuştuğunda yalan söyler. Söz verdiğinde cayar. Husumet sırasında haktan sapar." (Buhârî, İmân, 24)

16. "Kıyamet günü Allah katında insanların en kötülerinin ikiyüzlüler olduğunu görürsün. (Onlar) şunlara bir yüzle, bunlara diğer bir

yüzle gelirler!" (Buhârî, Edeb, 52)

17. Bir bedevi Hz. Peygamber'e (s.a.s.) şöyle sordu: 'Bir adam var, ganimet elde etmek için savaşıyor, bir adam da kahramanlığı duyulsun diye, diğeri de görülsün diye savaşıyor. Bunlardan hangisi Allah yolundadır?' Allah Resûlü ona, 'Kim Allah'ın (tevhid) mesajını yüceltmek için savaşırsa işte o Allah yolundadır.' buyurdu."

(Buhârî, Farzu'l-humus, 10)

18. "Allah'ım! Görülsün ve duyulsun diye yapılmayan bir hac eyle." (İbn Mâce, Menâsik, 4)

19. "İnanarak ve sevabını Allah'tan umarak Ramazan'da oruç tutan kimsenin geçmiş günahları bağışlanır. İnanarak ve sevabını Allah'tan umarak Kadir Gecesi'ni ihya eden kimsenin de geçmiş günahları bağışlanır." (Buhârî, Fadlû leyleti'l-kadr, 1)

20. "Kul, namazında etrafiyle ilgilenmediği sürece, Yüce Allah kuluna yönelir. Kul namazında etrafiyle ilgilenmeye başladığında, Allah da ondan yüz çevirir." (Ebû Dâvûd, Salât, 160-161)

21. Bir adam, "Ey Allah'ın Resûlü! Bir kimse bir amel işler ve onu kimse görmesin diye gizli tutar, fakat sonradan onu başkalarından öğrenince hoşlanır. (Bu kimsenin durumu nedir?)" diye sorunca Resûlullah ona şöyle cevap vermiştir: "O kimseye iki mükâfat vardır: Biri, (amelini gizlediği için) gizlilik sevabı, diğeri de (başkalarının onu örnek almasına sebep olacağı için) işlediği amelin açığa çıkmasının sevabı." (Tirmizî, Zühd, 49)

22. Kul namazını, insanlarla birlikteyken de, yalnızken de güzelce kıldığı zaman Yüce Allah şöyle buyurur: "İşte bu gerçekten benim

kulum." (*İbn Mâce, Zühd, 20*)

23. "Yalan söylemeyi ve yalan ile amel etmeyi bırakmayanın yemeyi içmeyi terk etmesiyne Allah'ın ihtiyacı yoktur!" (*Buhârî, Savm, 8*)

24. "Oruç tutan nice kimseler vardır ki oruçtan nasibi sadece aç kalmaktır. Geceyi ibadetle geçiren nice kimseler vardır ki kıyamdan nasibi sadece uykusuz kalmaktır." (*İbn Mâce, Sıyâm, 21*)

25. Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O'nun hiçbir ortağı yoktur. Ben bununla emrolundum ve ben Müslümanların ilkiyim. Allah'ım (bu kurban) sendendir ve Muhammed ile ümmeti tarafından senin (rızan) için sunulmuştur." (*İbn Mâce, Edâhî, 1*)

26. "Müslüman, dilinden ve elinden insanların selâmette olduğu kişidir. Mümin ise insanların canları ve malları konusunda (kendilerine zarar vermeyeceğinden) emin oldukları kişidir." (*Nesâî, İmân ve şerâih, 8*)

27. "Sizden biriniz, beni anne-babasından, çocuğundan ve bütün insanlardan daha çok sevmedikçe iman etmiş olmaz." (*Buhârî, İmân, 8*)

28. "...Bizi aldatan, bizden değildir." (*Müslim, İmân, 164*)

29. "Allah'ın kendisine yöneticilik verip de yönettiği kimseleri sadakat ve samimiyetle koruyup gözetmeyen kimse, cennetin kokusunu alamaz." (*Buhârî, Ahkâm, 8*)

30. "İzzet ve celâl sahibi Allah şöyle buyurdu: Kulum iyi bir iş yapmaya niyet eder de yapmazsa ona bir iyilik (sevabı) yazarım. Ama onu yaparsa on kattan yedi yüz kata kadar iyilik (sevabı) yazarım. Eğer (kulum) bir kötülük yapmaya niyet eder de yapmazsa onu (bir günah olarak) yazmam. Fakat onu yaparsa ona bir kötülük (günahı) yazarım." (*Müslim, İmân, 204*)

31. "...Kiyamet gününde şefaetimle en fazla mesut olacak kişi, tüm kalbiyle veya gönülden 'Lâ ilâhe illâllah' (Allah'tan başka ilâh yoktur.)

diyen kişidir." (*Buhârî, İlim, 33*)

32. "Yüce Allah: 'Ben şirk konusunda kendisine ortak koşulanların en uzak (ve yüce) olanıyım. Her kim bir amel işler de benimle birlikte başkasını ona ortak ederse onu şirkiyle başa bırakırım.' buyurdu." (*Müslim, Zühd, 46*)

33. "Dininde ihlâslı ol. O zaman sana az amel de yeter." (*Hâkim, Müstedrek, VIII, 2797 (4/306)*)

34. "Allah'a inandım de, sonra da dosdoğru ol!" (*Müslim, İmân, 62*)

35. "...Kalbinde herhangi birine karşı bir aldatma (samimiyetsizlik) bulunmadan sabahlayabilecek ya da akşamlayabileceksen, bunu yap! Yavrucuğum! İşte bu benim sünnetimdir. Kim benim sünnetimi yaşatırsa, beni sevmiş demektir. Kim de beni severse, cennette benimle birlikte olur." (*Tirmizî, İlim, 16*)

36. "Kim içtenlikle Allah'tan şehit olmayı dilerse yatağı üzerinde bile ölse Allah onu şehitlerin makamlarına ulaştırır." (*Müslim, İmâre, 157*)

37. "Kim Allah için sever, Allah için nefret eder, Allah için verir, Allah için engel olursa, imanını kemale erdirmiş olur." (*Ebû Dâvûd, Sünne, 15*)

38. "Kim, insanların hoşnutsuzluğuna rağmen Allah'ın rızasını kazanmayı isterse, Allah onu insanların sıkıntılarından kurtarır. Kim de Allah'ın hoşnutsuzluğuna rağmen insanların hoşnutluğunu kazanmak isterse, Allah insanları ona musallat eder." (*Tirmizî, Zühd, 64*)

39. "Kazancın en hayırlısı, samimi olduğu takdirde çalışanın kendi eliyle kazandığıdır." (*İbn Hanbel, II, 334*)

40. Resûlullah (s.a.s.), "Sizin hakkınızda en çok korktuğum şey küçük şirktir." dedi. "Yâ Resûlallah! Küçük şirk nedir?" diye sordular. Resûlullah (s.a.s.), "Riyadır." buyurdu. (*İbn Hanbel, V, 429*)

Birey Olmaklığı Ümmet Potasında Eritme Yurdu!

Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

Yüce Rabbimize sonsuzlarca kere hamd-ü senalar olsun ki bir Umre daha yapabilmemizi nasip eyledi. 28 Nisan – 13 Mayıs 2017 tarihleri arasında 15 günlük bir Umre ziyaretimiz oldu Rabbimizin lütf-u inayetiyle. Daha önce de gitmiştik. Her seferinde başka bir hissiyat, başka bir ruh, bambaşka bir güzellik katıyor Müslümana Umre ibadeti. Yeniden ve yenilenerek hayatınıza kaldığınız yerden devam ediyorsunuz. Zaten Umre kelimesinin kökü itibariyle 'ömür' kelimesiyle yakın anlamlıdır. Yani diyebiliriz ki yapılan her Umre, ömre ömür katmak demektir.

Daha önceki gidişimizde kaleme aldığımız yazımızdan biraz kısaltma yaparak izlenimlerimizi sizinle paylaşmayı, hem uygun gördük hem de mühim bir vazife olarak kabul ettik kendimize.

Şimdi, haydin, buyurun birlikte ihram giymeye, ihram namazı kılmaya, Beytullah'ı, haceru'l-esved'i istilam ederek tavaf etmeye, İbrahim makamında tavaf namazı kılmaya,

Nasıl anlatılır, nereden başlanır ki? Duygular adeta sel olmuş akıyor. İnsanlar da öyle. Ne duygulara hâkim olunabiliyor ne de insanlara. Bir akış var, evet bir yakarış. İnkâr edilemez bir çoğalma... Yerlerin aklını göklerin aşkına bağlayan bir kement var. Elhamdulillah, ne güzel mümin olmak...

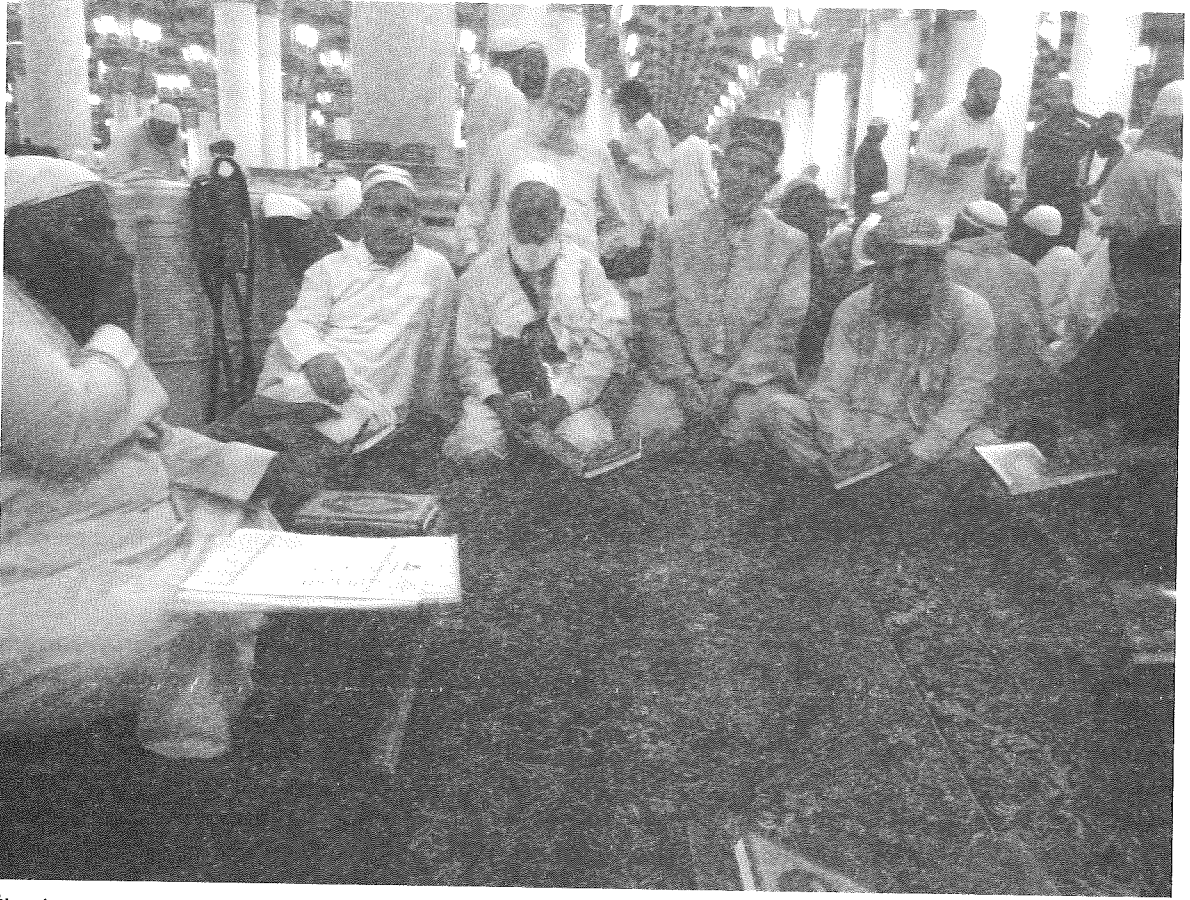
sonra kana kana zemzem içmeye, sa'y alanına doğru yürüyüp Safa tepesiğinden itibaren başlayarak Merve tepesiğine doğru sa'y yapmaya, saçlarımızı kısaltıp günahlardan arınmaya, ihramlardan, haramlardan uzaklaşmaya...

Nasıl anlatılır, nereden başlanır ki? Duygular adeta sel olmuş akıyor. İnsanlar da öyle. Ne duygulara hâkim olunabiliyor ne de insanlara. Bir akış var,

evet bir yakarış. İnkâr edilemez bir çoğalma... Yerlerin aklını göklerin aşkına bağlayan bir kement var. Elhamdulillah, ne güzel mümin olmak...

Döndük, hem de çok döndük. Kendimiz için, mazlumlar için, davamız için, kardeşliğimiz için, ümmetliğimiz için dönüverdik. Beytullah etrafındaki tavafımız ile yaşadığımız topraklara geri gelmemiz arasındaki "dönüş" benzerliğini, ömr-ü hayatımızda durağanlığı yok etmek için, toprağa gömmek için kullanıyorum.

Orada ibadetlerle hayat duruyor, hayat duruluyor ve şeytanın kalbine kalbine vuruluyor.

İbadet, itaat, kulluk... Bunlar kaplıyor dünyanızı, bunlarla kaplanıyor tüm dünyalar.. Orada her dem dönersiniz. Bu dönüşünüzle isyankârlıkları delersiniz. Her dönüşünüzle dualar büyütürsünüz. Dua dua büyürsünüz. Hiç ama hiç düşmez dilinizden ilahi nağmeler. Ve kalbinizden de asla ama asla sökülmez olur yalvarışlarınızın ağırlığı.

Arzın merkezinde, tüm inanmış arz ehliyle birlikte yegâne İlah ve Rabb olan Yüce Allah'a teslim oluyorsunuz ve böylece bütün uslanmazlıklarınızı teskin ediyorsunuz.

Her gün ve her an, bin dört yüz otuz sekiz (1438) yıl evvelin Mekke'sindeki Asr-ı Saadet'i solumayı yeğliyorsunuz. Ezan okunurken başınızı daha önce hiç olmadığı kadar bir çeviklikle Kâbe'nin damına doğru kaldırılıyorsunuz Bilal'i görmek, Bilal'i duymak ve Bilal'e doymak için... Davet ediyor Bilal Rabbine, davet ediyor Sahibine, davet ediyor esenliğe ve davet ediyor mevcut bulunan bütün kullukları reddedip yalnızca Allah Teâlâ'ya kul olmaya, kul kalmaya... Bu ne güzel ve ne soylu bir davettir ey Habeş'in gür sesli davetçi evladı

Bilal (r.a)! Bugün senin kardeşlerinden o kadar çok var ki burada. Hepsine 'sen' gözüyle bakıyorum ve aklımı o ulvi davetine takıyorum.

Orada hiçbir statü yok, kimsenin kariyeri belli değil ve zaten bunun hiçbir önemi de yok. Tek belirginlik var, o da âlemlerin Rabbine kulluk... Her renkten, her milletten insan var orada. Renklilik cümbüşüne doyuyorsunuz. O zamana kadar kıldığınız namazlardan bambaşka namazlar gönderiyorsunuz Sahibinize. Doymuyorsunuz. Doymak da istemiyorsunuz zaten. Hep 'kana kana içeyim' diyorsunuz ibadetlerinizi, ama bu lezzet hiç bitmesin, hiç gitmesin istiyorsunuz.

Kerim Kitabınızı, yani Kur'an'ı okuyorsunuz hiç bıkmadan. Orada Kur'an'la muhatap olmak demek, vahye şahit olmak demektir. Vahyin kalbidir orası. Orada doğdu, orada filizlendi ve orada hükümran oldu çünkü. Birazdan Allah'ın Rasulü, büründüğü örtüyü üzerinden atıp çarçabuk bütün Mekke'yi davetine icabete bekliyor olacak sanki... Ama sizin kalkıp da yorulmanıza gerek yok. O davet ilk ağızdan çıktığı şekliyle elinizde zaten. Ve Rabbinize

içtenlikle ve samimice bir hamd ediyorsunuz, "elhamdulillah rabbil alemîn" diyorsunuz. Koskoca yirmi üç sene boyunca ara ara, kısım kısım indirilen vahyin tümü, eksiksiz haliyle size açılmayı bekliyor; tabi eğer siz kendinizi ona açacak olursanız!

Ancak çevrenize bakındığınızda milyonlarla ifade edebileceğiniz kardeşlerinizin genelinin, vahyin anlamından ziyade lafzıyla muhatap olduklarını, muhatap kaldıklarını hayıflanarak seyrediyorsunuz. Hani, nerede anladıklarımız? Hani, nerede üzerine inenlerde inkılap etkisi bırakan ve büyük bir değişim başlatan ayetlerin ayaklandığı ruhlarımız? Neyi okuduğumuzu, niye okuduğumuzu biliyor muyuz ey ümmet? Ne kadar büyük bir işin başında olduğumuzun farkında mıyız? Hayatın ta kendisi olan Kitap'la haşır neşiriz. Gözlerimiz onda, gönlümüz onda. Melekler bile gıpta eder olur bu vahiy kokan dillerden yükselen ilahi nidaya.

Buna karşılık siz, yola çıkmadan önce akledip çantanıza koyduğunuz kendi dilinizde yazılmış bir Kur'an-ı Kerim Mealî'ni çıkarıp anlam deryasına yoğunlaşıyorsunuz. Ben bu ayetleri daha önce hiç böyle anlamamıştım, diyorsunuz. Hucurat Suresini okurken sanki başınızı çevirseniz Rasulallah'ı rahatsız eden insanları gördüğünüzü sanacaksınız. Tebbet Suresini okuduğunuzda Ebu Leheb'e ve karısına siz de lanet okuyorsunuz. Ve tabi bu zamanın ve tüm zamanların tağutlarına ve zalimlerine de buğzunuzu yerine getirmeyi unutmuyorsunuz. Rabbinizden onların ellerini, düzenlerini, sistemlerini, planlarını kurutmasını, yerle bir olmalarını diliyorsunuz göğüs kafesinize sığmayan heyecan membaı kalbinizden. Kureyş Suresini okurken Mekke'yi kendilerine emin ve kârlı belde kıldığı için, Mekkelilerin Yaratıcılarına ne kadar şükretseler, yine de az geleceğini bir kere daha kavriyorsunuz. Her okuduğunuz ayette ve her düşündüğünüz kıssada, vahiyle henüz irtibat kuruyormuşsunuz gibi bir halet-i ruhiyeye bürünüyorsunuz. Muazzam Kâbe'nin sizde bırakacağı en büyük iz, vahiyle dolup taşmanızdır. Onunla sadrınıza şifa sunacaksınız. Tüm nesillere onun davetini ulaştıracaksınız. Çünkü tarih, onunla başladı ve onunla yürüdü. Tarihin başlangıç noktasından tüm kitalara yayılacak bir çerağ var sizde artık.

Orada kendinizi adeta tahammül, müsamaha

ve sabır timsali olarak buluyorsunuz. Tavaf halindesiniz. Sağınızdan, solunuzdan, arkanızdan sıkıştırıldıkça sıkıştırılıyorsunuz, özellikle arkadan gelen sel, yani millet-i İbrahim, size özgür hareket alanı bırakmıyor. Terden sırlısklamsınız; aynı zamanda sizinle yapış yapış yürüyen insanların terli halleri belki dayanılmaz bir hal alıyor. Ama siz, bunların hiçbirisiyle meşgul olmuyorsunuz, olamıyorsunuz. Çünkü aklınız, fikriniz ve zikriniz hep dört bir yanını adımlarınızla gürleştirdiğiniz Kâbe'de, Allah'ın evinde. Onu gören, onunla konuşan başka şeyleri ne etsin, ne görsün!

Sonra namaz vakti, saflarda yer arıyorsunuz; sizden önce saflarda yerlerini almış kardeşlerinizden yer istirham ediyorsunuz, ama kıllarını bile kıpırdatmayanlar oluyor bazen. Kızılmıyorsunuz, sakinsiniz; "eyvallah" deyip başka saflara yöneliyorsunuz. Siz asla saf bozan olmak istemiyorsunuz ve kardeşinizi anlayışla karşılayıp üstelemeden ve yüzünüzden tebessümü eksik etmeden kendinize yer arıyorsunuz. Ne güzel değil mi?

O kadar insan seline, milyonlarla tanımlanacak kalabalığa rağmen, hiçbir kargaşanın, kavganın ve karışıklığın olmaması karşısında hayretlerinizi gizleyemiyorsunuz. Ve anlıyorsunuz ki, göğünüzde Rabbinizin rahmet bulutları geziniyor. O çöl sıcağına rağmen, siz kardeşlikle serinliyorsunuz. Hatta tavaf halindeyken Beytullah'ın gölgesi üzerinize düştüğünde, "Rabbimiz! Bugün senin evinin gölgesi üzerimize düşüyor. Mahşer günü de Rasulünün livau'l-hamd sancağının altında ve kevserin başında gölgelendir, soluklandır bizleri." duasında bulunuyorsunuz.

Hep Kâbe'de kalmak, hep Kâbe'yle olmak istiyorsunuz. Öyle bir çekim gücü var ki, ondan bir an bile ayrılmayı dünya üzerinde göreceğiniz en büyük zarar olarak kabul ediyorsunuz. İbadetlerinizi, onun etrafında taçlandırmak ve kulluğunuza onu şahit tutmak arzusundasınız daima. Orada yerine getirmeniz gereken ibadî görevleriniz olan ihram giymek, tavaf ve sa'y yapmak, namaz kılmak, Kur'an okumakla birlikte tefekkür ibadetinin de mühimliğini kavriyorsunuz. Ve özellikle "burada müminlerin hemen her biri mütefekkir olarak vakitlerini geçirmelidirler" şeklinde içinizden bir istek geçiriyorsunuz.

Bakıyorsunuz bu insan çokluğuna, bu iman izdihamına. Başka hiçbir dinde, ideolojide ve kültürde olmayan bir yoğunluk, bir bereket var burada. Milyonlarca insan, aynı gayede, aynı yönde, aynı ibadette ve aynı samimiyette... Bütün bunların üzerine düşünüyorsunuz ve diyorsunuz ki: "Ya Rabbi! Biz bu kadar Müslüman olmamıza rağmen, nasıl olur da zalimler beldelerimizi işgal edebiliyor? Neden iman eden kardeşlerimiz, zalimlerin tasallutu altından bir türlü kurtulamıyor yıllardır? Yaptığımız ibadetler ve bu çokluğumuz kâfirlerin

yüreğine ve düzenlerine niçin korku salmıyor?" Daha bu denli nice içinden çıkamadığınız sorularla Rabbinize iltica ediyorsunuz, ağlıyorsunuz, sızlıyorsunuz.

İnsanların yani Müslümanların Kâbe etrafını mesken tutmuş halde iken gözyaşlarının sular seller gibi aktığını görünce; günahlarına, hatalarına, yanlışlarına, isyanlarına yandıklarını hissedince siz de kendi olmazlıklarınızı düşünüp ağlama yolunu seçiyorsunuz. Sonra bir tefekkür hali daha doğuyor sizde: Bizler, yani tüm müminler, bu kadar sayıca çok olmamıza rağmen neden hâlâ bir ve beraber değiliz? Neden vahdet'i sağlayamıyoruz? Niçin birleşip güçlenen İslam seli değiliz? Dünya üzerinde bu niceliğe sahip olup da hiçbir söz ve güç sahibi olamamak ne büyük acı, ne büyük günah, ne büyük hata, ne büyük yanlış ya Rabbi! *Evet, asıl ağlanılması, asıl sızlanılması gereken en büyük günahımız ve yanlışımız bu değil de nedir ey müminler?* Yani hakkıyla ümmet olamayışımız ve birlikte hareket edemeyişimizdir sorunumuz! Bu, bize tevbe sebebi olarak yeter de artar bile. Asr-ı Saadet'i o muhtevada kılan şey, inananların yekvücutluğuydu. Bunu ikame edememek dünya Müslümanları için ne kadar büyük günah; ah bir anlasak!

...ve bitimsiz dualar göndererek Yüceler Yücesine, gözlerinizdeki nemin tazeliğiyle Beytullah'ın sınırlarından usulca uzaklaşıyorsunuz. Ve dilinizde o güne kadar hiç bu kadar kalbî iştihakla, hissiyatla söylemediğiniz Mekke ezgisi: "Döneceğiz döneceğiz/ Vahyin kalbi döneceğiz/ Geleceğiz geleceğiz/ Mekke bir gün geleceğiz... Senden uzak kalabilmek/ Taşlar gibi yürek ister/ Zalimin eline ko'mak/ Zulüm olmaklığa yeter..."

Rabbinizden Umrenizi ve diğer yaptığınız tüm ibadat u taatlarınızı kabul etmesini diliyorsunuz. Hep yakarış halinde bulunuyorsunuz. Affedici ve affi seven yüce Sahibinizden affedilmeyi diliyorsunuz ümmetçe. Ümmetçe diyorum, çünkü fertliğinizi orada unutmanız gerekiyor. Orası birey olmaklığı ümmet potasında eritme yurdudur. Hangi yurdun misafiriyseniz, oranın kriterlerine uymakla yükümlüsünüz. Hem siz, burada Allah'ın misafirisiniz, 'duyufu'-rahman'sınız. Bu bilinç adam ediyor her âdem'i orada işte.

Gözleriniz, yüreğiniz ve aklınız Kâbe'de kalsa da dönüyorsunuz, dönmelisiniz. Veda etmiyorsunuz özellikle. Etmeyorsunuz ki bir daha nasip olsun, bir daha müşerref olasınız. Allah'ın Rasulü'nün doğup büyüdüğü ve vahiyle ikinci kez doğduğu ve yürüdüğü mübarek beldelere ayak basıp da gönül rahatlığıyla kim dönebilir ki! Elbette ki içiniz buruk ve kalbiniz yanık olarak Kâbe'ye büyük bir vuslat bakışı bırakıp yüzünüzü ve gönlünüzü çevirip gidiyorsunuz. Ama bu gidişinizi, o andan itibaren ömrün kalan tüm kısmını Kâbe'ye dönük, Rabbe dönük olarak geçirmek için yapıyorsunuz. Bundan sonra hayat hep Kâbe merkezli ve Kâbe renkli olacaktır, olmak zorundadır sizin için.

En muhteşem ve en mükemmel duygularla bezenmiş olarak ve bitimsiz dualar göndererek Yüceler Yücesine, gözlerinizdeki nemin tazeliğiyle Beytullah'ın sınırlarından usulca uzaklaşıyorsunuz. Ve dilinizde o güne kadar hiç bu kadar kalbî iştihakla, hissiyatla söylemediğiniz Mekke ezgisi: "Döneceğiz döneceğiz/ Vahyin kalbi döneceğiz/ Geleceğiz geleceğiz/ Mekke bir gün geleceğiz... Senden uzak kalabilmek/ Taşlar gibi yürek ister/ Zalimin eline ko'mak/ Zulüm olmaklığa yeter..."

Mekrûh Vakti Olmayan İbâdet: Zikir (V)

Muhammed İMAMOĞLU

Yazı dizimizin önceki bölümünde Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in zikir ibâdetini nasıl icrâ ettiğini örneklerle açıklamış ve İmam Şâtıbî'nin: "Selefi sâlihîn kendi aralarında Kur'an okuyup ilim müzakeresi yaparlardı. İşte bu, zikir meclislerinden bir meclistir. Zikir maksadıyla toplanmak da böyledir.. Fakat onlar koro halinde zikir yapmak için toplanmamışlarsa böyledir. Bir topluluk, Allah'ın nimetlerini anmak veya ilim sahibi kişilerse aralarında ilim müzakere etmek

veya içlerinde bir âlim varsa onun etrafında ilim öğrenmek için oturdukları veya birbirleriyle Allah'a nasıl itaat edileceği, isyandan nasıl sakınılacağını müzâkere etmek üzere toplandıkları zaman, Rasûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem'in ashabı arasında yaptığı, sahabe ve tâbiinin de aynısını uyguladığı meclisler gibi olacağından bu meclislerin hepsi zikir meclisi olacaktır...

Bir topluluk, Allah'ın nimetlerini anmak veya ilim sahibi kişilerse aralarında ilim müzakere etmek veya içlerinde bir âlim varsa onun etrafında ilim öğrenmek için oturdukları veya birbirleriyle Allah'a nasıl itaat edileceği, isyandan nasıl sakınılacağını müzâkere etmek üzere toplandıkları zaman, Rasûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem'in ashabı arasında yaptığı, sahabe ve tâbiinin de aynısını uyguladığı meclisler gibi olacağından bu meclislerin hepsi zikir meclisi olacaktır...

tır... İşte gerçek manada zikir meclisleri bunlardır. Kendilerinin tasavvuf yolunu izlediğini iddia eden o fakirlerden en bidat ehli olanları, Allah Teâlâ böyle meclislerden mahrum bırakmıştır. Bu tür sûfler sapmışlar ve kendileri gibi câhillerin peşinden gitmişlerdir. Kur'an âyetlerini ve Hadisleri okumaya başlamışlar, fakat onları da ilim sahiplerinin söylediklerine göre değil, kendi kafalarına göre yorumlamışlardır. Sırât-ı müstakimin dışına çıkmışlardır."¹ şeklindeki vecîz ifâdeleriyle sonlandırmıştık.

Bu bölümde de Sahabe-i Kirâm'ın ve Selef-i Sâlihîn'in bu konuya yaklaşımlarını nakledeceğiz:

Hâkim İbnu'l Mubârek haber verdi ki, Amr b. Yahya şöyle dedi: "Babamı,

1 İmam Şâtıbî, El- i'tisâm (Bid'atler Karşısında Kitap ve Sünnete Bağlılıkta Yöntem), c.2, s. 269-271, Kitap Dünyası Yayınları, Konya, 2011

babasından(naklen)şöyle rivâyet ederken duydum:(Babam) dedi ki: Sabah namazından önce Abdullah b. Mes'ûd²'un kapısının önünde otururduk. Çıktığında, onunla beraber mes-cide giderdik. Neyse (bir gün) Ebû Mûsâ el Eş'arîyanımıza geldi ve; 'Ebû Abdirrahmân (Abdullah b. Mes'ûd'un lakâbı) şimdiye kadar yanınıza çıktı mı?' dedi. 'Hayır' dedik. O da bizimle beraber oturdu. Nihâyet Abdullah çıktı. Çıkınca toptan ona ayağa kalktık. Sonra Ebû Mûsâ ona şöyle dedi: «Ey Ebû Abdirrahmân! Biraz önce mescidde yadırgadığım bir durum gördüm. Ama yine de, Allah'a şükür, hayırdan başka bir şey görmüş değilim. Abdullah: 'Nedir o?' diye sordu. O da; 'Yaşarsan birazdan göreceksin' dedi (ve) şöyle devam etti: "Mescidde halkalar halinde, oturmuş, namazı bekleyen bir topluluk gördüm. Her halkada (idareci) bir

adam,(halkadakilerin) ellerinde de çakıl taşları var.(idareci):"Yüz defa Allâhu Ekber deyin" diyor, onlar da yüz defa Allâhu Ekber diyorlar. Sonra, yüz defa Lâ İlâhe İllallah, deyin diyor, onlar da yüz defa Lâ ilâhe İllallah diyorlar. Yüz defa Subhânallah deyin diyor, onlar da yüz defa Subhânallah diyorlar." Abdullah b. Mes'ûd : 'Peki onlara ne dedin?' dedi. 'Senin görüşünü bekleyerek veya 'senin emrini bekleyerek' onlara bir şey söylemedim." dedi. Dedi ki; "onlara kötülüklerini hesap etmelerini emredip(bununla) iyiliklerinden hiçbir şeyin de zâyi edilmeyeceğine dair onlara güvence verseydin ya!" dedi. Sonra gitti, biz de onunla beraber gittik. Nihâyet o, bu halkalardan birine geldi, başlarında durdu ve şöyle dedi: "Bu, yaptığınızı gördüğüm nedir?"Dediler ki; "Ey Ebû Abdirrahmân! Bunlar çakıl taşları. Onlarla Allâhu Ekber, Lâ ilâhe İllallah ve Subhânallah deyişleri sayıyoruz." Bunun üzerine Abdullah b. Mes'ûd dedi ki; **"Artık kötülüklerinizi sayıp (hesab edin)! Ben, iyiliklerinizden hiç bir şeyin zâyi edilmeyeceğine kefilim. Yazıklar olsun size! Ey Ümmeti Muhammed, ne çabuk helak oldunuz! Rasûlullahsallallâhu aleyhi ve sellem'in şu sahâbesi içinizde hâlâ bolca bulunmakta. İşte onun elbise-leri, henüz eskimemiş; kapları, (henüz) kırılmamış. Canım elinde olan Allah'a yemin olsun ki, sizler kesinlikle ya Muhammed'in dininden daha doğru yolda olan bir din üzere-rindediniz (ki bu imkânsızdır) veya bir sapıklık kapısı açmaktasınız."** Onlar; «Vallahi, ey Ebû Abdirrahmân, biz, başka bir şey değil, sadece hayrı (elde etmeyi) istedik" dediler. O da şöyle karşılık verdi; "Hayrı (elde etmek) isteyen niceleri vardır ki onu hiç elde edemeyeceklerdir. Rasûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem bize haber vermişti ki; **"Kur'an'ı okuyacak olan bir topluluğun bu okuyuşları sadece dilde kalacak, onların köprücük kemiklerini ileriye geçmeyecek. Vallahi, bilmiyorum, belki onların çoğu sizdendir."**Sonra Abdullah onlardan yüz çevirdi. Amr b. Yahya'nın dedesi: Amr b. Selime, bundan sonra şöyle

2 İlk Müslümanlardan biri, Kûfe tefsir ve fıkıh mekteplerinin kurucusu. Fakir bir ailenin çocuğu olduğu için İslâmiyet'e girmeden önce pek tanınmayan Abdullah b. Mes'ûd, çocukluğunda Ukbe b. Ebû Muayt'in sürülerine çobanlık yaptı. Hz. Hatice ve Hz. Ali'den sonra İslâmiyet'i kabul eden üçüncü kişi olduğu söyleniyorsa da bizzat kendisi, altıncı Müslüman olmaktan şeref duyduğunu belirtmektedir. Mekke'de diğer Müslümanlarla birlikte o da müşriklerin eziyet ve işkencelerine mâruz kaldı ve bundan kurtulmak için Habeşistan hicretlerine katıldı. Rasûlullâh'dan sonra Kabe'de aşikâre Kur'an okuyan ilk sahâbî olan Abdullah b. Mes'ûd, aynı zamanda Medine'ye ilk hicret edenler arasında yer aldı. Kaynaklar onun Rasûlullâh zamanındaki bütün savaşlara katıldığını bildirmektedir. Güzel sesliydi ve çok güzel Kur'an okurdu. Sahabe arasında ahlâk ve yaşayışı bakımından Rasûlullâh'a en çok benzeyen bir kimse olarak kabul edildi. Rasûlullâh'ın hayat tarzını, kıyafetini, ahlâk ve tavırlarını örnek almada son derece gayret gösterirdi. Rasûlullâh'ın vefatından sonra meydana gelen ridde olaylarında Medine'nin savunulması ve stratejik noktalarının korunması maksadıyla, Halife Ebû Bekir tarafından seçilenler arasında o da yer almıştır. İbn Mes'ûd, Hz. Ömer tarafından Kûfe kadılığı ve beytül mâl idaresi ile görevlendirildi. Kûfe'de resmî vazifesi yanında ilmî faaliyeti ve yetiştirdiği talebeler vasıtasıyla Kûfe tefsir ve fıkıh mekteplerinin de temellerini atmış bulunan Abdullah b. Mes'ûd, daha sonra Hz. Osman tarafından Medine'ye çağırıldı. Medine'de bir süre kaldıktan sonra hastalandı ve altmış yaşını geçmiş olarak vefat etti. Cenaze namazı Hz. Osman veya Ammâr tarafından kıldırıldı ve Bakî Mezarlığı'na defnedildi. Rasûlullâh, İbn Mes'ûd'u şöyle övmüştür: "Kur'an'ı şu dört kişiden öğrene-niniz: İbn Ümmü Abd (İbn Mes'ûd), Muâz b.Cebel, Übey b. Kâ'b ve Sâlim" (Buhârî, Fezâ'ilü'l-Kur'ân, 8). İbn Mes'ûd, gerek ilk dönemde Müslümanlığı kabul edışı, gerekse Rasûlullâh'la olan yakın münasebeti sebebiyle ondan birçok hadis duymuş ve rivayet etmiştir. Ayrıca Hz. Ömer, Osman, Ali ve diğer sahâbîler vasıtasıyla rivayet ettiği hadisler de vardır. Kendisinden de Ebû Mûsâ el-Eş'arî, İbn Abbas, İmrân b. Husayn, Câbir b. Abdullah, Enes b. Mâlik gibi birçok sahâbî ile Alkame b. Kays, Mesrûk, Esved b. Yezîd, Abîde es-Selmânî, Amr b. Surahbil, Haris vb. büyük tabiiiler rivâyette bulunmuşlardır. Ondan gelen 848 kadar hadisin büyük bir kısmını bizzat Rasûlullâh'tan rivayet etmiştir. Hayatı hakkında geniş bilgi için bakınız: Türkiye Diyânet İslâm Ansiklopedisi, c.1, s.114-117, İstanbul, 1988.

dedi: Bu halkalardaki(insanların)tamamını, Nehrevân olayında, Haricîlerin yanında bize karşı vuruşurken gördük.”³

Ebu'l-Bahterî anlatıyor: “Bir adam Abdullah İbni Mes'ûd'a: “Bir kaç kişi akşam namazından sonra camide oturup içlerinden bir onlara “şu kadar Allâhu Ekber” şu kadar “Subhânallah” şu kadar “Elhamdu Lillâh” deyiniz, diyor dedi.İbn Mesud: Öyle mi? dedi. Adam: Evet, dedi. İbn Mes'ûd: “Toplanıp bu işe başladıkları zaman gel bana bildir, dedi. Adam haber verince kalkıp mescide gitti. Üzerinde bir aba vardı. İbn Mesud sert mizaçlı birisiydi. Adamların zikrini işitir işitmez: 'Ben Abdullah b. Mes'ûd'um. Kendisinden başka ilâh bulunmayan Allah'a yemin ederim ki, bid'at bir iş ortaya atmışsınız. Buna hakkınız yoktur. Siz, Rasûlullah'ın ashabından daha mı iyi biliyorsunuz?’ dedi. İçlerinden Mud'ad adında birisi: 'Vallâhi biz bid'at işlememişiz ve ashabından daha iyi biliriz diye de bir iddiamız yoktur', dedi. Amr b. Utbe'de: -'Ey Ebu

Abdurrahmân, Allah'tan af dileriz', dedi. İbn Mes'ûd: -'Sünnete sarılın, ondan ayrılmayın, Allah'a yemin ederim ki, sünnetten ayrılmazsanız ileriye doğru yol alırsınız. Eğer sağa sola saparsanız apaçık bir sapıklığa düşmüş olursunuz.' dedi.”⁴

Amr b. Abdullah b. Zübeyr rivâyet ediyor: Bir gün eve geç geldim, babam Abdullah bin Zübeyr⁵ nerede olduğumu sordu. Ben de :

4 M. Yusuf Kandehevî, Muhtasar Hayâtü's Sahâbe, s.498, Ravza Yayınları, İstanbul, 1993

5 Abdullah b. ez-Zübeyr b. el-Avvâm el-Kureşî. Emevî hânedanına karşı halifeliğini ilân eden ve abâdileden biri olan sahâbî. Babası aşere-i mübeşşereden Zübeyr b. Avvâm, annesi Hz. Ebû Bekir'in kızı Esmâ'dır. Hicretin ikinci yılı zilkâde ayında (Mayıs 624) Medine'de doğdu. Muhâcirinin Medine'de dünyaya gelen ilk çocuğu olması dolayısıyla doğumu büyük bir sevinç uyandırdı ve adı Rasûlullâh tarafından konuldu. Henüz çocuk denecek bir yaşta babası ile birlikte Suriye'nin fethine katıldı ve Yermük Savaşı'nda bulundu. Halife Osman, Hz. Ebû Bekir tarafından mushaf haline getirilen Kur'ân-ı Kerim'in nüshalarını çoğaltmak için kurduğu dört kişilik heyete, kurrâdan olması sebebiyle onu da dâhil etmişti. Abdullah b. Zübeyr, Hz. Muâviye'nin vefatından (M.680) sonra yerine geçen oğlu Yezid'e bey'at etmedi. Hz. Hüseyin'in Kerbelâ'da şehid olduğunu işitince Yezid'in adamlarını Hicaz'dan çıkarak hilâfetine ilân etti. Mekke ve Medine, Hicaz halkı kendisine bey'at etti. Milâdî 684'te Abdümelik b. Mervan, Emevîlerin başına geçince Abdullah'ın kardeşini Irak'ta öldürttü. Haccac kumandasında bir orduyu Mekke'ye gönderdi ve Mekke'yi kuşatıp tahrib etti. Muhasara altı aydan fazla sürdü. Abdullah'ın yiğitçe müdâfaasına rağmen iki oğlu ve yakın-

3 Dârimî, Mukaddime, Bab 1, Hadis no: 210; Taberânî, Mu'cemu'l Kebîr, c.9, s.125; Taberânî bunu hasen bir isnad ile rivayet etmiştir.

"Bazı insanlar gördüm ki onlardan daha hayırlısını görmemişim. Oturmuş zikir yapıyorlardı. Kimisi titriyor ve o kadar cezbeye tutuluyorlardı ki Allah korkusundan düşüp bayılıyorlardı onları görünce yanlarında oturdum" dedim. Babam: "Hayır, onlarla bundan sonra beraber oturma" dedi. Onun bu sözünü yadırgadığımı anladı ve : "Ben Rasûlullâh'ı gördüm. Ebu Bekir'i, Ömer'i Kur'an okurken gördüm onlardan hiçbiri cezbeye tutulmuyor ve düşüp bayılmıyordu. Aca-ba senin gördüğün bu kimseler Ebu Bekir'den, Ömer'den daha mı fazla Allah'tan korkuyorlar" dedi. Düşününce babamın dediğinin doğru olduğunu anladım ve bir daha onların yanında oturmam. ⁶

Gördüğümüz gibi Ashab zamanında da bugünkü gibi uygulamalara benzer şeyler (toplu şekilde zikirler) yapılmış ama Sahabe-i Kirâm, Rasûlullâh'dan böyle bir şey görmediği için o uygulamayı durdurmuştur. Zaten yapılması gereken de buydu.

Sahâbe-i Kirâm'dan seçkin kişilerden rivâyetleri aktardık. Burada şöyle bir itiraz gelebilir: "Hz.Ebûbekir, Hz.Ömer, Hz.Osman ve özellikle Hz.Ali'ye nispet edilen rivâyetlere göre Rasûlullâh, ilk dört halifeye değişik usûllerle zikir telkininde bulunmuştur. Zikir telkininden maksat, intisâb edilen şeyhten Rasûlullah'a kadar olan ruhlarla müridin manevî irtibat kurmasıdır. Rasûlullâh'ın özellikle dört arkadaşına yaptığı bu telkinler, daha sonra Sıddîkiye, Kübreviyye, Nûrbaşşiyeye ve Cehriyye isimleriyle ekollere ayrılmıştır. Bu ekolleri inceleyecek olursak:

1- Sıddîkiye: Bu ekolün kendisini dayandır-

ları Haccac'a teslim oldular. Abdullah'ın taraftarları dağıldı. Mancıktan atılan bir taşla yaralandı. Kanlar içinde kıvranırken Abdülmelik İbn Mervan'ın adamları üzerine atılarak onu şehid ettiler. Şehid olduğunda yetmiş üç yaşındaydı. Bizzat Rasûlullâh'dan, babasından, annesinden, dedesi Hz.Ebû Bekir ile teyzesi Hz.Âişe'den, Hz.Ömer ve Hz.Osman gibi büyük sahâbilerden rivâyette bulunmuştur. Rivâyet ettiği hadislerin sayısı otuz üç kadardır. Bunlardan altısı Sahîh-i Buhârî'de, ikisi Sahîh-i Müslim'de, biri de her ikisinde yer almıştır. Hayatı hakkında geniş bilgi için bakınız: Türkiye Diyânet İslâm Ansiklopedisi, c.1, s.145-146, İstanbul, 1988.

⁶ Ebu Nuaym, Hilyetü'l Evliyâ, c.3, s.167'den naklen M.YusufKandehlevî, Muhtasar Hayâtü's Sahâbe, s. 499

dığı sahâbe Hz. Ebû Bekir'dir. Bu zikir hâfi zikir-dir. Rasûlullâh'ın bu zikri telkin edişi şöyle nakledilir: "İki cihan güneşi, Hz: Ebû Bekir'e hafi zikri telkin ederken oturmuş, gözlerini yumarak, Hz. Ebû Bekir'in kulağına üç kere kelime-i tevhidi telkin etti.

2- Kubreviyye: Bu ekolle ilgili olarak da Hz. Ömer'in müslüman olduğunu açıkladığı sırada Rasûlullâh'ın O'na telkin ettiği zikir rivâyet edilir. Burada Rasûlullâh kelime-i tevhîdi cehrî olarak Hz. Ömer'e telkin etmiştir.

3- Nûrbaşşiyeye: Rasûlullâh'ın Hz. Osmân'a telkin ettiği zikir şeklidir. Bu zikir şeklinde Rasûlullâh ve Hz. Osmân karşılıklı oturarak, sessizce harfsiz ve sözsüz, kalbî bir ifade tarzı ile kelime-i tevhîdi Hz. Osmân'a tâlim ettirdiler.

4- Cehriyye: Rasûlullâh'ın Hz. Ali'ye telkin ettiği söylenen zikir çeşididir. Kelime- i tevhîdi sesli bir şekilde telkin etmesidir."⁷

Bu iddialara karşı şunları söyleyebiliriz: Bu tür rivâyetlerin tasavvufî eserler dışında hiç bir yazılı eserde yer almadığı tespit edilmiştir.⁸

⁷ Mehmed Ali Aynî, Tasavvuf Tarihi, s.241-243, Kitabevi Yayınları, İstanbul, 2000;Mustafa Kara, Tasavvuf ve Tarikatlar Tarihi, s.201-202, Dergâh Yayınları, İstanbul, 2013.

⁸ Ahmed Yıldırım, Tasavvufun Temel Öğretilerinin Hadislerdeki Dayanakları, s.333,TDV Yayınları, Ankara, 2000

İlk dört halifeye zikir telkini ile ilgili hiçbir sahih haber olmamasına karşın bazı yazarların yaptığı komik savunmalar çok ibretiamizdir. Halis Ece bu hususta şunları diyebilmekte: " Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman,Hz. Ali ve diğer büyük sahâbiler (r.anhum) tek-tek ele alındığında hepsi büyük örnek şahsiyetlerdir, lâkin fitratları / karakterleri ayrı ayrıdır. Biri son derece dışa dönük, teklifsiz ve rahat yapıya sahip iken; diğeri temkinli, teennili ve kısmen içe dönük bir hüviyet taşıyor. Bu bakımdan hoşlandıkları şeyler ve ruhî hayatları da farklılıklar arz edebiliyor. Bu cümleden olarak Hz. Ebû Bekir ve Hz. Osman'da"zikr-i haff" sırrı tecellî ederken, Hz. Ali ve Hz. Ömer'de (r.anhuma) "zikr-i cehrî" sırrı tecellî ediyor. Allah Teâlâ Kur'an-ı Hakîm'inde zikrin haffsini de, cehrîsini de; yani gizlisini de açıktan olanını da emrediyor. [Bkz. A'râf suresi, 205; Hac suresi, 36] Âlemlere Rahmet Efendimiz (s.a.v.), her iki zikrin de muallimi ve tatbikçisidir / öğretici ve icracısıdır. Bu bakımdan tasavvufî telakkîye göre Fahr-i Kâinat (s.a.v.) Hz. Ebû Bekir'e (r.a.) Sevr mağarasında zikr-i haffîyi telkîn ve tâlim buyurmuştur. Hadis kaynaklarında sarahaten geçmediği için, bazılarının karşı çıktığı bu rivâyeti (hadiseyi) Kur'an-ı Mecîd tasdik etmekte / doğrulamakta ve şöyle buyrulmaktadır: "...Hani o kâfirler, onu Mekke'den çıkardıkları vakit sadece iki kişiden biri iken, ikisi de mağarada buldukları sırada arkadaşına, 'Üzülme; çünkü Allah bizimledir' diyordu. Allah onun kalbine sekînet ve kuvvet (manevî huzur ve emniyet) indirmişti..." [Tevbe suresi, 40]... Hâsılı, RasûlullahEfendimiz tarafından Hz. Ebû Bekir'e (r.a.) fitratına / hilkatına / karakter yapısına en uygun olan hafi zikirle meşgul olmasının telkîni ve tamamen kalbî-ruhî bir hâl olan bu gizli zikir gibi dil ve kalbe ait bulunan cehrî zikrin de Hz.

Müslümanlar nezdinde büyük değerleri olan Hulefâ-i Râşidîn'in haklı şöhretini kullanan ve hiçbir mesnedi olmayan bu tür rivâyetlere dayandırılan tasavvufî usûllerin kitabî olmaktan ziyâde şifahî bir geleneğe ve onlara göre hiçbir müteber hadis kaynağında olmayan sırlı hadis(!)lere dayandığını söylemek mümkündür.

Hicrî 4. asırdan itibaren tarîkat teşkilâtının ortaya çıkışı, aynı zamanda yeni bir zikir anlayışının doğmasına yol açmıştır. Bu tarihten itibaren zikrin şekli, esâsı, muhtevâsı ve kâideleri tesbit edilmeye başlanmış, tarîkattan tarîkate değişen muhtelif zikir biçimleri ortaya çıkmıştır. Bu çalışmalar neticesinde zikirdeki âdâb ve erkân teferruatlı bir şekilde tesbit edilmiştir. Böylece zikir her tarîkatın temel unsurlarından biri olmuştur. Hatta bazı mutasavvıflar "şüphe yok ki Allah'ı zikir en büyüktür" (Ankebût,45) meâlindeki âyete istinâd ederek başlıca ibadetin zikir olduğunu söylerken, diğerleri, en mühim olan zikrin namazın içindeki zikir olduğunu ifade etmişlerdir. İster mutlak mânada, ister namazdaki zikre tahsis edilmiş olsun, zikrin ehemmiyeti ve değeri bu kadar artınca, zikir meclislerine olan rağbet çoğalmış ve yaygınlık kazanmasına yol açmıştır. Başlangıçta zikir, Müslümanlardan belli bir zümreye mahsus bir ibadet tarzı olmadığı halde, sonradan zikir denilince maalesef ki sadece mutasavvıflar hatıra gelir olmuştur.

Zikir kavramını fıkıhta ifade ettiği mânânın dışında anlamlar yüklenerek kullanılmıştır. İba-

Ali'ye (r.a.)tâliminin, yazılı ve sözlü rivayetlerden çok, silsile yoluyla gönülden gönüle intikal eden bir in'î'kasın (aksedip yansımanın) neticesi olması gayet tabiidir. Bunda şaşılacak, hayret edilecek, tereddüde düşülecek bir durum asla söz konusu değildir, olamaz! (<http://www.halisece.com/sorulara-cevaplar/3396-peygamber-efendimizin-s-a-v-hafi-ve-cehri-zikri-telkini.html>)

İlk dönem sûfilerde toplu zikirler yaygın olmamakla beraber tarikatların oluşmaya başlayıp kurumsallaşmalarıyla toplu zikirler de icra edilmeye başlamıştır. Zamanla belli âdâb ve erkânı olan tarikat zikirleri meydana gelmiştir. Toplu zikirler tarikatlara göre farklılık arz ettiği için değişik isimlerle adlandırılmışlardır.

det yerine zikir kavramı oturtulmuş, yani insanların duâsı, tövbesi ve niyâzı esas alınarak her tarikat bu duygularını ifade etmek üzere kendine göre zikir âyinleri oluşturmuş ve böylece dinde resmi ibadetler olarak kabul ettiğimiz merasimlerin geride kaldığı yeni bir anlayış meydana çıkmıştır.

İlk dönem sûfilerde toplu zikirler yaygın olmamakla beraber tarikatların oluşmaya başlayıp kurumsallaşmalarıyla toplu zikir-

ler de icra edilmeye başlamıştır. Zamanla belli âdâb ve erkânı olan tarikat zikirleri meydana gelmiştir. Toplu zikirler tarikatlara göre farklılık arz ettiği için değişik isimlerle adlandırılmışlardır. Bunlardan meşhur olanlar şunlardır:

Semâ': Arapça (s-m-a) kökünden gibi bir masdar olup işitmek, duymak, dinlemek, işitilen söz, iyi şöhret ve iyi anılma anlamındadır. Mecâzen şarkı, nağme, raks, vecd, üns meclisi ve nihâyet yarı dînî mâhiyette "çalgılı ve şarkılı ziyâfet" gibi türlü mânâlara gelmektedir. Bu çeşitli mânâlardan bir kaçı hâriç, diğerlerinin kelimenin eski Arapçadaki "şarkı söyleme veya çalgı çalma" mânâsı ile yakından ilgili olduğu açıkça görülmektedir. Kelime lâtif sesler ve tatlı nağmelerle şiir okuyup dinlemek anlamına da gelmektedir. Zamanla sûfîlerin cezbe hâlinde şiir ve ilâhî dinlemeleri ve bu dinleme sırasında vecde gelip kendini tutamayarak sağa-sola bir takım hareketler yapmaları ve ayakta zikir yapmalarına isim olmuştur. İlerleyen dönemlerde Mevlevîlik tarikatının zikrine verilen özel bir mânâya dönüşmüştür.

Raks: Arapça "r-k-s" kökünden türemiş mastar bir kelime olup, sözlükte "oynamak, dans etmek" manalarına gelen bu kavramı İsmail Ankaravî, "muvâzeneli hareketler manzu-

mesi" olarak nitelemiştir. Buna göre raksı, zikir esnasında dervişlerin yaptıkları ölçülü ve ritmik birtakım hareketler olarak tarif etmek mümkündür.⁹

Devrân (deverân): Arapça "d-v-r" kökünden türemiş bir mastar olup, "dönmek, do-laşmak" manalarına gelir. Tasavvufî bir terim olarak devrân (devir, deverân, çarh etme, hareket), "sesli/cehrî zikir yaparken dönmek ve hareket etmek" demektir. Aynı şekilde, devrân, "bazı tarikatlarda dervişlerin bir halka teşkil ederek dönmek sûretiyle yaptıkları âyin" şeklinde de tarif edilebilir.¹⁰

Hatm-i hâce: Nakşibendî tarikatının zikrine verilen isimdir. Şeyhin huzurunda oturularak icra edilir. Sessiz olarak yapılır. Herkes okuyacağı dua, âyet ve salavâtı şeyhin işaretleriyle okur. Mürit olmayan zikre katılamaz.

Darb-ı esmâ: Halveti tarikatının toplu zikirlerine verdikleri isimdir. Halka halinde oturarak, hafif sallanarak yapılır. Vücûdun hafif hareket etmesi mâsivadan sıyrılmak için bir vesile kabul edilir.

Zikr-i kıyâm: Rifâî tarikatının zikrine verilen isimdir. Tarikatın semâhâne denilen mahalinde ayakta ve sesli olarak yapılır.

Semâ, raks ve devrân gibi sûfilerin zikir esnasında yaptıkları bu tür hareketlerin dinen meşrû olup olmadığına dair çeşitli tartışmalar İslam düşünce tarihinin erken dönemlerinde başlamış ve tarih boyunca leh ve aleyhinde olan âlimler olmuştur. Bu tür hareketlerin meşrû olduğunu savunanlar, hadîs âlimlerinin mevzû (uydurma) saydığı şu rivâyetleri delil saymışlardır:

H. Enes şöyle anlatır: "Cebrâil (a.s.) bir gün Rasûlullah'a gelip "Yâ Rasûlallah! Senin ümmetinin fakirleri, zenginlerinden yarım gün

önce cennete gireceklerdir. Bu yarım gün beş yüz yıla denktir" dediğinde biz Rasûlullâh'ın yanında idik. Buna çok sevinen Rasûlullah "İçinizde bize şiir okuyacak kimse yok mu?" diye sordu. Bunun üzerine bir bedevî, dokunaklı bir şiir okudu. Rasûlullah ve ashâbı vecde gelip tevâcüd edip bir nevi semâ yaptılar, hattâ bu esnâda Rasûlullah'ın ridâsı yere düştü. O mahalde Muâviye b. Ebî Süfyân da bulunmaktadır. Muâviye "Ne güzel oyununuz var ya Rasûlallah!" dediğinde Rasûlullah: "Ya Muâviye! Sevgilisinin zikrini duyduğunda ürpermeyen, kerîm değildir" diye cevap verdi. Bundan sonra da hırkasını dört yüz bölük edip orada bulunanlara taksim etti."¹¹Şeyhulislâm İbn Teymiyye der ki: Meşhur olan bu rivâyet ilim ehlinin ittifakıyla bu hâliyle yalan ve uydurmadır.¹² Aliyyu'l Kârî de "Aslı olmayan rivâyetlerdendir" der.¹³

"Hz. Hamza Uhud savaşında şehîd düşünce kızı Umâme'yi terbiyesi altına alıp büyütmek için amcası oğlu Hz. Ali ile kardeşi Câfer b. Ebi Tâlib ve Zeyd b. Hârise münakaşa ettiler. Bunun üzerine Rasûlullah, Hz. Ali'ye şöyle dedi: Sen bendensin, ben de sendenim. Bu sözden ötürü Hz. Ali heyecana kapılıp raksetti. Câfer'e de şöyle dedi: Senin yaradılışın ve ahlâkın benim yaradılışıma ve ahlâkıma benziyor. Bunun üzerine Câfer de Hz. Ali'nin arkasından raksa başladı."¹⁴ Rivâyetteki 'Rasûlullah, Hz.

11 Sühreverdi, Avârifü'l-Meârif, (Terc. H. Kamil Yılmaz, İrfan Gündüz), s.260-261, Erkam yayıncılık, İstanbul,1990.

12 İbn Teymiyye, Mecmuâtü Resâilil Muniriyye, c.3, s.169, Mısır,1346.

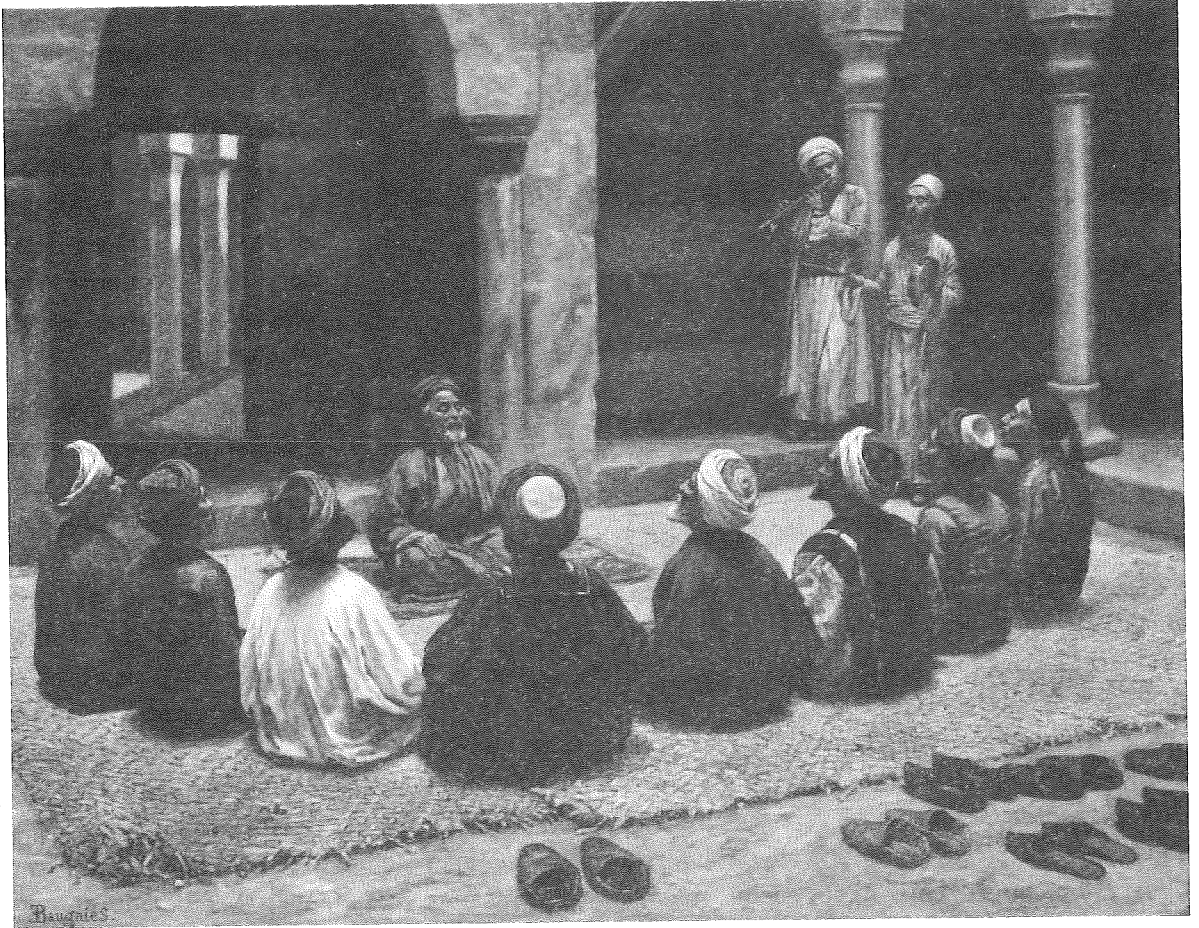
13 Aliyyu'l Kârî, El-Esrârul Merfûa, s.274, Beyrut, 1986.

14 İmam Gazzâlî, İhyâu Ulûmi'd-dîn , c.2, s.748, Bedir Yayınevi, İstanbul,1987

İslâm dünyasının en büyük mütefekkirlerinden sayılan Ebu Hamid Muhammed b. Muhammed el-Gazzâlî, m. 1058 (h.450)'de Horasan Bölgesinin Tus şehrinde dünyaya gelmiş, 14 Cemaziyelahir 505 (18 Aralık 1111) tarihinde ve 53 yaşlarında memleketi Tus'ta vefat etmiştir. İhyâu Ulûmi'd-dîn, Gazzâlî'nin Bağdat'tan ayrılarak Şam'da yazmaya başladığı ve inzivâ dönemine rastgelen altı yılda tamamladığı, bilinen en meşhur eseridir. Gazzâlî'nin en hacimli ve en önemli eseri olan İhyâu Ulûmi'd-dînhakkında, "İslâm'a dair bütün kitaplar kaybolup sadece İhyâu Ulûmi'd-dîn kalsaydı diğerlerini aratmazdı" şeklinde yaygın bir kanaat bulunduğu ifade edilir (Kâtip Çelebi, Keşfü'z-zunûn, I, 23) Buna karşın başta Ebû'l-Ferec İbnü'l-Cevzî olmak üzere Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, Kâdî İyâz, İbn Ebû Rendeka et-Turtuşî ve Ebû Abdullah Ali b. Ömer el-Mâzerî gibi âlimler, esere ağır eleştiriler yöneltmişlerdir. Son dönem âlimlerinden Mustafa Sabri Efendi, İhyâu

9 İsmail Ankaravî, Risâle-i Hucce'ti's-semâ (Minhâcü'l-fukara içerisinde), s. 370, İstanbul, 1971

10 Süleyman Uludağ, Tasavvuf Terimleri Sözlüğü, s.138, Marifet Yayınları, İstanbul, 1991; Ethem Cebecioğlu, Tasavvuf Terimleri ve Deyimleri Sözlüğü, s.222, Rehber Yayıncılık, Ankara, 1997

Ali'ye şöyle dedi: Sen bendensin, ben de sendenim' ve 'Câfer'e de şöyle dedi: Senin yaradılışın ve ahlâkın benim yaradılışıma ve ahlâkıma benziyor' kısımları sahih hadislerde yer almaktadır ama 'Bu sözden ötürü Hz. Ali

heyecana kapılıp raksetti' ve 'Bunun üzerine Câfer de Hz. Ali'nin arkasından raksa başladı' kısımları hiçbir sahih hadis kaynağında yer almamaktadır. Bunların indî ve keyfî bir ilâve oldukları anlaşılmaktadır.¹⁵

Ulûmî'd-dîn'deki fikirleri dolayısıyla Gazzâlî'yi tenkit edenler arasında yer almıştır (Mevkîfû'l-aql ve'l-ilm, I, 266-270). Esere yöneltilen en ciddi eleştiriler hadislerin sıhhatiyle ilgilidir. Kitapta çok sayıda zayıf ve uydurma hadis bulunduğu belirtilmektedir. Zeynüddin el-İrâkî İhyâu Ulûmî'd-dîn'deki hadislerin tahrîci için büyük, orta ve küçük hacimde üç eser hazırlamıştır. İrâkî'nin isnadını bulamadığı 271 rivâyet, Muhammed Emîn es-Süveydî tarafından 'el-Mevzûât fi'l-İhyâ ev el-İtibâr fi hamli'l-esfâr' adlı eserde bir araya getirilmiş, bu kitabı neşreden Ali Rızâ b. Abdülvehhâb (Demenhûr [Mısır] 1414/1993), Süveydî'nin dikkatinden kaçan otuz altı rivayeti bu listeye eklemiştir. Geniş bilgi için bakınız: Türkiye Diyânet İslâm Ansiklopedisi, c.22, s.11-13, İstanbul, 2000.

Hâl böyle iken İhyâu Ulûmî'd-dîn'in Türkçe çevirisine önsöz yazan Ubeydullah Küçük'ün (Mehmet şevket Eygi'nin müstear ismi): "Bir Müslüman'ın 'İhyâ' da uydurma hadis bulunduğunu söylemekle hem ayıp, hem günah işlemiş olacağını ve hem de gülünç bir duruma düşeceğini" (s.70-71, Bedir Yayinevi) iddia etmesi ne acı bir durumdur. Gazzâlî'nin az hadis bilmesi onun büyüklüğüne bir noksanlık getirmiş olsa bile, o yine de ilim ve irfanı ile tarihteki yerini almış bulunmaktadır. Nitekim Gazzâlî'nin kendisi de bizzat hadis ilimleriyle fazla uğraşmadığını, bu ilimdeki ihatasının yeterli olmadığını itiraf etmiş, Kânûnu't-te'vîl adlı eserinde 'Bizâatî fi ilmi'l-hadis müzcât: Hadis ilmindeki sermayem azdır' demiştir.

Bu rivâyetleri şunun için naklettik. Bir takım tasavvufî kitaplarda ve tasavvufçulara ait internet sitelerinde bu uydurma haberler 'en sahih hadisler' gibi lanse edilerek paylaşılmaktadır. Bu tavır büyük bir zulümdür.

Peki, şimdi de semâ, raks ve devrân gibi sûfilerin zikir esnasında yaptıkları bu tür hareketlerle ilgili Kur'an ve Sünneti önceleyen rabbânî âlimlerimizin görüşlerini nakledelim:

Kadı İyâd, et-Tinnisî'den naklediyor: "İmam Mâlik'in yanında idik. Arkadaşları ve öğrencileri de oradalardı. Nusaybin halkından birisi

15 Ahmed Yıldırım, Tasavvufun Temel Öğretilerinin Hadislerdeki Dayanakları, s.367- 368,TDV Yayınları, Ankara, 2000

dedi ki: "Bizim o tarafta 'sûfiler' denilen bir topluluk var. Çok yiyorlar, sonra kasîdeler okumaya başlıyor ve kalkıp raks ediyorlar" Bunun üzerine İmam Mâlik dedi ki: 'onlar çocuk mu?', soran: "hayır" dedi. "peki, onlar mecnun mu?" diye sorunca adam dedi ki; 'hayır onlar şeytirliler ve akıl sahibidirler.' İmam Mâlik dedi ki: "İslam ehlinde hiç kimsenin böyle yaptığını duymadım."¹⁶

İmam Ebu Bekr et-Tartuşî'ye şöyle soruldu: "Bir araya toplanıp Yüce Allah'ı ve Hz. Muhammed'i

çokça zikreden, daha sonra ellerindeki çubuklarla derilere vurup raks edip vecde gelen, sonunda baygın olarak yere düşen; daha sonra yiyecek bir şeyler getirip yiyen sûfilerle birlikte bulunmak câiz midir, değil midir?" İmam Tartuşî -Allah'ın rahmeti üzerine olsun- şu şekilde cevap verir: "Bu gibilerin izlediği yol bâtıldır, bilgisizliktir, dalâlettir. İslâm ancak Allah'ın Kitabı ve Rasûlü'nün sünnetidir. Rakседip vecde gelmeyi ilk icad edenler, böğürtüsü olan cansız bir buzağıyı kendilerine put yapan Sâmirî ve ona uyanlardır. Bunlar o buzağının etrafında rakedip vecde gelirlerdi. O bakımdan böyle bir şey kâfirlerin ve buzağıya tapanların yoludur. Sopa ile vurmaya gelince: Bunu ilk kullananlar ise Müslümanları Yüce Allah'ın Kitabına uymaktan alıkoymak isteyen zındıklardır. Rasulullah, ashab-ı kiramı ile birlikte oturduğunda onlar vakarlarından dolayı başları üzerinde adeta (uçmaya hazır) bir kuş varmış gibi otururlardı. O bakımdan yöneticinin ve onun adına görev yapanların, böylelerinin mescitlerde ve başka yerlerde âyin yapmalarına engel olmaları gerekir. **Allah'a ve ahiret gününe**

Raks ve semâ mevzuunda İmam-ı Rabbânî der ki:
"Bilesiniz ki; raks ve semâ hakikatte, boş işler sınıfına ve oyun kategorisine dahildir. Allah Teâlâ'nın, 'İnsanlardan bazıları (bilgisizce Allah yolundan saptırmak ve bir eğlence için) boş söz satın alır' (Lokman, 6) âyeti de tegannî (şarkı-türkü söyleme)yi yasaklamakla ilgili nâzil olmuştur

iman eden bir kimsenin onlarla birlikte olması ve bâtılları üzere kendilerine yardımcı olması helâl değildir. Mâlik'in, Ebû Hanife'nin, Şâfi'nin ve başka Müslüman önder ilim adamlarının görüşü budur. Başarı Allah'tandır."¹⁷

Şeyhulislam Zekeriya el-Ensârî, fetvâlarını ihtivâ eden eseri'el İ'lâm vel İhtimâm'da der ki: "Soruldu; Semâ haram mıdır?" Cevap; semâ iki çeşittir; birincisi; Kur'an, hadis, manzum veya nesir güzel sözler dinlemek gibi güzel

olan semâ. Nitekim vecd ve gaybet bununla hâsıl olur. Rivâyete göre bir sûfî, okuyucunun; "Ey mutmain olmuş nefis! Dön Rabbine!"(Fecr, 27) âyetini okuduğunu duyunca bu âyeti tekrar edip durmuş ve demiş ki; "kaç defâdır dön diyorum dönmüyorsun" Bunun üzerine büyük bir çölgük atıp ruhunu teslim etmiş. İşte böyle semâ caiz, hatta müstehaptır. Özellikle âhiret işlerini hatırlamaya sebep olursa. Allah Teâlâ'nın kavli buna işaret ediyor; "Sözünü dinleyip ona en güzel şekilde uyan kullarımı müjdele!" (Zümer, 18) Yani; kişi, güzel söz ve kötü söz dinleyen topluluk ile oturursa, güzeli söyler ve kötüyü terk eder. Bu, âyetin birinci izâhıdır. İkincisi; Sözünü yani; Kur'anı dinleyip ona en güzel şekilde uyanlar; yani helâlini yapan, haramından sakınan demektir. Üçüncüsü; Sözünü, yani Kur'anı dinleyip ona en güzel şekilde uyan, yani; affi tercih eden demektir. Zira Kur'anda kısas da vardır, affetmek de. Af bu ikisinin en güzelidir.

İkinci tür semâ; şu zamanda yaygın olan ve yukarıda anlatılan ile alakası olmayan, haram ve yakışsız şeyler içeren, heybet ve

16 Kadı İyâd, Tertibul Medârik, c.2, s.54, Mektebetul Hayat, Beyrut

17 Vehbe Zuhaylî, et-Tefsirü'l-Münir, c.8, s. 492-495, Risale Yayınları, İstanbul, 2013

vakârı gideren semâdır ki, tembellikten zevk alan, câhilliğin kendilerine gâlip geldiği, dinlerini oyun ve eğlence edinen topluluğun işleridir. Gaflet ve şarkı ile vakitlerini harcarlar, haram olan müzik ve semâya bağlanırlar, tabiatın reddettiği şeyler dinlerler. Onlar eğlence ile ve müzik ile bilinip çağrılırlar. Yediklerinin çoğu haram ve şüphelidir. Tıka basa midelerini doldururlar. Sonra onları harekete getirmek üzere, birileri kadınları vasfederek şiirler düzer. İşte o zaman büyüklerle küçükler birbirine karışır, kimi el çırpar, kimi ayakları üzerinde rakseder, kimi coşar, kimi kolunu sallar, hayvanlar gibi dönerek yürür, kimi eşek sesi gibi bir sesle anırır, inler. Şayet orada güzel bir kadın veya tüysüz bir genç olsa, çoğunluğu âsî şeytanlara döner, ona bağlanır ve vecde gelirler. Hatta mutasavvıfların çoğu bunun mendûb olduğuna inanıyor. İcmâ ile bu bozukluktur, âlimlerden hiç biri bunu söylememiştir.

Bilakis Kitap, sünnet ve imamların sözleri bunların haram olduğunu ortaya koymaktadır. Herkesin bu haramları ortadan kaldırmak için çalışması vâcibdir.”¹⁸

Raks ve semâ mevzuunda İmam-ı Rabbânî¹⁹ der ki: “Bilesiniz ki; raks ve semâ hakikatte, boş işler sınıfına ve oyun kategorisine dahildir. Allah Teâlâ'nın, **‘İnsanlardan bazıları (bilgisizce Allah yolundan saptırmak ve bir eğlence için) boş sözü satın alır’** (Lokman, 6) âyeti de tegannî (şarkı-türkü söyleme) yi yasaklamakla ilgili nâzil olmuştur. Nitekim İbn Abbasradıyallâhu anhumâ'nın talebesi ve Tâbî'nin büyüklerinden Mücâhid, ‘boş sözden maksat tegannîdir’ demiştir. Medârik tefsirinde ‘boş söz , (mâlâyani -boş ve faydasız) gece sohbetleri ve tegannîdir’ diye geçmektedir.. Ebû Nasr ed-Debbûsî'nin Kâdi

18 Şeyhulislâm el Ensârî, el İ'lam vel İhtimâm, s. 490-491, Beyrut 1404/1984

19 Ahmed b. Abdilehad b. Zeynilâbidîn el-Fârûkî es-Sirhindî. Nakşibendiyye tarikatının Müceddidiyye kolunun kurucusu. 14 Şevval 971 'de (26 Mayıs 1564) Doğu Pencap'taki Sirhind'de (Serhind) doğdu. Nakşibendiyye tarikatı mensupları arasında İmâm-ı Rabbânîve “Müceddid-i elf-i sâni” ünvanlarıyla tanınır. 8 Safer 1034'te (20 Kasım 1624) vefat eden Ahmed-i Sirhindî Sirhind'de defnedildi.

Zahîruddîn Harzemî'den şu nakli anlatılmaktadır: “Mugannîden veya başkasından tegannî dinleyen veya haram bir işi görüp, inanarak veya inanmayarak onu güzel bulan/tasvip eden kişi, derhal dinden çıkmış olur. Zira şerîatin bir hükmünü bâtil görmüş sayılır. Şerîatin hükmünü bâtil görene kişi de, hiçbir müçtehide göre mü'min sayılmaz. Allah Teâlâ onun itaatını kabul etmez, sevaplarını da geçersiz addeder. Allah Subhânehû bizleri böyle bir durumdan korusun.

Tegannînin haram olduğuna dair âyetler, hadisler ve fikhî rivâyetler sayılamayacak kadar çoktur. Buna rağmen bir kişi tegannînin helâllığıne dair mensuh (hükmü kalkmış) bir hadis veyâ şâz (hükümsüz) bir rivâyet naklederse, bunu dikkate almamak gerekir. Çünkü hiçbir vakit hiçbir müftü, tegannînin helâl olduğuna dair fetva vermemiş, raksı ve ayaklarla tepinmeyi caiz görmemişlerdir. Nitekim büyük imam Ziyüddîn Şâmî'nin ‘Mültekat’ isimli eserinde de böyle geçmektedir. Sûfilerin ameli/yaptıkları-işledikleri helâllik veya haramlık noktasında bir delil teşkil etmez. Sûfilere bu işlerinden dolayı mazur görmemiz, kınamayıp durumlarını Allah Teâlâ'ya havale etmemiz, onlara yeterli gelmiyor mu? Bu hususta müteber olan, İmam Ebû Hanîfe'nin, İmam Ebû Yusuf'un ve İmam Muhammed'in sözleridir/içtihatlarıdır. Şiblî'nin ve Ebû Hüseyin Nûri'nin sözleri/yaptıkları değildir. Bugünün yetersiz sûfilere, semâ ve raksı dinleri ve milletleri/şerîatleri yapmışlardır. Bu noktada şeyhlerinin amelinin delil görmüş; bu işleri itaatleri ve ibâdetleri olarak kabul etmişlerdir. ‘Onlar o kimselerdir ki, dinlerini boş iş ve oyun edinmişlerdir.’ (En'âm,70)

Yukarıdaki rivâyetten anlaşılmalıdır ki, haram bir işi güzel gören bir kimse Müslümanlar zümresinden çıkar, mürted olur. İyi düşünmek gerekir; semâ ve raks meclislerini/toplantı ve gösterilerini yüceltmenin, hatta bunu itaat ve ibâdet görmenin şenaati/çirkinliği nasıl olur?!”²⁰

İbnu'l-Kayyim el-Cevziyye der ki: “Bu

20 İmam Rabbânî, Mektûbât, s.276, 266. Mektub.

şekilde böyle bir semâ haramdır, çirkindir. Müslümanlardan hiçbir kimse onu mubah görmez. Yüzünden hayâ perdesini ve din örtüsünü sıyırıp atmış, Allah'a, Rasûlüne, dinine ve kullarına karşı açıkça çirkin işler kimseden başkası onu güzel görmez. Bu gibi hususları kapsayan bir semânın çirkinliği insanların fitratında da yer etmiş bulunmaktadır. O kadar ki kâfirler bile bundan ötürü Müslümanları ve dinlerini ayıplamaktadırlar. Evet, Müslümanların havassı ve İslam dini akıl ve din hususunda mahrem kadınlar ve çocuklar hakkında pek çok mefsedete sebep olan bu semâdan beridir, uzaktır. Böyle bir semâ dini ne kadar ifsad etmiş, kaç sünnetin ölümüne sebep olmuş, kaç tane hayâsızlık ve bid'atin canlanmasına sebep olmuştur kim bilir? Şayet bu semânın Kur'an'ın, Kur'an ehlinin dinlenmesinin ağır görülmesi ve semâlarından önce Kur'an okunduğu takdirde uzun gelmesi ve ayetleri karşısında kör ve sağır gibi geçip gitmeleri dışında hiçbir kötülüğü olmasaydı bile bu kadarı yeterdi. Hatta Kur'an okunmasında hazır bulunanların çoğu ya da onlardan çoğu kimse Kur'an'ı dinlemez, anlamlarını doğru dürüst fark etmez, Kur'an okunduğu vakit seslerini kısmazlar bile..."²¹

Çağımızın Rabbânî âlimlerinden Abdulfettâh Ebû Gudde'nin şu vecîz değerlendirmesiyle sözlerimizi sonlandıralım: "Âlimlerin bir kısmı, ister münferid olsun, ister cemaatle olsun cehrî zikrin yasak oluşuna hükmetmişlerdir. Fakat İmam Leknevî'nin bu kitapta, ondan önce de Suyûtî'nin araştırıp benimsedikleri gibi bu hususta doğru olan, usûllere uygun olması şartıyla câiz ve meşrû olmasıdır. Bilinmeli ki bu iki âlimin yazıp benimsedikleri durum, meşrû olan zikir hakkındadır. Ama bazı insanların tertipli ve düzenli hareketlerle, hoş, coşturucu sözlerle, atlayıp sıçrayarak, ileri-geri gidip gelerek yaptıkları zikir yasaklanan zikirdir. Akl-ı selim bundan nefret eder. Allah'tan korkan bir kalp bundan kaçınır. Büyük tabî Said b. el-Müseyyib'in de dediği gibi: **"Kalp Allah'tan korkarsa âzâları da korkar."**

Bu zikir, selefi sâlihîn döneminde, hayrı bilinen asırda yaşayan selefin yaptığı zikir değildir. Bu sıçrama ve hareketleri, 'Düşüncemizi Allah'tan başka şeylerle meşgul etmeyi önlemek içindir' gibi basit açıklamalarla irdelemek ve haklı çıkarmak hiç de uygun değildir. Böyle bir açıklama selefin yaşantısına göre reddedilmiştir. Hâlbuki onlar düşünce ve kalplerini korumada ve onları Allah ile meşgul kılmada bizden daha çok hırslı idiler. Onlar böyle yapmadılar. Hatta onlara bu şekildeki zikir anlatıldığı vakit onu şiddetle reddettiler. Bunlar kendilerine tâbi olunan ve müracaat edilen imamlarımızdandır.

Mutasavvıfların bu konuda sürekli yapa geldikleri şey ise haram olduğunda ihtilaf edilmeyen kâbilindendir. Bununla beraber, shevî arzularına bürünenler, hayra yönelmek isteyenlerden daha çok ortaya çıkmaktadır. Hatta bunların çoğu mecnun ve çocuksu hareketler göstermeye başlıyor. Öyle ki çeşit çeşit parça parça uyduruk hareketleri ard arda ekleyerek raks ediyorlar. Bu durum, bir kısım yüzsüz, arsız grubun bunu Allah'a yaklaşmak ayrıca sâlih amel olarak nitelendirmesine, böylece iyi yüce hallere erecekleri gibi bir görüşe kapılmalarına kadar gidiyor. Hâlbuki bunun, zındıkların işleri, sahtekârların sözleri olduğu apaçık bir gerçektir. Allah yardımcımız olsun."²²

NOT: Rahmet, mağfiret ve bereket ayı Ramazan-ı Şerifin içindeyiz. Ramazan-ı Şerif ayınızı ve içindeki Kadir gecenizi şimdiden tebrik ediyor, idrak edeceğimiz Ramazan Bayramının da hayırlara vesile olmasını, bu mübarek bayramın, Müslümanların dirilişine, vahdetine, güçlenmesine ve kurtuluşuna vesile olmasını şanı yüce Rabbimden niyaz ediyorum. **(Devam Edecek)**

21 İbnü'l-Kayyim el-Cevziyye, "el-Kelâmu fi Mes'eletis-Semâ", s.106-108

22 Abdulfettâh Ebû Gudde'nin İmam Leknevî'nin 'Sibâhatü'l-Fikr fi'l-Cehri bi'z-Zikr' (Beyrut, 1986) kitabına yazdığı önsözden.

Firavun Düzeni: Amerikan Hegemonyası

Mustafa GÜLDAĞI

Tarihler, milattan yüzlerce yıl öncesini gösteriyordu.

Firavun, Mısır ve çevresine hâkim olmuş ve ilahlığını ilan etmişti.

Ardından dünyanın en büyük kapitalist, sömürü, kölelik ve dikta düzenini kurmuştu.

En yakın danışmanı Haman'a büyük bir **"ta-ciz lobisi"** kurdurmuş, kendisine isyan edenleri ve iyi çalışmayanları işkenceden geçirip öldürüyordu. Tıpkı bugün Küresel düzenin efendilerinin, kendisine tehlike olan Müslümanları katledip tasfiye etmesi gibi.

Yapımı on yıllar süren **piramitlerde** çalışan Mısır halkının düşünce, fikir üretecek, isyan için teşkilatlanma kuracak vakitleri ve düşünceleri olmuyordu. Firavunlar piramitleri biraz da bu sebeple yapıyorlardı. Tıpkı bugün, küresel düzenin ekonomik piramidini ayakta tutmak için hepimizin deliler gibi çalışıp, küresel sömürü ve zulüm düzeninin kölesi olduğumuz

Firavun, ekonomiden sorumlu yakın adamı Karun ile "faiz-sömürü lobisini" işletiyordu. Karun, halka faizli borçlar veriyor, ödeyemeyen halk Firavun'un kurduğu çarkta ezilerek yaşamaya mecbur bırakılıyordu. Tıpkı bugünkü küresel Amerikan düzeninin yaptığı gibi.

gibi.

Firavun, ekonomiden sorumlu yakın adamı Karun ile **"faiz-sömürü lobisini"** işletiyordu. Karun, halka faizli borçlar veriyor, ödeyemeyen halk Firavun'un kurduğu çarkta ezilerek yaşamaya mecbur bırakılıyordu. Tıpkı bugünkü küresel Amerikan düzeninin yaptığı gibi.

Firavun rüyasında bir adamın gelip kendi düzenini yıktığını görmüş ve

kâhinlere rüyasını yorumlatmıştı. Kâhinler, bir çocuğun doğup büyüdüğünde kendi düzenini yıkacağını söylediler. Firavun bunu duyunca tüm Mısır'a eli kanlı çetelerini salıp yeni doğan erkek çocuklarını öldürmesini söyledi. Hatta hamile kadınların karnı yarılıp bebekler çıkartılıp kesildi. Tıpkı bugün yeni doğan bir çocuğun küresel düzenin efendilerine tehlike olmaması için zihinlerinin moda, film, sinema, gazete, Batıcı eğitim ile etkisiz hale getirilmesi gibi. Bunun Firavun'un yaptığından hiçbir farkı yoktur.

Firavun'un yüzlerce kişiden oluşan sihirbazları ve hatipleri vardı. Bunlar haftanın

belli günlerinde halkı toplar ve **"Firavun'un adıyla"** deyip Firavun'u anarak sihir ve konuşma yapmaya başlarlardı. Halk da bu şebekeden etkilenip Firavun'a daha çok bağlanırdı. Tıpkı bugün dünyadaki medyanın %80'ini elinde tutan Amerikano medyanın dünya halklarını etkisi altına alması gibi.

Firavun, tüm Mısır'a işkenceci, katliamcı çetelelerini salıp korku salıyordu. "Korkut ve yönet" yöntemi egemen olmak için uyguladığı en büyük stratejydi.

Tıpkı bugün Amerikano modele uymayanların NATO ile katliama tabi tutulup yok edilerek korku salınması gibi.

Firavun kendisine itaat etmeyen toplulukları ekonomik olarak sıkıntıya uğratarak aç bırakıyordu. Korkan halk, koşulsuz itaat ediyordu. Tıpkı bugün Amerika'nın **"ekonomik ambargo"** ile korkutması gibi.

Tam da bu olayların yaşanıp ve zulüm düzeninin hâkim olduğu sırada Allah'ın planı devreye girdi. Ve devrim süreci başladı. Nasıl mı? Dikkatlice okumaya devam edin.

Allah(c.c), **Musa'yı (a.s)** seçip Firavun'a uyarıcı olarak gönderdi.

Allah (c.c), Musa'ya dedi ki: **"Firavun'a git, çünkü o azmıştır."**

Musa ve kardeşi Harun: "Ey Rabbimiz! Biz Firavun'un bize karşı aşırı davranmasından ve azmasından korkuyoruz" dediler.

Allah da şöyle dedi: **"Korkmayın, çünkü ben sizinle beraberim, işitirim ve görürüm"**(Taha suresi).

Devrim süreci başlamıştı artık. Musa (a.s), Firavun ve düzenini rahatsız etmek için karşıs-

Bir bölgede, bir coğrafyada ya da bir toplulukta hâkimiyet kurmanın en basit yollarından biri "korku" salmaktır. Özellikle Amerika içinde bulunduğumuz yüz yılda bunu çok güzel uyguladı. Yaptığı propaganda ve algılarla dünya halklarına korku saldı. Artık haşa Allah'ın sıfatları Amerika'ya verilmişti.

na çıkacaktı. Çıktı da...

Musa (a.s), Firavun'u zulümden vazgeçip Allah'a itaat etmesi için uyardı. Evet, belki de şu ankinden o kat daha güçlü olan kapitalist-köle düzeninin efendisinin karşısına çıkıp Allah adına uyardı. Allah'a güvenen neyden korkar ki!

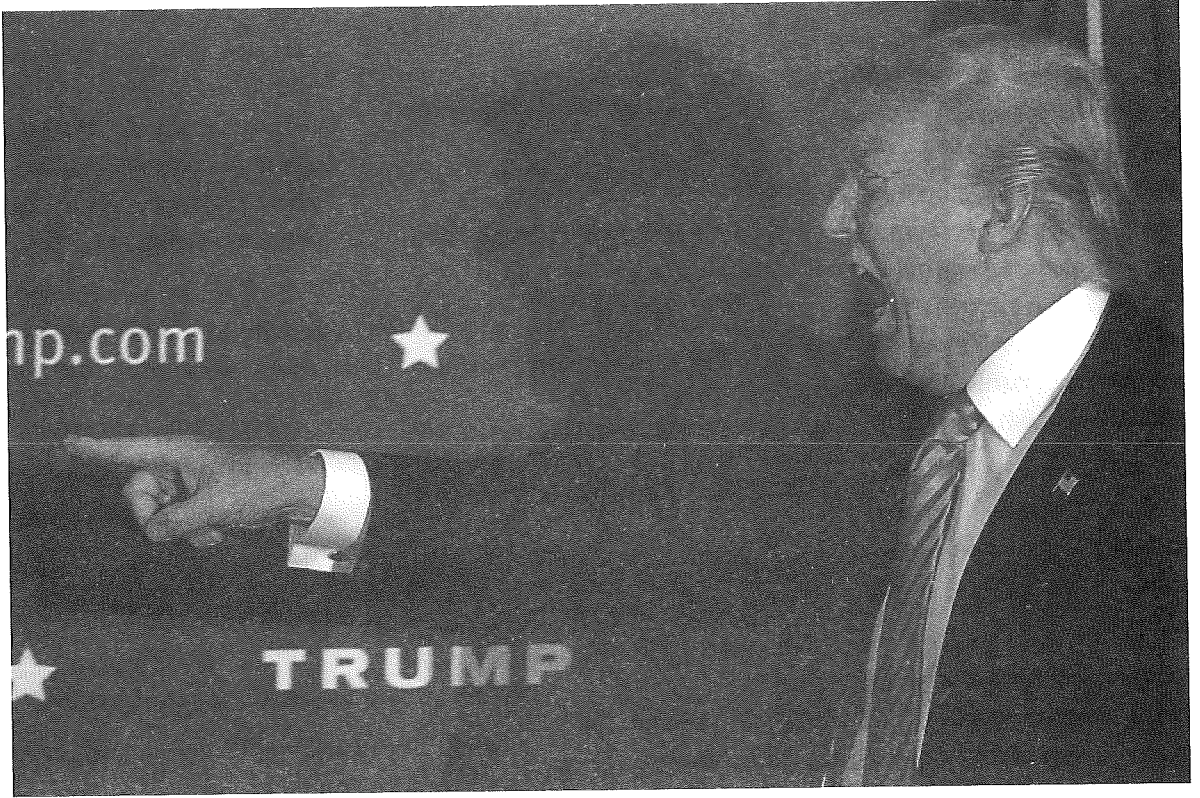
Firavun önce tüm propaganda ve algıtörleri ile Musa ve ona inananlara saldırdı. Musa'yı (a.s) katil, terörist ilan etti. Sihirbazları ile Musa'nın (a.s) itibarını sarsmaya çalıştı. Başarılı olamayınca ordu-

sunu ve katliam çetesini harekete geçirdi, Musa ve inananları kovalarken deniz yarıldı. Musa ve inananlar geçti. Firavun ve askerlerinin geçeceği esnada Allah (c.c) denizi kapadı. Firavun ve ordusu boğularak öldüler. Hani yıkılmazdı büyük sömürü ve ilahlık taslayan düzenler! İnananlar, Allah'a güvenip gereğini yapınca nasılda yıkılıyormuş.

Eski çağlardan beri totaliter-diktatör düzenlerin ve güçlerin hâkimiyet kurmak ve hâkimiyetlerini korumak için en çok kullandığı strateji **"korkut ve yönet"** stratejisidir. Bugün bunu küresel güçler dediğimiz devletler sıklıkla uygulamaktadırlar. Bir bölgede, bir coğrafyada ya da bir toplulukta hâkimiyet kurmanın en basit yollarından biri **"korku"** salmaktır. Özellikle Amerika içinde bulunduğumuz yüz yılda bunu çok güzel uyguladı. Yaptığı propaganda ve algılarla dünya halklarına korku saldı. Artık haşa Allah'ın sıfatları **Amerika'ya** verilmişti. Bu da körpe zihinlere algısal olarak yerleştiriliyordu. Şöyle ki:

- Amerika izin vermeden hiç kimse hiç bir şey yapamaz diye korkuttular. Hâlbuki Allah izin vermeden hiç bir şey olmazdı!

- Amerika her şeyi bilir ve görür diye korku saldılar. Hâlbuki Allah her şeyi bilir ve görürdü!

- Amerika ekonominizi bozar ve kriz olursa aç kalırsınız diye korku saldılar. Hâlbuki rızkı veren Allah'tı. Asıl Allah rızkı keserse işimiz zordu!

- Amerika'nın CIA ajanları her an sizi öldürebilir diyerek korkuttular. Hâlbuki Allah'ın Azrail adlı meleği her an gelip canınızı alabilirdi!

- Amerika işgal ederse işiniz biter diye korku saldılar. Hâlbuki Allah helak ederse işimiz biterdi!

- Amerika'ya karşı gelen grupların üyelerini yakalayıp "Guantanamo Hapishanesi'ne" götürüp akla gelmedik işkenceler yapar diye korkuttular. Hâlbuki Allah'a karşı gelinirse ceza olarak verilen Cehennem azabının şiddeti çok çetindi!

- Yıllarca "Sizi ancak Amerika kurtarır. Amerika kurtarıcıdır" diye algı yaptılar. Fakat beladan, açlıktan, hastalıktan, yokluktan, za-

limlerden, çaresizlikten mutlak olarak kurtaracak olan tek otorite Allah (c.c) idi!

En büyük ve her şeyi yapabilen tek küresel güç Amerika diyerek herkesin Amerika'ya tapmasını sağladılar. Hâlbuki **en büyük küresel güç "Allah" idi.**

Verilen bu algılarla "korkutuyor" ve daha sonra korku saldıği halkları teslim alıp "yönetiyordu".

İlahlıktan rol çalan Amerika, halkların Allah'tan (c.c) değil, kendinden korkmasını istiyordu. Amerika adına zihinlerde öyle korkular inşa edilmişti ki artık Amerika devrilmez yıkılmaz bir güç olarak kabul edilmişti. Eski çağlarda Firavunlar da aynı tekniği uyguladılar. Halkı, güç gösterisi yaparak korkutup yönetiyorlardı. Anlattığımız gibi Firavun, sihirbazlarını bir medya şebekesi gibi kullanıyordu.

Sihirbazlarına arada büyük şovlar yaptırıp halkı etki altına alıyordu. Halk, Firavun ve düzenini yıkılmaz bir güç olarak görmeye başlıyor korkudan isyan etmiyorlardı. Korku on-

ların **mücadele ve direnme** iradelerini köreltmışti. İşte Amerika da halklara «korku» verip onların mücadele ve direnme iradelerini yok ediyordu. Korkaklık bir toplumun başına gelecek en büyük felaket olur. Amerika'nın verdiği korku **"korkak ve pısrık ruhlu"** insan modelleri oluşturuyordu.

Büyük tanrı Amerika'ya bağlı **"savaş tanrısı"** NATO, dünya halklarına kanla vahşetle korku salıyordu.

Büyük tanrı Amerika'ya bağlı **"para tanrısı"** DOLAR, inip çıkarak halkları ekonomik kriz ve açlıkla korkutuyordu.

Büyük tanrı Amerika'nın kontrolünde olan **"karar ve hüküm tanrısı"** BM (Birleşmiş Milletler), ambargo ve aleyhine karar vermekle korkutuyordu.

Büyük tanrı Amerika'ya bağlı **"haber, fişleme ve suikast tanrısı"** CIA, suikastlarla, dinlemelerle, belgelerle halklara korku salıyordu.

Tüm dünyada ve Türkiye'de yeni doğmuş bebekler büyümeye başlayınca Amerika adına yapılan bu algılarla büyüyordu. Ergenlik yıllarında zihninde **Amerika putunun** yerleşmesi sağlanıyordu. Her şeyi bilip gören, ondan izinsiz iş yapılmayan, karşı geleni ekonomik kriz ve işgal ile cezalandıran, ajanlarıyla suikast yapan bir «Tanrı» olmuştu Amerika. Bu format dünyada doğup büyüyen çocukların zihnine bir yolla atılıyordu. Bu bazen Hollywood filmleriyle yapılıyor, bazen kitaplarla, bazen gazete, dergi ve radyo gibi medyatik araçlarla yapılıyor, bazen itaatkâr yöneticilerle bu yapılıyordu. Zihinlere atılan bu formatın adı **"köle formatı"** idi. Çeşitli argümanlarla zihinlere yeterince korku

**Nasıl Firavun boğulup
yok olup gitmişse modern
Firavun'u taklit eden Amerika
da yok olup gidecek! Modern
Firavun'un karşısına
dikilen Musalar bizler olacağız.
Bu Modern Firavun düzeninin kendisi de kuklaları
da bırakın saldırsın! Hepsini
tek tek nakavt edeceğiz.**

veren Amerika, halkı ve özellikle gençleri köleleştirip yönetiyordu. Böylece "korkut ve yönet" stratejisi başarı ile uygulanmış oluyordu. Velhasıl, korkutulup yönetilenlerdendik...

Firavun ve Firavun Düzeninin kurduğu "simülasyonda" yaşıyoruz.

"Korkutup yönetmek" tek stratejileri.

Sahte bir hayat yaşıyoruz.

Acizce, korkakça bir hayat...

De hele! Böyle yaşamak, yaşamak mıdır?!

Kurduğu simülasyonlara, dünya halklarını sokup sürüleştirmektedir.

Tıpkı Firavun gibi her türlü sihirbazlarıyla **"güdümlü halk"** kitleleri oluşturup egemenliğini korumakta.

Dünyanın en büyük devrimcileri Peygamberlerdir. Hz İbrahim ve Hz. Musa, dünyanın en büyük **kapitalist-köle düzeni olan Nemrut ve Firavun** düzenlerini yıktılar. Hz. Muhammed (sav.) Mekke'deki kapitalist sömürü ve kölelik düzenini yıkarak devrim gerçekleştirdi, adil bir düzen kurdu.

Nasıl Firavun boğulup yok olup gitmişse modern Firavun'u taklit eden Amerika da yok olup gidecek! Modern Firavun'un karşısına dikilen Musalar bizler olacağız.

Bu Modern Firavun düzeninin kendisi de kuklaları da bırakın saldırsın! Hepsini tek tek nakavt edeceğiz. Defterlerini dürdükten sonra söyleyeceğimiz son söz şu olacak:

"Gerçek özgürlük, Allah'ın istediği düzene uyup Allah'a kul olmaktır"

Mavi Marmara'da Neler Oldu?

Söyleşiyi Yapan:
Taha Oğuzhan KILAVUZ

Sadece ve sadece Gazze'de Müslümanlara karşı yapılan ambargoyu delmek ve bir farkındalık uyandırarak oradaki zulümleri ve işgalleri, insanlara hatta bîhaber Müslümanlara duyurmak, onların dikkatlerini, oturup da vakit öldürdükleri dizilerinden; işgal altındaki Gazze'de bulunan kardeşlerimize yapılan zulümlere çekmekti amaç. Orada yapılan zulümlere dikkat çekerek, insanların tepkilerinin çığ gibi büyümesi ile bu işgallere son verebilmek ve aynı zamanda kardeşlerimize insani yardım götürmekti.

Hepimizin bildiği üzere Mavi Marmara gemisi, uluslararası sularda yol alırken Siyonist İsrail güçlerinin (!) saldırısına maruz kaldı. Biz de bu saldırıyı, yaşayan ve saldırı sırasında ağır bir şekilde yara alan Mavi Marmara gazisi Kayserili **Ahmed Aydan Bekar'a** sorduk.

Duyduğumuz bazı şeyler karşısında şaşkınlığımızı gizleyemedik ve anlatılanlardan sonra yine dedik ki:

Hepimizin bildiği üzere Mavi Marmara gemisi, uluslararası sularda yol alırken Siyonist İsrail güçlerinin (!) saldırısına maruz kaldı. Biz de bu saldırıyı, yaşayan ve saldırı sırasında ağır bir şekilde yara alan Mavi Marmara gazisi Kayserili Ahmed Aydan Bekar'a sorduk.

"Yıkılasın İsrail enkazını göreyim,

Sana ülke diyenin yüzüne tüküreyim."

1- Mavi Marmara gemisinin amacı neydi, ne için yola çıktınız?

Mavi Marmara'nın Gazze'ye doğru yola çıkması, Siyonistlerin Gazze'deki Müslümanlara yaptıkları zulme sessiz kalmamaktı. Gazze'ye uygulanan ambargoyu kırmak ve orada yaşayan maz-

lumalara insani yardım götürmekti.

2- Gemi'ye binmeye nasıl karar verdiniz?

Benim gemiye binme serüvenim oldukça uzun ama ben kısaca özetlemeye çalışayım.

Tarih, 2010 yılının ocak ayı. Şu an Almanya'da yaşayan üniversiteden ev arkadaşım Cengiz beni aradı. Ben o zamanlar askerdim Ankara'da. Telefonda konuştuk, biraz muhabbetten sonra bana, 'benimle bir yere gider misin' diye sordu; ama gideceğimiz yerin adını söylememişti. Cengiz'i iyi tanıdığım

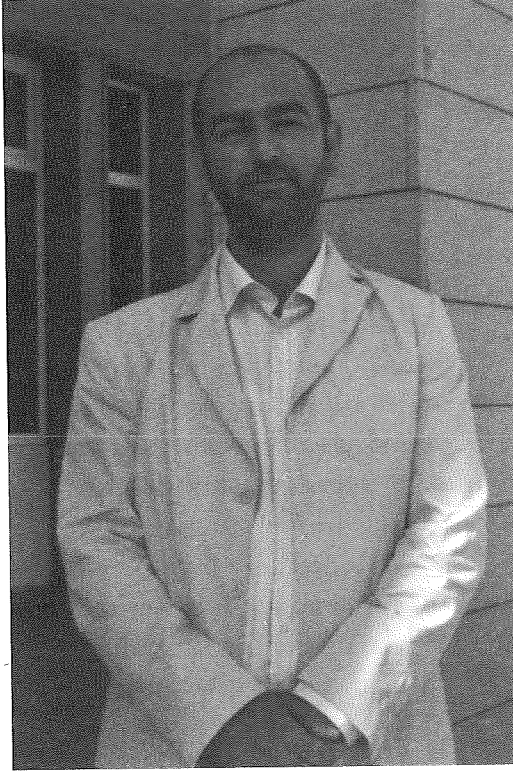
için gidilecek olan yeri az çok tahmin etmiştim. O yüzden Cengiz'e de sormadım 'nereye gideceğiz' diye. Ya Çeçenistan ya Filistin ya da başka bir cephede cihad eden Müslümanların yanı olurdu gideceğimiz yer. Bana, 'pasaportunu hazırla ve benden haber bekle; zamanı gelince nereye gideceğimizi söyleyeceğim' dedi. 'Tamam' deyip telefonu kapadım. Aradan 2 ay kadar zaman geçmiş, askerlik bitmiş, teskere almıştım. Kayseri'ye dönüş yaptım. Hemen işe başlamadım. Biraz dinlenmem gerekiyordu. Ayrıca nasip olursa bir yolculuk vardı, o yüzden işe girmemişim. Beklediğim cevap gelmiş, Cengiz aramıştı ve 'pasaportun hazır mı Gazze'ye gidiyoruz inşallah' dedi. Kendi bir kez gitmiş, bana orayı ve yaşadıklarını tek tek anlatmıştı. Cengiz, iki arkadaşı birlikte Almanya'dan Ankara'ya geleceklerdi. Ben de Kayseri'den Ankara'ya gidecek ve orada buluşacaktık. Ankara'dan Mısır-Kahire'ye uçakla geçip oradan da Arış'e karayoluyla geçtikten sonra Gazze'ye giriş yapacaktık. Cengiz'in bana verdiği bilgiler bunlardı; herhangi bir sorun çıkmazsa plan bu şekilde işleyecekti.

Cengiz'i beklerken geçen zaman içerisinde İHH'nın da Gazze'ye yardım gemilerinden oluşan bir filo ile yola çıkılacağını öğrendim.

İHH'nın amacı belliydi; Gazze'ye yapılan haksız ambargoyu denizden delmekti. İlk konvoyda askerde olduğum için çok istememe rağmen katılamamıştım. Orada yaşayan mazlum halkın iğneden ipliğe her şeye ihtiyaçları vardı. Küçük de olsa yardım götürmeyi çok istiyordum. İHH'nın organize ettiği gemi yolculuğuna başvuru yapmamıştım. Çünkü biz, Cengiz'le hava yoluyla gidecektik. Ben, devamlı İHH'nın internet sitesine girip konvoyla ilgili haberlere göz gezdiriyordum. Bu arada zaman da geçiyor ama Cengiz aramıyordu. Uzun zaman geçmişti, meraklanmaya başladım, fikrimi de değiştiriyordum. İHH'nın "Rotamız Filistin, Yükümüz İnsani Yardım" konvoyuna katılmaya karar vermiştim. İnternette başvurular yapılamıyordu, kayıtlar dolmuştu. Bir kapı daha kapanıyordu. Öyle düşünmeye başlamıştım ama içimde çok az da olsa umut vardı Cengiz arayacak diye. Ama Cengiz aramadı. Kayseri'de bir arkadaşımın İstanbul İHH'da tanıdıkları vardı. Araya tanıdık koyup gemiye bir şekilde binmeyi istiyordum. İstanbul'u aradık ama oradan gelen cevap da olumsuzdu. Kayıtlar dolmuş, kimseyi kabul etmiyorlardı. Artık umutlarımın tükendiği noktadaydım...

"Rotamız Filistin Yükümüz Özgürlük" konvo-

yuna Kayseri'den katılan ağabeyler ve kardeşleri Cami-i Kebir'den uğurlamak için ufak çaplı bir tören yapılmıştı. Ben de yolcuları uğurlamak amacıyla Cami-i Kebir'e geldim. Organizasyon çok büyük değildi ve gelenler genelde tanıdık simalardı. Gidenlerden kimseyi daha önce tanıımıyordum. Kur'an okundu, dualar edildi, yolcularla vedalaşıldı ve Gazze'ye selamlar yollandı. İki minibüs vardı. Bu minibüsler, Antalya'ya kadar gidecek, konvoy ekibini bırakacak, uğurlamaya gidenleri de geri getirecekti. Bu arada, ben de kendi kendime 'bir yolunu

bulsam da bari Antalya'ya kadar gitsem oradan yolcu etsem' diye içimden geçiriyordum. Kala-balığın içinde Ergün abiyi buldum ve bu isteğimi dile getirdim; bana, biraz beklememi söyleyip yanımdan ayrıldı. Bu bekleme süresinde hemen arabaya gidip poşumu ve bir iki küçük eşyayı aldım ve koşarak tekrar alana geldim. Merasim bitmişti; yolcular helalleşip araçlara biniyorlardı. Ergün abi kolumdan tuttu ve beni İHH'nın minibüsüne bindirdi. Uğurlamaya gelen kardeşlerimle vedalaşamadan araca binmiş oldum. Bu arada, bindiğim minibüste boş koltuk yoktu. Kayseri'den katılan Ali Tokluman abinin gemide yenmesi için hazırladığı sucuk kolilerinden birinin üzerinde yer buldum ve oturdum. Ama şu var bu koli bile beni çok mutlu etmişti. Ne de olsa Antalya'ya yolcuları uğurlamaya gidiyordum. Bizleri yolcu eden küçük bir konvoy eşliğinde yola çıkmıştık.

Gidişimin enteresan olan bir yönü de arabanın anahtarı ve ruhsatın üzerimde olmasıydı. Üzerimde çok az miktarda para vardı ve pasaportumu yanıma almamıştım; ayrıca hiç kıyafetim de yoktu. Sonuçta Cami-i Kebir'den

gidenleri uğurlayıp eve geri dönecektim ve evden çıkarken sadece anneme 'yolcu edip geleceğim' demiştim. Biz, Kayseri'den çıkmadan daha yoldayken, yine üniversiteden ev arkadaşım Hasan aradı. O da gelmişti camiye uğurlamaya; ama onunla da vedalaşamadan çıkmıştım yola ve Antalya'ya gittiğimi söyledim, şaşırdı. Pasaportumu yanıma alıp almadığımı sordu; 'gidemeyenler olabilir onların yerine yedeklerden alırlarsa sen de o şekilde gidebilirsin belki' dedi. Benim Gazze'ye gitme isteğim daha da arttı; Yüce Allah, Hasan'dan razı olsun,

bunu aklıma getirdi. Daha sonra evi aradım, Antalya'ya doğru yola çıktığımı, konvoya gidenleri oradan uğurlayıp geri döneceğimi söyledim. Annem çok şaşırmıştı; benim sadece yolcu edip döneceğimi sanıyordu. Aslı da öyleydi tabi ama ben, işi uzatıp biraz daha uzaktan yolcu etmeye gidiyordum.

Minibüslerle gezmeye çıkmıştık, rotamız Kepez limanıydı. Çünkü Mavi Marmara'nın görülmesi gerekiyordu; görmeyi herkes çok istiyordu, tabi ki ben de binemesem de 'göreyim' diyordum kendi kendime ve limana gidildi. Bizi, limanın kapısından içeri almadılar fakat gemi görülebiliyordu, görmüştük bizler de. Çok güzel, endamlı, büyük ve ihtişamlı bir gemiydi Mavi Marmara. O an, ne kadar çok istedim o gemiyle Gazze'ye gitmeyi, bilemezsiniz.

Aklımda 'gemiye nasıl binerim, Gazze'ye nasıl giderim' düşüncesi vardı. Herhangi bir çıkış yolu arıyordum ama maalesef her şey olumsuzdu. Ali abiyle konuşurken bu isteğimi ona da söyledim. 'Abi ben de gemiyle Gazze'ye gitmek istiyorum, bir yol bulalım' dedim. Ama o da

olumsuz konuşuyordu. Listeler dolmuş, başvurular kabul edilmiyordu. Kıscası 'gitme şansın çok düşük' dedi. O anda Ali abinin telefonu çaldı; arayan, İHH'dan yetkili biriydi, sanırım Ahmet Kurt abiydi. Kayseri'den gelen araçlardan geri dönüşte boş yer olup olmadığını soruyordu. Yurt dışından gelip Türkiye'de okuyan Filistinli öğrencilerin Ankara'ya gideceklerini söylemişti. Ali abi, 'yer var, giderler ama benim de senden bir isteğim var' dedi. 'Kayseri'den bizleri uğurlamak için gelen bir kardeşimiz var, o da gemiyle Gazze'ye gitmeyi

çok istiyor' dedi. Ahmet abi de 'size telefon numarası vereceğim; arayın, konuşun, isteğinizi de söyleyin. O size yardımcı olur' dedi. 'Pasaport var mı' diye sordu. Biz de 'var' deyince 'aramadan önce pasaport bilgilerini öğrenin, arayınca size onları soracaklar' dedi. Ben de zaman kaybetmeden evi aradım ve pasaport bilgilerini istedim kardeşimden. 'Ne oldu, neden istiyorsun' diye soruyorlardı bana. Ben de 'acil lazım, hemen verin' dedim. Kardeşim, bana söylüyordu, ben de Furkan'a söylüyordum; o da yazıyordu kendi not defterine. Neyse Ahmet abinin bize verdiği numarayı aradım. Telefondaki kardeşin benden istediği bilgileri verdim. Bana, 'tamam' dedi. Sordum 'neye tamam diyorsun' diye 'gidiyoruz' dedi. İnanamadım, tekrar sordum, 'gidiyoruz inşallah' dedi. O anı unutamam! Dünyalar benim olmuştu. Orada bekleyenlere, 'ben de gidiyorum' dedim, pek inanamadılar.

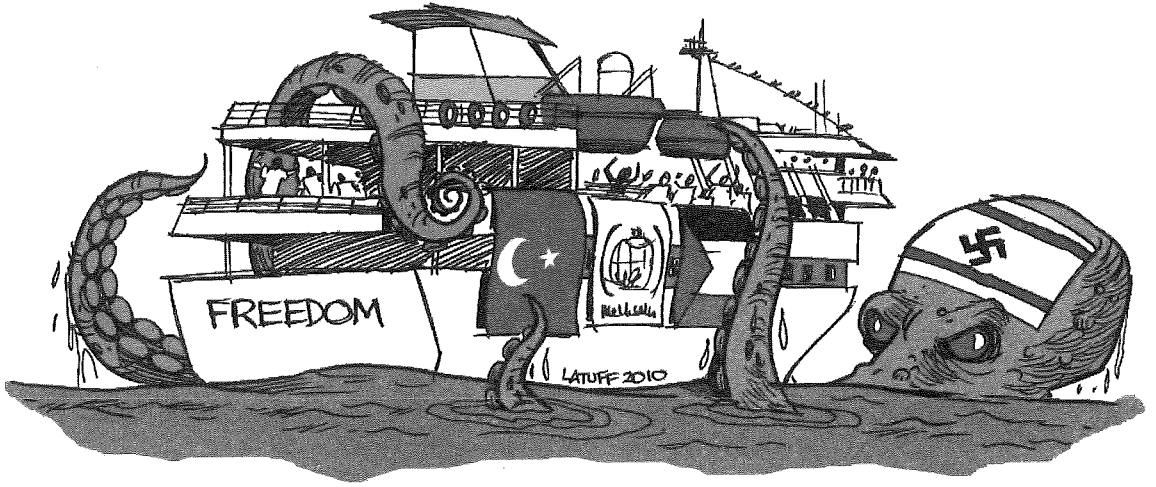
Hemen evi aradım, ev eşyalarımı hazırlamalarını söyledim. Artık hazırlıklar son safhasına gelmişti. Bizleri limana götürecek otobüslere binecektik. Herkes son kontrollerini yapıyordu; eksik gedik her şey tamamlanmıştı. Salon tıklım tıklımdı, Antalya'dan ve çevre illerden yolculu-

Çok fazla insan vardı; mahşeri bir kalabalık, tekbirler getirerek sloganlar atıyorlardı. İsrail'e lanetler yağıyordu. Liman kapısında da aşırı yoğunluk vardı. Yolcuları isim listesine göre tek tek limandan içeri alıyorlardı. Sıranın ne zaman bana geleceğini bilmiyordum, isimler okudukça heyecanım daha da artıyordu ve beklediğim o an gelmişti; okunan birkaç listeden sora listenin en başında adıma gördüm ve benim de ismim okunmuş, limanın içine girmiştik.

rı uğurlamaya gelenlerle dolup taşmıştı. Kaplumbağa misali herkes çantasını sırtlamış ve salonu boşaltmaya başlamışlardı. Eşyası az olan çok olana yardım ediyordu. Biz de salondan çıkmıştık, otobüslere doğru ilerliyorduk. Ortalık ana baba günü gibiydi. Kim boş yer bulursa hemen yerleşiyordu. Bizler de boş bir otobüs bulduk ve yerleştik. Otobüsler hareket etti. Çok uzun bir konvoyla limana doğru kornalar eşliğinde ilerliyorduk. Yüce Allah, Antalyalı Müslümanlardan razı olsun, ilk defa bu kadar uzun bir konvoy görmüştüm. Yollara di-

zilmiş insanlar, bizlere el sallıyorlar; ellerinde Filistin ve Türk bayrakları, çalınan sirenlerle yolumuza devam ediyorduk, çocukların bile zafer işaretleri yapmaları, işaret parmaklarını kaldırıp tekbir getirmeleri çok güzel anlardı. Bu arada benim de elimde fotoğraf makinası, o anları kareliyordum.

Ve limana ulaşmıştık. Çok fazla insan vardı; mahşeri bir kalabalık, tekbirler getirerek sloganlar atıyorlardı. İsrail'e lanetler yağıyordu. Liman kapısında da aşırı yoğunluk vardı. Yolcuları isim listesine göre tek tek limandan içeri alıyorlardı. Sıranın ne zaman bana geleceğini bilmiyordum, isimler okudukça heyecanım daha da artıyordu ve beklediğim o an gelmişti; okunan birkaç listeden sora listenin en başında adıma gördüm ve benim de ismim okunmuş, limanın içine girmiştik. Sırada pasaport kontrolü vardı, orada da sıraya geçtim ve beklemeye başladım. Bu seferki sıkıntı ilk sıradan daha fazlaydı; sebebi de öğrencilik yıllarında devletten öğrenim kredisi almıştım ve geri ödemesini yapmamıştım. Arkadaşlarımdan aldığım bilgiye göre devlete borcu olanlar yurt dışına çıkamazlarmış, benim de bir miktar bor-

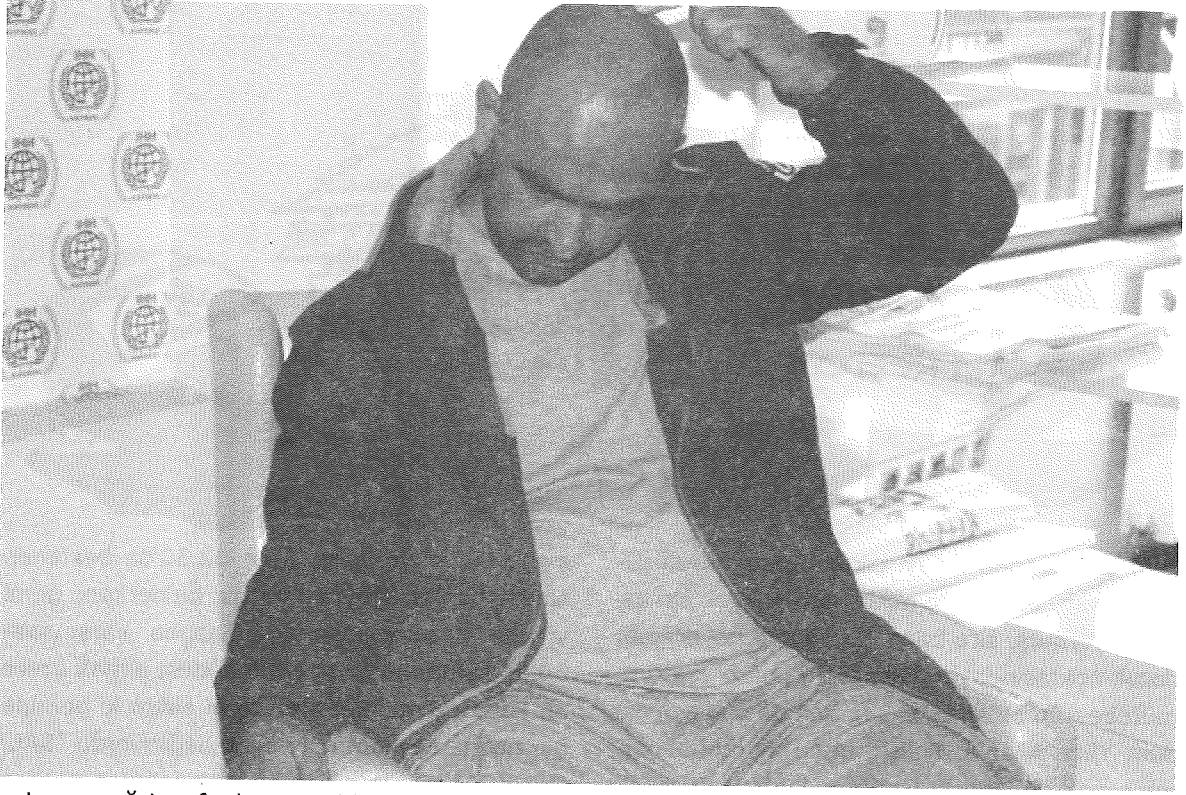
cum olduğundan dolayı çıkamayacağımı düşünüyordum, ama borç miktarının yüksek olması gerekiyormuş, sıra bana geldiğinde heyecanım doruk noktasındaydı. Pasaportu polise uzattım, mütebessim birisiydi. O sıra ben de dua ediyordum Yüce Allah'a. Polisle ufak bir muhabbetten sonra, pasaportu uzattı ve 'hayırlı olsun, iyi yolculuklar' dedi. Neredeyse polise sarılıp onu kucaklayacaktım o anki sevinçten. Üstümden kocaman bir yük kalkmıştı. Pasaportu aldığım gibi dışarı çıkmıştım. Koskoca Mavi Marmara o büyük heybeti ve ihtişamıyla karşımdaydı. Hemen telefonu elime aldım ve evi aradım, 'her şey tamam, gemi şu an önümde ve birazdan bineceğim' dedim. Ev ahalisi de sevindi. Böylece gemiye binmiştim.

3- Siyonist İsrail gemiye nasıl bir saldırıda bulundu?

30.05.2010 tarihinde, normal şartlarda rotamızda devam ederken akşam saatlerinde saat 20.00 gibi gemideki personelden yolculara açıklama geldi. 'İsrail, gece 02.30'da gemiye saldıracak' denildi ve bu açıklamadan sonra saat 21.00 gibi bizler, gemide bulunmamız gereken yerlere geçip beklemeye başladık. Yaklaşık 30 dakika sonra İsrail gemileri biri sağ açıktan, diğeri sol açıktan ve bir başkası da sol arkadan bizi takip etmeye başladı. Bu arada üzerimizde de helikopterler, uçaklar tur atıyorlardı. Bizi açıkça taciz ediyorlardı. Ben, geminin en üst sol kısmında kaptan köşküne inen merdivenin ba-

şında bulunuyordum. Gece 02.30'da beklenen saldırı gerçekleşmedi. Ve biz beklerken, gemi yoluna devam ediyordu. Sabaha karşı saat 04.00 sularında namaz için abdest almak üzere alt kata indim. Tam abdestimi aldım ki gemide bir hengâme koştı; herkes bağıırıyordu 'SALDIRIYORLAR!' Ben de yerime geçerken bir ara geminin sol tarafından denize baktım; o anda gemiye bir hücumbot yanaşmış, bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

Hemen üst kata çıkıp yerime geçtim. Bize verilen can yeleğini giyindim, gaz maskesini taktım ve beklemeye başladım. Beklerken, birdenbire bir helikopter üzerimizde belirdi. Ve aşağı gemiye doğru çok şiddetli bir rüzgâr verdi. Rüzgârın etkisiyle orda bulunan tüm eşyalarımız denize uçtu, hatta rüzgâr o kadar etkiliydi ki bazı arkadaşlar dengelerini kaybettiler. Sonra, aşağı göz yaşartıcı, ses, sis, gaz bombası gibi çeşitli bombalar atmaya başladılar. Bu saldırı, uzun süre devam etti ve sonra, daha gemiye inmeden silahlarla gerçek mermi kullanılarak ateş etmeye başladılar. Bu atışlarda bir kaç arkadaşım vuruldu ve yaralanıp yere düştüler. Ateş devam ederken, gemiye halat sallayıp inmeye başladılar. O sırada halen ateşe devam ediyorlardı. İlk inenleri, bizim arkadaşlar etkisiz hale getirdiler. Ama bizim kardeşlerden vurulanlar çoğalıyordu. Ben yerimde duramadım, kardeşlere yardım etmek için askerlerin indiği yere doğru ilerledim. Bir askerle boğuşurken

sırtımın sağ tarafından vuruldum; hemen akabinde sağ koltukaltımdan da bir mermi geldi. O sırada askeri siper etmek istedim, askeri çevirdiğim sırada, hiç bakmadan kendi askerlerine de ateş ettiler ve onu da vurdular. O esnada benim bir de sol omzumun arkasından mermi geldi. Yani toplam üç mermi vücuduma girmişti. Üçüncü mermi de isabet edince kollarımda güç kalmadı ve askeri bıraktım, geminin arkasına doğru ilerlerken bir kardeşimle el ele tutuşarak yere düştük. O kardeşim de çenesinden yaralanmıştı. Ben yüzüstü düştüm, yaralı halde 1,5-2 saate yakın yerde yattım. Bize hiç müdahale etmediler; aksine gelip ellerimi arkadan kelepçelediler. Kelepçeler o kadar sıkıydı ki ellerim şişmiş, kolum uyuşmuştu. Orada ölmesem bile kolumun kangren olup kesileceğini düşünmeye başlamıştım. Üzerimizde yürüdüler ve benim suratıma askerin biri tekme attı, ağızım kanadı. Vurulduğumda merminin biri akciğeri mi parçalamış, o yüzden çok kan kaybettiğimden dolayı vücudum dermansız kalmıştı. Ellerim, ayaklarım uyuşmaya başladı, dudaklarım kurudu; kesik kesik nefes alıyordum ama RABBİME hamd olsun o anlarda ne bir korku ne bir acı

vardı bende...

Artık ben, şehadeti bekliyordum; 'ölüm böyle bir şey galiba' diyordum kendi kendime ve RABBİME 'canımı şehid olarak al' diyerek dualar ediyordum. Uzun süre dualara devam ettim ama bize nasip değilmiş şehadet! Bir başka sefere inşallah...

O anlarda, askerler gemiye tamamen inmişler ama gemiyi ele geçirememişlerdi. Nedeni de korkak olmalarındandı. Ben yerde yatarken etrafa rastgele ateş ediyorlardı. Hedef gözetmeksizin o anda bir de başıma bir mermi isabet etti; ama gaz maskesi olduğu için mermi başımı sıyırdı, içine girmedi. Gün ışımaya başlarken, askerler gemiye dağılmaya başladılar. Gemiye indiklerinden sonra geçen zaman 2 saate yakındı; ancak gün aydınlandıktan sonra gemiyi ele geçirdiler. Bunun sebebi de hem çok korkak olmaları hem de bizim direnişimizdi. Artık ortaklık tamamen aydınlanmıştı. Bizleri bir yere topluyorlardı. Beni de sürükleyerek geminin ön tarafına çektiler. Çekerken bile halen vuruyorlar, bağıyorlar ve küfürler ediyorlardı. Ön tarafta yatarken bile gelip tekmeler atıp bizleri sarsı-

yorlardı. Bir ara etrafıma baktığımda, geminin üst tarafının tamamen kan olduğunu gördüm; sanki kovalarla kan dökülmüştü yerlere. Bizim Türk doktorunu da yakalayıp ellerini kelepçelemişler; ayrı bir bölümde dizüstü bekletiyorlardı. Yaralı olmayan kardeşleri de bir yere toplayıp ellerini arkadan kelepçelemişlerdi.

Bir süre sonra bir helikopter daha geldi. Sınırlarım rütbelileri indi. Biri durmadan bir yerlere bir şeyler anlatıyordu; sanki rapor verir gibiydi. Bizlerle hiç ilgilenmedi. Diğlerinin elinde siyah bir çanta vardı. Yerde yatan birkaç yaralı arkadaşşıma müdahale ettikten sonra, benim yanıma geldi. Üzerimdekileri makasla kesti. O sırada kendime bakma şansım oldu; üzerimdeki beyaz ceketin kandan kıpkırmızı olduğunu gördüm. Çok kan kaybetmiştim. Karın bölgesine iki iğne yaptı ve hiç beklemeden neşterle karın bölgesini açtı. Açıldığını hissediyordum. Kurşun yaraları canımı acıtmamıştı; ama askerinin açtığı yer çok canımı yakmıştı. Parmakları içimde geziniyordu. Ne yaptığını bilmiyordum. Sonradan öğrendiğime göre, karın bölgesinde kalan bir kurşunu çıkartmış ve bana operasyon yaptığı yer, hiç steril değildi; her yer kan ve pislikti. Operasyon bittikten sonra yine ellerimi kelepçeleyip bir süre daha beklettiler. Bir helikopter daha geldi ve benimle beraber birkaç kardeşi de helikoptere aldılar. Ve biz, hastaneye gidene kadar halen kelepçeliydik. Bizi, zorla gasp ettikleri Filistin topraklarında Tel Aviv dedikleri yerde bir hastaneye götürmüşlerdi. Hastanede bana yapılan ilk müdahaleleri hatırlamıyorum. Hastanede beni zorla tuttular; ben, ülkeme dönmek istediğimi yazarak söylesem de karşı çıktılar, beni hastanede alıkoydular. Üç gün boyunca ailem benden haber alamamış, kimliğim, pasaportum gemide kaldığı için kim olduğumu kimse bilmiyordu. Ağzımda, burnumda hortumlar olduğu için konuşamıyordum; sadece yazarak derdimi anlatmaya çalışıyordum. Resmi kıyafetli polisler ve MOSSAD ajanı olduklarını tahmin ettiğim kişiler, gelip durmadan resimlerimi çekiyorlardı. Hastanede kalırken düşüncelerime de etki ediyorlardı. Kulağıma bağladıkları bir aletle istediğim şey-

leri düşündürmediler. Ben gemiyi düşünürken, gemideki şehidleri düşünürken, gözümü kapayıp tasavvur ettiğim sırada bir anda beni alıp Avusturalya'da bir yere götürüyorlar. Tanımadığım insanlarla garip işler yapıyordum ve bu olay, uzun süre devam ediyordu; istediğim zaman gözlerimi açamıyordum.

Her defasında farklı yerlere gidiyordum, farklı insanlarla oluyordum. Hastanede kaldığım sürece bunu bana yaptılar.

Hastanede yatarken üçüncü gün Türk büyükelçiliğinden geldiler. Adımı, soyadımı, ev telefon numaramızı yazdım ve aramalarını, yaşadığımı aileme bildirmelerini ve beni de bir an önce buradan götürmelerini istedim. Kaldığım yer, sonuçta Yahudi hastanesiydi ve ben onlara güvenmiyordum; çünkü beni vuranlar da onlardı ve en önemlisi Yüce Allah'ın lanet ettiği bir kavimdi. O yüzden onlara güvenmiyordum. Türk doktorun bana yaptığı açıklamada, bende iki tüp olduğu, yolculuğun çok riskli olacağı yönündeydi; ama ben ne olursa olsun Türkiye'ye dönmek istediğimi söyledim. 'Ölecek olsam da ya uçakta ya da memleketimde öleyim' dedim ve Cuma günü geldiler, 'gidiyoruz' dediler. Oradan bir ambulansa bindirdiler ve bilmediğim bir yere götürdüler. Uçağı gördüğümde havaalanı olduğunu anladım. Türk doktor, ben, Uğur Süleyman Söylemez abim, onun ailesi ve omzundan yaralı olan Mehmet Ali Zeybek kardeşimle birlikte uçağı bindik, Türkiye'ye hareket ettik ve Ankara'ya indik.

Son olarak da şunu söylemek istiyorum. Allah azze ve celle, işgal altındaki İslam coğrafyalarında yaşayan, zalimlerin zulmü altında olan mazlum kardeşlerimizin yardımcısı olsun. Cihad edenlere zaferler nasip eylesin. Yaralı gazilere acil şifalar versin. Esaret altında olan kardeşlerime de özgürlüklerini versin.

Selam olsun Mavi Marmara'ya,

Ve O'nun yiğitlerine.

Selam ve dua ile...

Hesap Günü

Hakverdi DOĞRU

İnsan yaşadığı hayatın, zamanın, yediğinin, içtiğinin, yaptığı veya yapmadığı ibadetin hesabını elbette bir gün verecektir ve bu hesap günü en dehşetli bir günde yalnız kalıp şahit olarak kendi kendine yetecektir. Çünkü insan sorumluluk taşıyan bir yaratılmıştır. Bu insanın temel özelliklerindedir. Allah'ın emirlerini hayatın her bölümlerinde uygulamakla mükellef olup ve yasaklarından sakınmak zorundadır. Çünkü bir gün mutlaka hakimlerin hâkimi Allah (c.c) huzurunda bu hesabı verecektir. Çünkü insan Dünyaya tesadüfen gelmemiştir. Allah'ın takdir ve yaratması ile var olmuştur. Allah Teala kâinatı adeta insanın emrine amade etmiştir. Nitekim Kuran-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır;

Sizi sadece boş yere yarattığımızı ve sizin hakikaten huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız? (Mü'minun 115)

İnsan boş yere yaratılmadığını ve bir gün hesaba çekileceğini bu ayeti kerime bize bildirmiştir ve öldükten sonra Allah'ın huzurunda

İnsan boş yere yaratılmadığını ve bir gün hesaba çekileceğini bu ayeti kerime bize bildirmiştir ve öldükten sonra Allah'ın huzurunda hesap vereceğimiz güne hesap günü diyoruz. Hesap gününün dehşetinden Peygamberler bile Allaha sığınmışlardır.

hesap vereceğimiz güne hesap günü diyoruz. Hesap gününün dehşetinden Peygamberler bile Allaha sığınmışlardır. Hz. İbrahim bu Peygamberlerden biridir, zira Hz. İbrahim şöyle dua ediyordu:

"(İnsanların) diriltilecekleri gün, beni mahcup etme."

"O gün ki ne mal fayda verir ne oğullar!"

"Ancak Allah'a temiz bir kalple gelenler o günde (kurtuluşa erer)."(Şuara 87-89)

Hz. İbrahim'in bu duası bize örnek olup yol gösteriyor. Bu duranın Kuran-ı Kerimde yer almasının hikmeti de budur. Ayeti Kerimede şu hususlar dikkate çekiliyor.

Ey İnsanlar öleceksiniz, sonra dirilip Allah'ın huzurunda hesap vereceksiniz bunu hatırlığınızdan çıkarmayın, o dehşetli gün için hazırlıklı olun, Allah'ın dostu olma şerefiyle şereflendiği halde hesap gününü unutmuyor Hz. İbrahim. Hz. İbrahim Peygamber bile hesap gününün

dehşetinden korkuyorken ya biz daha çok korkmamız gerekmiyor mu? Daha çok Allah'a yönelip ibadet yapıp Allah'a kulluk görevlerimizi yerine getirip Allah'ın rızasını kazanmak için çalışmamız gerekiyor.

O gün mal, mülk, şan, şöhret, evlat fayda vermeyeceği bir gündür, nitekim Allah Teala başka bir ayette şöyle buyurmaktadır:

Ey insanlar! Rabbinizden sakının ve öyle bir günden korkun ki, baba çocuğuna hiçbir fayda veremez. Çocuk da babasına hiçbir şeyle fayda sağlayacak değildir. Şüphesiz Allah'ın vaadi gerçektir. O halde dünya hayatı sizi aldatmasın, sakın o çok aldatıcı şeytan sizi Allah'ın affına güvendirerek aldatmasın. (Lokman, 33)

O düşünmesi bile insana dehşet veren günde herkes kendisi ile meşgul olacak başkası ile ilgilenmeye zamanı olmayacaktır, bununla ilgili nitekim Kuran-ı Kerimde şöyle buyurulmaktadır:

O gün kişi kaçır, kardeşinden...

- Anasından, babasından..

- Eşinden ve oğullarından.

- Onlardan her birinin o gün başından aşan işi vardır. (Abese 34-37)

İnsan dünyada bir yakınını, akrabasını, evladını, sevdiği birini gördüğü zaman sevinir ve ona kucak açar ama görülüyor ki o gün insan başkalarından hatta ve hatta en yakınından, evlatlarından kaçacaktır. Bir kısmı kendi derdi ile meşgul olduğu için kaçacak bir kısmı da sorguya çekilirim endişesiyle kaçacak. Çünkü 'Kardeş sen dünyada bana yardım etmedin', Anne-Baba 'Sen bize iyilikte kusur ettin, haram yedirdin, çocuklar 'sen bize dinimizi öğreterek bizi uyarmanın deyip yakasına sarılırlar diye onlardan kaçacaktır.' Nitekim Peygamber Efendimiz bir Hadis-i Şerifinde şöyle buyurmaktadır;

Hız. Aişe (RA) validemiz anlatıyor: Peygamberimiz (SAV):

-“İnsanlar kıyamet günü (ilk yaratılışları gibi) yalın ayak, çıplak ve sünnetsiz olarak haşrolacaklardır.” buyurdu. Ben;

“Ey Allah'ın Rasülü! Erkek kadın bir arada

mi? Bunlar birbirlerinin edep yerlerine bakarlar, nasıl olur?" dedim. Peygamberimiz (SAV)

- "Ey Aişe! Haşır işi çok zordur, insanların birbirlerine bakmalarına müsait değildir." buyurdu.

Ebu Ubeyde ve İbni Münzir'in rivayetlerine göre KATADE şöyle demiştir: "Kıyamet günü insan, tanıdığı bir kimseyi görmekten sıkıldığı kadar, hiçbir şeyden sıkılmaz. Çünkü yaptığı bir haksızlık sebebiyle peşine düşülmesinden korkar."

Ebu Hüreyre (RA) anlatıyor: Allah: "(Ey Muhammed) En yakın akrabanı uyar." (Şuara Suresi - 214.) ayetini indirdiği zaman, Peygamberimiz (SAV) akrabalarını çağırarak şöyle buyurdu:

"Ey Kureyş Topluluğu! Kendinizi Allah'tan satın alın (Allah'ın azabından koruyun), yoksa ben Allah'ın azabından hiçbir şeyi sizden men edemem. Ey Abdi Menaf Oğulları! Allah'ın azabından hiçbir şeyi sizden uzaklaştıramam. Ey Abdülmuttalib'in oğlu Abbas! Senden de Allah'ın azabından hiçbir şeyi men edemem. Ey Peygamberin halası Safiye! Benim, Allah'ın azabından kurtarmak için sana hiçbir yararım olmaz. Ey Muhammed (SAV)'in kızı Fatıma! Malımdan ne dilersen iste, vereyim fakat Allah'ın azabından hiç bir şeyi senden men edemem."

Peygamberimiz (SAV), insanların dünya ve ahiret efendisi olduğu halde: "Kıyamet günü nasıl hesap vereceğim?" derdi.

Bu durumda Peygamberimizin kızına ve soyuna bile birşey yapamayacağını görüyoruz.

Ensar'dan bir kadın olan ÜMMÜ ÂLA (RA) anlatıyor: "Müslümanlar Mekke'den Medine'ye hicret ettikleri zaman, Ensar arasında kura ile taksim edilmişlerdi. Bizim aileye de Osman b. Maz'un düşmüştü. Biz Osman'ı evimizde konuk ettik. Osman bir süre sonra hastalandı ve vefat etti. Yıkandı, kendi elbisesiyle kefenlendi. Tam bu sırada Peygamberimiz (SAV) cenazeye geldiler. Ben cenazeyi tezkiye ederek: "Ey Ebu

Saib! Allah sana rahmet etsin. Senin hakkında bildiğim ve bu cemaate bildirmek istediğim şudur ki; Sen Allah'ın rahmetine erişmiş bahtiyar bir zatsın. Dedim. Ben böyle söyleyince, Peygamberimiz (SAV) bana dönerek: "Allah'ın bu ölüye rahmet ettiğini nereden biliyorsun?" dedi. Ben: "Ey Allah'ın Rasülü! Babam annem sana feda olsun. Allah, Osman b. Maz'un gibi inanmış ve Allah'ın emirlerine uyup yasaklarından sakınmış bir kuluna ikram etmez de ya kime eder?" dedim. Bunun üzerine Peygamberimiz (SAV): "Osman b. Maz'un ölmüştür. Allah'a yemin ederim ki, ben de bu ölü için hayır ve mutluluk dilerim. Yine Allah'a yemin ederim ki, Ben Allah'ın bir peygamberi olduğum halde bana ve size kıyamet günü ne muamele edeceğini bilemem" buyurdu. Ümmü Âla diyor ki: "Vallahi, Peygamberimiz (SAV)'in bu uyarısından sonra ben, kimseyi tezkiye etmeye cesaret edemedim."

Yalnız şu hususu hatırlatalım: Bu hadise, Bedir savaşına katılanların cennetlik oldukları haber verilmeden önce idi. Osman b. Maz'un da Bedir savaşına katılan sahabelerdendi. Bu hadisten öğrendiğimiz bir başka hususta şudur: Cennetle müjdelenmiş on kişi ile Bedir savaşına katılanlar gibi cennetlik oldukları bildirilenlerden başka hiçbir kimse hakkında cennetliktir diye hükmedilemez. Ancak genel olarak, inanlar cennetliktir, inanmayanlar cehennemliktir denilebilir. Bir de mümin ve muttaki olan kişiler için, cennetlik oldukları umulur, ifadesi kullanılabilir, kesin olarak cennetlik oldukları söylenemez.

Bera (RA) anlatıyor: Peygamberimiz (SAV)'le beraber bir cenazedeydik. Cenazenin mezarı kazılmakta olduğundan, Peygamberimiz (SAV) mezarın bir kenarına oturdu. Bu manzara O'nu o kadar etkiledi ki, ağladı, gözyaşlarıyla toprak ıslandı. Sonra da orada bulunanlara: "Kardeşlerim, kendinizi bugün için hazırlayınız." buyurdu.

Peygamberimiz (SAV)'in, kıyamet gününden ve orada hesaptan söz edildiği zaman gözleri

yaşarırdı.

Abdullah b. Mes'ud (RA) anlatıyor: Bir kere Peygamberimiz (SAV) bana: "İbni Mes'ud! Haydi, bana Kur'an oku." buyurdu. Ben: "Ey Allah'ın Rasülü! Kur'an sana gönderilmişken onu size nasıl okuyacağım?" dedim. Peygamberimiz (SAV): "Evet öyle ama ben Kur'an'ı başkasından işitmeyi çok severim." buyurdu. Ben de Nisa Suresini okumaya başladım.

"Kıyamet günü her ümmetten (onun peygamberini) şahit getirdiğimiz ve seni de (Ey Muhammed) onların üzerine şahit olarak gösterdiğimiz zaman (inkâr edenlerin hali) ne olacak?" (Nisa Suresi - 41) ayetine gelince, Peygamberimiz (SAV): "Yeter." buyurdu. O anda Peygamberimiz (SAV)'in iki gözünden yaş döküldüğünü gördüm.

Peygamberimiz (SAV)'in şu uyarısı çok düşündürücüdür. Buyuruyor ki;

"Benim bildiğimi siz bilseydiniz, daha az güler, daha çok ağlardınız."

Peygamberimiz (SAV)'in arkadaşları olan Ashab-ı Kiram da kıyamet günü Allah'a verilecek hesaptan endişe ederlerdi.

Hız Ömer (RA) bir gün Ebu Musa El-Eş'ari (RA)'a: "Ey Ebu Musa! Biz ki Müslümanlığı kabul ettik, yerimizi yurdumuzu bırakarak göç ettik, her yerde Peygamberimiz (SAV)'le birlikte bulduk. Acaba kıyamet gününde bir ecir ve mükâfata nail olacak mıyız?" dedi. Ebu Musa (RA): "Elbette olacağız. Biz birçok iyilik yaptık. Allah'tan büyük lütuf ve ihsan bekliyoruz" dedi. Hız Ömer (RA): "Nefsime kudret elinde bulunduran Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın huzurun-

Kıyamet günü bütün insanlığın dünyada gizli veya aşikâr işlediği her şeyin hesabı görülecek, kişiler arasındaki anlaşmazlıklar çözülecektir. O gün hiçbir şeyi saklamak mümkün olmayacaktır. Allah Teala insanı yaptıklarından sorgulayacağı gibi kötü duygu ve düşüncelerinden hesaba çekecektir. O gün hiçbir şeyi saklamak mümkün olmayacaktır.

da hesaptan kurtulmaktan başka bir şey istemiyorum" dedi.

Kıyamet günü bütün insanlığın dünyada gizli veya aşikâr işlediği her şeyin hesabı görülecek, kişiler arasındaki anlaşmazlıklar çözülecektir. O gün hiçbir şeyi saklamak mümkün olmayacaktır. Allah Teala insanı yaptıklarından sorgulayacağı gibi kötü duygu ve düşüncelerinden hesaba çekecektir. O gün hiçbir şeyi saklamak mümkün olmayacaktır.

Nitekim Kuran-ı Kerim'de Yüce Allah şöyle buyurur; "Göklerde ve yerdekilerin hepsi Allah'ındır.

İçinizdekileri açığa vursanız da gizleseniz de Allah ondan dolayı sizi hesaba çekecektir, sonra dilediğini affeder, dilediğine de azap eder. Allah her şeye kadirdir." (Bakara Suresi 284)

Allah'a gizli ve saklı hiçbir şey olmadığı halde o insanın yaptıklarını melekler aracılığıyla ile de yazdırmaktadır. Yani Dünyada işlediğimiz bütün ameller kayıt altına alınmaktadır.

Nitekim Kuran-ı Kerim'de Rabbimiz şöyle buyurmaktadır; "Şunu iyi bilin ki üzerinizde bekçiler var, değerli yazıcılar var." (İnfitar, 10-12)

"Kitabını oku, bugün sana hesap sorucu olarak kendi nefsin yeter" (İsra 14) denecektir.

Bu amel defterlerinde her şey yazılmış, hiçbir şey unutulmamıştır. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulur:

"O gün herkesin amel defteri ortaya konmuştur. Ey Muhammed, suçluların, amel defterlerinden korktuklarını görürsün. "Eyvah, bu nasıl deftermiş ki, büyük küçük hiçbir şey bı-

rakmadan hepsini saymış dökmüş" derler. Onlar (bu defterlerde) bütün yaptıklarını hazır bulmuşlardır. Senin Rabbin hiç kimseye haksızlık etmez"(Kehf 49)

O gün herkes sorgulanacaktır. Kur'an-ı Kerim bu hususu ifade eder:

"Elbette kendilerine Peygamber gönderilen kimseleri de, gönderilen Peygamberleri de sorguya çekeceğiz."(A'raf 6)

Peygamber kendilerine gönderilenlere, "Etilere ne cevap verdiniz?"(Kasas 65), Peygamberlere de, "Size ne cevap verildi?"(Maide 109) diye sorulacaktır.

Aslında o günde günahkârlara, suçlu oluşları yüzlerinden belli olduğu için günahlarından sorulmayacağı Rahman 39 ve Kasas 78 nci ayetlerinde ifade buyrulmuştur. Ancak buradaki sorgulama, inkârcıları Peygamberler önünde azarlayarak sorumlu tutmaktır.

Amel defterlerini inceleyenlerden bazıları orada yazılı günahlarından bir kısmını inkâr edecekler ve: "Bunları ben yapmadım, melekler yazdı" diyecekler ama, bu konudaki şahitlere itiraz edemeyeceklerdir. Çünkü o gün vücutlarındaki organlar aleyhlerine şahitlik yapacaktır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de bu husus şöyle ifade edilmiştir.

"O gün onların dilleri, elleri ve ayakları işledikleri şeyler hakkında kendilerine şahitlik ederler."(Nur 24)

"Nihayet oraya vardıkları zaman kulakları, gözleri ve elleri yaptıkları şeyler hakkında onların aleyhinde şahitlik ederler. Onlar derilerine: "Niçin aleyhimize şahitlik ettiniz" derler. Derileri de: "Bizi, her şeyi konuşturan Allah konuşturdu. Sizi ilk defa yaratan O dur ve siz yine O'na döndürülüyorsunuz"(Fussilet 20-21) derler.

Enes İbn Mâlik (r.a.) anlatıyor: Peygamberimizin yanında idik. Güldüler. Sonra da:

- Niye güldüm, biliyor musunuz? dedi. Biz:
- Allah ve Resûlü bilir, dedik. Peygamberi-

miz:

- Kulun Rabbisi ile konuşmasına gülüyorum. Kul, Allah'ın huzurunda hesap verirken: "Ey Rabbim, siz beni haksızlık yapmaktan menetmediniz mi?" diyecek, Allah Teâlâ: "Evet, menettim" buyuracak. Kul: "Ama ben kendime benim tarafımdan bir şahit getirilmesinden başka bir şeye, başkasının şahitliğine razı değilim" diyecek. Bunun üzerine Allah Teâlâ: "Bugün sana tek şahit olarak nefsin, çok şahit olarak da değerli yazıcı melekler yeter." buyuracak ve ağzı mühürlenecektir. Peşinden organlarına: "Konuş" denecektir. O da organlarına: "Irak olun, ben ancak sizin için mücadele ediyorum" diyecektir.(Müslim, Kitabu'z-Zühd ve'r-Rekaik.)

Kıyamet günü iyilerle kötüler birbirinden ayırd edilecek, haklar alınıp sahiplerine verilecektir. O gün hiç kimsenin hakkı kimsede kalmayacaktır. Peygamberimiz bu hususu ifade ederken:

"Elbette kıyamet gününde haklar sahiplerine ödenecektir. Hatta boynuzlu koyundan boynuzsuz koyunun öcü alınacaktır" buyurmuştur. (Tirmizî, Kitabu Sıfati'I-Kıyame, 2)

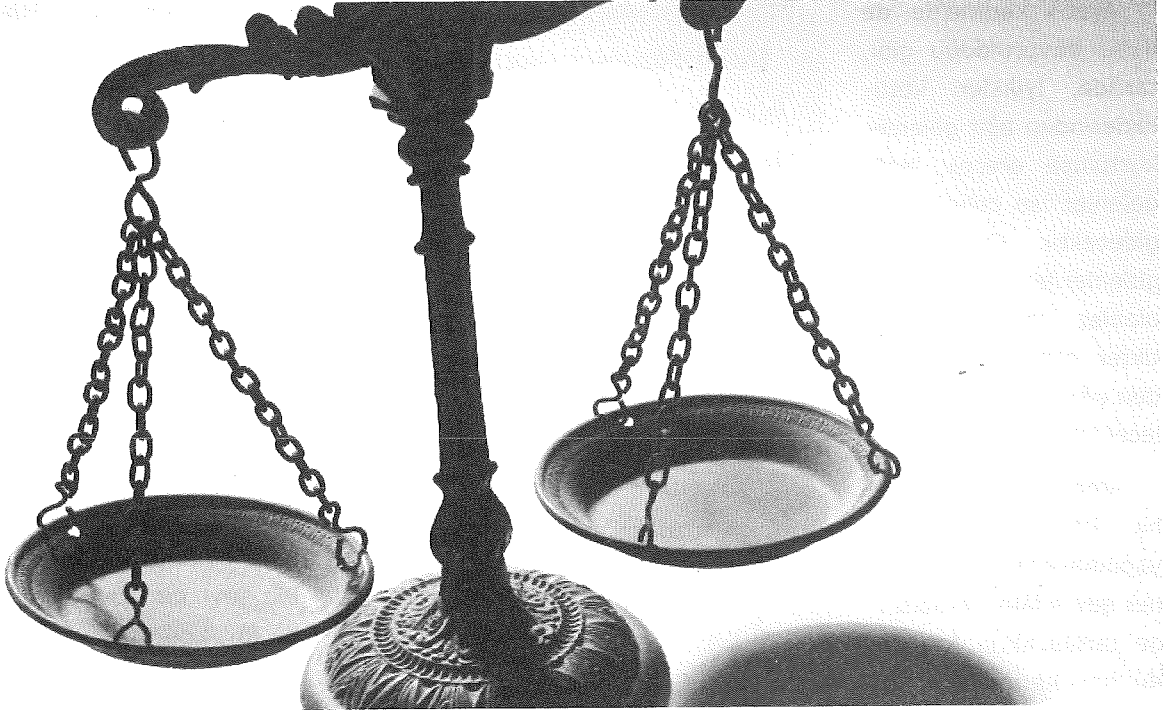
Hak sahipleri haklarını eksiksiz alacakları muhakkak olan o günde, dünyada haksızlık yapanlar da, iyiliklerini hak sahiplerine vermekle yaptıkları iyiliklerden de mahrum olacaklardır.

Ebû Hureyre radiyallahu anh anlatıyor: Peygamberimiz:

- Müflis kimdir, bilir misiniz? buyurdu. Orada bulunanlar:

- Bize göre müflis, parası ve malı olmayan kimsedir, dediler. Peygamberimiz:

- Gerçekte benim ümmetimden müflis, kıyamet gününde, namaz, oruç ve zekâtla gelecek olan kimsedir. (Yani namazını kılmış, orucunu tutmuş ve malının zekâtını vermiş olan kimse) Ama şuna sövmüş, bunun kanını dökmüş, diğerini de dövmüştür. (Yani bu günahları da işlemiştir) bundan dolayı onun iyiliklerinden

adı geçenlerin her birine verilir. Üzerinde olan haklar ödenmeden iyilikleri tükenirse, hak sahiplerinin günahları o kimseye yükletilir. Sonra o kimse cehenneme atılır, buyurdu. (Müslim, Kitabı'I-Birr ve's-Sile, 15)

Bu hadisi şerif insan haklarına verilen önemi belirtiyor. İnsan haklarına riâyet etmeyen kimselerin kıyamet gününde sorgulanırken dünyada kazandıkları iyilikleri de kaybederek çok kötü bir duruma düşeceklerini açık bir şekilde ifade ediyor.

Peygamberimiz, inananlara olan şefkat ve merhameti sebebiyledir ki, kul hakkı ile Allah'ın huzuruna çıkmamamız için her vesile ile bizi uyarmıştır. Hatta o, borçlanıp borcunu ödeyemeden ölen kimselerin borçlarını öder ve;

"Nefsimi kudret elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, yeryüzünde bulunan her mü'mine, insanların en yakını benim. Sizden herhangi biriniz ölür de borç veya çoluk çocuk bırakırsa ben onun velisiyim, yardımcısıyım. Herhangi biriniz de mal bırakırsa o da varislerindedir" buyurdu (Müslim, Feraiz 4).

Değerli kardeşlerim, kişi kıyamet günü ge-

nel olarak beş şeyden sorguya çekilecektir. Bu beş şeyi Peygamberimiz şöyle bildirmişlerdir:

"Kişi ömrünü ne yolda tükettiğinden, vücudunu nerede yıprattığından, malını nereden kazanıp nereye harcadığından, bildiği ile ne iş yaptığından sorguya çekilmedikçe yerinden ayrılamayacaktır."(Tirmizi, Kıyame 1)

Bu hadisi şerif üzerinde düşünmeli ve bu sorulara cevap verecek şekilde hazırlanmalıyız.

Bundan sonra terazi kurulur ve amellerin tartılmasına geçilir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmuştur:

"O gün (amelleri tartacak) terazi haktır. Kimin (sevap) tartıları ağır gelirse işte onlar kurtulanlardır. Kimin (sevap) tartıları hafif gelirse, işte onlar da ayetlerimize haksızlık etmelerinden ötürü kendilerini zarara sokanlardır."(A'raf 8-9)

Buradaki terazi (mizan) insanların dünyada yaptıkları amelleri tartacak olan ve keyfiyetini bilemediğimiz ilâhi adâlet ölçüsüdür. Bu, dünyadaki ölçü aletlerinin hiç birine benzemez. Çünkü bu terazi, insanın yaptığı iyilikler ile kötülükleri tartacaktır.

Ayet-i kerime'de de ifade buyurulduğu gibi, tartıda, iyilikleri kötülüklerinden ağır gelenler kurtuluşa erecek, hafif gelenler ise cehenneme gidecektir. Cehenneme gidenlerden inanmış olanlar, cezalarını çektikten sonra cehennemden çıkıp cennete girebileceklerdir.

Ameller tartılırken hiç kimseye haksızlık yapılmayacak, yaptığı her şey adâlet terazisinde tartılacaktır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de:

"Biz kıyamet günü için adâlet terazileri kurarız. Artık kimseye hiçbir şekilde haksızlık edilmez. (yapılan iş) bir hardal danesi kadar dahi olsa onu (adâlet terazisine) getiririz. Hesap gören olarak herkese yeteriz" buyurulmuştur.(Enbiya 47) Bu konuda bir başka ayet-i kerime de şudur:

"Kim zerre miktar hayır yapmışsa onu görür. Kim de zerre miktar kötülük yapmışsa onu görür."(Zilzal 7-8)

Tartıda iyilikleri kötülüklerinden ağır gelenlere ne mutlu. Onlar cennete girecekler ve cennetin sonsuz nimetlerine ereceklerdir.

Değerli müminler, kıyamet günü Allah'ın huzurunda vereceğimiz hesap ile ilgili bu kısa açıklamadan sonra, o halde ne yapmalıyız ki, o gün hesabımız kolay geçsin? gibi bir soru akla geliyor. Evet, yapacağımız şeyi Peygamberimiz bize şöyle hatırlatıyor:

"Hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekiniz."(Tirmizi,Kıyame 25)

İnsan dünyada yaptıklarının bir gün hesa-

İnsan dünyada yaptıklarının bir gün hesabını vereceğine ve o günkü mahkemede hâkimin bizzat Allah Teâlâ olduğuna inanır ve bu inancını ölünceye kadar muhafaza ederse, her işinde dikkatli olur. İşlerinde doğruluktan ayrılmaz. Kimseyi aldatmaz. Kimseye haksızlık yapmaz. Yalan konuşmaz. Kimsenin malına ve ırzına göz dikmez. Kendi hakkı kadar başkalarının hakkını da gözetir. Kendisine lâıyk görmediği bir şeyi din kardeşlerine de İâyık görmez.

bını vereceğine ve o günkü mahkemede hâkimin bizzat Allah Teâlâ olduğuna inanır ve bu inancını ölünceye kadar muhafaza ederse, her işinde dikkatli olur. İşlerinde doğruluktan ayrılmaz. Kimseyi aldatmaz. Kimseye haksızlık yapmaz. Yalan konuşmaz. Kimsenin malına ve ırzına göz dikmez. Kendi hakkı kadar başkalarının hakkını da gözetir. Kendisine lâıyk görmediği bir şeyi din kardeşlerine de İâyık görmez.

Bu inanca sahip olan kimse hesap günü gelip çatmadan evvel, kötülükleri azaltır ve iyilikleri çoğaltır. Allah'tan korkar. O'na karşı gelmekten çekinir. Günah işlememeye

gayret eder. İşlediği günahlardan hemen tövbe eder. Günahkâr olarak Allah'ın huzuruna gitmek istemez.

İşte ahiret inancı, insanın, duygu, düşünce ve davranışları üzerinde olumlu etkiler yapar.

Ne mutlu o hesap gününe hazırlananlara. Yine ne mutlu o günü hiç unutmayanlara.

Konuşmamı, Kur'an-ı Kerim'in en son nazil olduğu Abdullah İbn Abbas (r.a.) tarafından rivayet edilen ayet-i kerime ile bitiriyorum. Allah Teâlâ buyuruyor;

"Öyle bir günden korkunuz ki, o gün Allah'a döndürüleceksiniz. Sonra da herkese kazancı tamamı ile ödenecek ve hiç kimse haksızlığa uğramayacaktır. (Bakara 281)

Rabbim Hesabı Kolay Verenlerden Eylesin İNŞAALLAH. Selam Ve Dua İle....

İncirlik, ABD'nin İleri Karakoludur!.. (II)*

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Dişişleri Bakanlığı'nın itirazına rağmen dönemin başbakanı Turgut Özal, başlangıcı '18 Aralık 1985 tarihi olmak üzere 21 Şubat 1988'de ABD ile Savunma ve Ekonomik İş Birliği Anlaşması'nı (SEIA) beş yıllık bir süre için yeniden onaylanmasını sağlamıştır. Halbuki bu onayın 1985'de gerçekleştirilmesi gerekmekte idi. Onaylamanın gecikme nedeni ABD Kongresi'nin Türkiye Hükümeti'ni ve hatta Türkiye Cumhuriyeti'ni hiçe sayan tavrı idi. ABD Kongresi, anlaşmalar gerçekleşince Türkiye'ye yapılan yardımları, bu anlaşmalarla aykırı bir şekilde, Kıbrıs'la ilgili bazı şartların Türkiye tarafından yerine getirilmesine bağlamıştı. Kongre'nin bu olumsuz tavrı nedeniyle anlaşmanın onayı çıkmaza girmiş ve ABD ile Türkiye arasında bir krize neden olmuştu. 1988'de ABD Kongresi tarafından dayatılan şartlar kaldırılmadığı halde, Özal Hükümeti

Ancak, o dönemde Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi ve ekonomik ortam, sadece Özal iktidarını değil her iktidarı, ABD'nin bu dayatmalarına boyun eğmeğe mecbur edecek bir durumda idi! Çünkü, ekonomik durum ve buna bağlı olarak siyasi durum dış kredi alınamadığı takdirde bir kaosa dönüşmek üzereydi. Özellikle 1980'de yapılan 12 Eylül darbesi ile birlikte oluşturulan cunta döneminde Türkiye siyasi ve ekonomik olarak iç ve dış borç nedeniyle iflasın eşiğine getirilmişti.

ti onayı gerçekleştirmek zorunda kalmıştır. Turgut Özal, ABD Kongresi'nin bu tavrına ve Türkiye aleyhine olan SEIA'nın uzatılmasını sağlayan ek protokolü, Dışişleri Bakanlığı'ndan gelen itiraza rağmen niçin imzalamıştır? Üstelik, aynı Özal bu onaydan iki hafta önce Milli Güvenlik Kurulu'nda yaptığı bir konuşmada "Bakanlar Kurulu'nun Kongre'den yardım ile ilgili tüm sonuçlar gelen kadar ek mektubu onaylamayacağını" söylemişti.¹ Turgut Özal hem bu açıklamasına hem Dışişleri Bakanlığı'nın itirazına rağmen ek protokolü onaylaması muhalefet ta-

rafından da haklı olarak sert eleştirilere neden olmuştur. Ancak, o dönemde Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi ve ekonomik ortam, sadece Özal iktidarını değil her iktidarı, ABD'nin bu dayatmalarına boyun eğmeğe mecbur edecek bir durumda idi! Çünkü, ekonomik durum ve

1 Güldemir, age. s.177

*2005 Temmuz/Ağustos Sayısında yayımlanmıştır.

buna bağlı olarak siyasi durum dış kredi alınmadığı takdirde bir kaosa dönüşmek üzereydi. Özellikle 1980'de yapılan 12 Eylül darbesi ile birlikte oluşturulan cunta döneminde Türkiye siyasi ve ekonomik olarak iç ve dış borç nedeniyle iflasın eşiğine getirilmişti. Zaten, yapılan her askeri darbe ülkeyi; ekonomik ve siyasi, hatta askeri olarak 40 - 50 yıl geriye götürmekteydi. Buna rağmen darbeler yapılmakta ve darbeciler, her darbe dönemiyle ilgili olarak kendi durumlarını 'Layüs el' (Mesul olmayan, sorumsuz) olarak yasallaştırdıklarından ülkede, darbe dönemlerinde siyasi, ekonomik ve askeri alanda yapılan usulsüzlük, yolsuzluk, rüşvet ve darbecilikten dolayı sorgulanma yapılamamıştır. Ayrıca, askeri cuntanın ülke yönetimine el koyduğu her dönem, ülke ekonomik, siyasi ve askeri olarak dış emperyalist güçlere ve özellikle de ABD'ye daha bağımlı hale getirilmiştir. Zaten, siyasilerin iktidarda olduğu dönemlerde elde edilemeyen ya da kamuoyu ve muhalefet baskısı nedeniyle savsaklanan ekonomik, siyasi ve askeri ayrıcalıklar, askeri cunta dönemlerinde dış emperyalist güçlere sessiz sedasız peşkeş çekilmiştir.

12 Eylül askeri cunta döneminin oluşturduğu sıkıntılara ilave olarak Özal döneminde uygulanan ihracata dayalı ekonomik model de 1980'lerin sonuna doğru büyük bir dış borç yükü meydana getirmiştir. Özal yönetimi, dış güçler nezdinde hem itibarını korumak hem

büyüme sürdürebilmek ve hem de iktidarda kalabilmek için ABD'ye uzlaşmak zorundaydı ve ABD'li yetkililer de bunu biliyordu.² Ülkede, dış emperyalist güçlerin istekleri doğrultusunda uygulanan yöntemler nedeniyle, ekonomik dar boğaza giren Türkiye, borçlarını, hatta borç faizlerini ödeyebilmek için yeni kredi bulmak zorundaydı. Çünkü, Türkiye'nin, sadece 1988 yılında ödemesi gerek dış borç 7 milyar doları aşmaktaydı. Ayrıca, Türkiye, ABD'ye olan FMS borçlarının 1.8 milyar dolara ulaşan faizlerinin azaltılması için, ticari bankalardan alacağı düşük faizli krediye devlet garantisi verilmesini istemekteydi. Washington, işte bu aşamada, "SEIA'ya ek mektubun uygulamaya sokulmaması durumunda bu garantiyi vermeyeceğini" dayatmıştı Türkiye'ye!³. Özal, Washington'un bu dayatmasını kabul etmemesi halinde hem hükümeti hem de ülke ekonomisi açısından sıkıntı oluşturacaktı. Burada önemli olan Özal'ın ve hükümetinin çaresizliği dolayısıyla ABD dayatmasını kabul etmiş olması değil, önemli olan, ülkenin bu derece dış krediye muhtaç ve emperyalist ülkelere muhtaç hale getirilmesidir. Bunun da tek müsebbibi, kısmen siyasi yöneticiler olmakla birlikte, asıl müsebbip, ülkeyi 70-80 yıldır gerektiğinde siyasi yöneticileri by pass ederek jakoben bir yöntemle ülkeyi demir

2 Oran, Türk Dış Politikası, c. II, S.58

3 Güldemir, age. s.179

yumrukla yöneten otoriter ve dayatmacı egemen iradedir. Bu irade, iktidarı bırakmama uğruna ülkeyi, kuruluşundan itibaren her dönem bir emperyalist ülkeye bir zamanlar İngiltere'nin, 1950'li yıllardan itibaren ve halen de Amerika'nın taşeron yapmayı tek çıkar yol görmüş bir iradedir.

18 Aralık 1985'den itibaren başlayan SEIA'nın ikinci beş yıllık süresi 17 Aralık 1990'da sona ermekteydi. Türkiye'nin ya da tarafların süre dolmadan sözleşme gereği 3 ay önce, yani 17 Eylül 1990'dan önce sözleşme ile ilgili şikâyet ve isteklerini diğer tarafa bildirmeleri gerekmekteydi. Ancak, 2 Ağustos 1990'da Irak'ın Kuveyt'i işgali ile ortaya çıkan Körfez Krizi'nde, Türk hükümeti Amerika ile yakın bir iş birliği içinde olduğundan, SEIA, sessiz sedasız üçüncü bir beş yıl için daha otomatikman yürürlüğe girmiştir. Bundan sonra 1990'lar boyunca Türkiye hemen her süre bitim döneminde, anlaşmada değişiklikler yapılması yönünde öneriler gündeme getirdiyse de, herhangi bir değişiklik yapılmasını sağlayamadı. SEIA'nın süresi uzatılmış oldu... Nitekim, 18 Aralık 1992'de süresi sona erecek olan anlaşmayı Türkiye bitirmek istememekle birlikte, uluslararası alanda yaşanan derin değişiklik nedeni ile SEIA'nın yeniden görüşülmesinin istemiştir. Türkiye, geçmişte ABD yönetiminin, 7/10 oranının kaldırılması için çalışacağı, askeri yardımın arttırılacağı gibi güvencelerinin yerine getirilmediğini söylüyordu. Bu yüzden de şu taleplerde bulundu:

- SEIA Türkiye'deki ABD üslerinin statüsünü düzenlemektedir ve bunların sayısı azalırken, incirlik üssünün kapasitesi artırılmış, körfez savaşında NATO tarafından ama NATO amaçları dışında kullanılmıştır.

- Çekiş güç de SEIA'nın içine alınmalıdır.

Türkiye'nin temel amacı ABD'nin bütçe kısıtlamalarını ileri sürerek yardımı azaltmasını önlemek ve kredilerin piyasa koşullarıyla verilmesi gibi uygulamaları düzeltmektir. Fakat bu değişiklikler gerçekleşmediği gibi özellikle yardım konusunda daha da geriye gidildi.

- Savunma sanayi alanında teknoloji transfer yapılmalı, ABD eğitim tesisleri Türklere de açılmalı, ABD ihtiyaç fazlası malzemelerin müttefiklere sevk edilmesinde Türkiye'ye öncelik tanınmalıdır.

Türkiye'nin temel amacı ABD'nin bütçe kısıtlamalarını ileri sürerek yardımı azaltmasını önlemek ve kredilerin piyasa koşullarıyla verilmesi gibi uygulamaları düzeltmektir. Fakat bu değişiklikler gerçekleşmediği gibi özellikle yardım

konusunda daha da geriye gidildi.

Ocak 1993'ten itibaren ABD'de Clinton yönetimi göreve başlayınca, Türkiye SHA konusunda bir girişimde daha bulundu ve 1987'de Ek Mektupla verilen güvencelerin anlaşmaya dahil edilmesini istedi. Fakat Türkiye'nin beklentilerinin tersine, eskiden Kongre Türkiye ve Yunanistan'a yapılan yardımda 7/10 oranını gözetir ve Yönetim buna karşı çıkarken yeni yönetimin bizzat kendisi bu oranı önerdi. Bundan sonra, 1994'te Mümtaz Soysal'ın dışişleri bakanlığı döneminde ABD'nin Türkiye'ye yaptığı yardımda faiz oranlarını yükseltmesi üzerine SEIA'nın gözden geçirilebileceği uyarısı yapıldı ama yine herhangi bir değişiklik olmadı. Hatta, 1996'de Erbakan'ın başbakanlığındaki Refahyol hükümeti de SEIA'yı herhangi bir düzenleme, önerisi bile getirmeden onayladı.⁴

Savunma ve Ekonomik İşbirliği Antlaşması (SEIA) ve Hukuki Durum!..

SEIA, her biri dokuzar maddeden oluşan bir ana sözleşme ile buna ekli savunma desteği konulu (1) Numaralı Tamamlayıcı Antlaşma, savunma sanayi işbirliği konulu (2) Numaralı Tamamlayıcı Antlaşma ve on dört maddeden oluşan tesisler konulu (3) Numaralı Antlaşma'dan oluşmaktadır. İncirlik Tesisi Uygulama Anlaşması, (3) Numaralı Tesisler

Tamamlayıcı Antlaşması'na (3) Numaralı Ek olarak düzenlenmiştir. SEIA, Kuzey Atlantik Antlaşması'nın II. (demokrasi ve ekonomik refah konularında iş birliği, dayanışma ve yardımlaşma) ve III. (savunma alanında İş birliği ve yardımlaşma) maddelerinde öngörülen iş birliği alanları dikkate alınarak düzenlenmiştir.⁵

Günümüzdeki uluslararası ilişkilerin küresel düzeydeki hukuki çerçevesini, Birleşmiş Milletler (BM) Şartı belirlemektedir. Dolayısıyla Türkiye ile ABD arasındaki savunma iş birliği ilişkileri de teoride bu şart çerçevesinde düzenlenmiştir. İki ülke arasındaki bu ilişkiler bir kaynakta, Birleşmiş Milletler (BM) Şartı'nın 51'inci maddesinde belirtilen ortaklaşa kendini savunma doğal hakkına; özelde ve çok taraflı bağlamda, 4 Nisan 1949 tarihinde Washington, D.C'de imzalanmış bulunan Kuzey Atlantik Antlaşması'na (NATO); ikili özel ilişkiler bağlamında ise, 29 Mart 1980 tarihinde Ankara'da imzalanmış bulunan, "Türkiye Cumhuriyeti ve ABD Hükümetleri Arasında Kuzey Atlantik Antlaşması'nın II ve III'üncü Maddelerine

Uygun Olarak Savunma ve Ekonomi Alanında İşbirliğinde Bulunulmasına Dair Anlaşma"ya (SEIA/DECA) dayandığı⁶ belirtilmektedir. Aynı kaynakta "NATO kapsamındaki ortaklaşa savunma işbirliği, Kuzey Atlantik Antlaşmasında belirtilen üye ülkeler "topraklarının" savunulmasını kapsamaktadır. İşte Türkiye-ABD savunma ilişkilerdeki en öncelikli ve temel hukuki sorun, bu noktanın görmezlikten gelinmesinden kaynaklanmaktadır: ABD, kendi ulusal hak ve çıkarlarının savunulması için küresel alanda askeri güç konuşlandırmak ve istediği gibi kullanılmak istemektedir. Oysa Türkiye'de konuşlu ABD Silahlı Kuvvetleri'nin yasal işlevinin, varlık nedeninin, Türkiye Cumhuriyeti ülkesinin savunulmasına destek olmakla sınırlı olması gerekmektedir. Kuzey Atlantik Antlaşması ve SEIA'nın amacı, Türkiye ülkesinin ABD ulusal amaçları için kullanılabilmesine zemin hazırlamak yahut NATO görevleri dışında ABD Silahlı Kuvvetlerine ücretsiz ayrıcalıklı bir eğitim alanı ve olanağı sağlamak değildir. Türkiye ve ABD savunma ilişkilerindeki ikinci temel hukuki so-

5 Daha geniş bilgi için bkz; Oran, Türk Dış Politikası, c.I. s.712; Armaoğlu, age. C.II. s.304

6 Doç. Dr. Sadi Çaycı, 31 Mart 2005 tarihli 'İncirlik ve Hukuk' makalesi, <http://www.tercuman.com.tr/v1/yazarlar.asp>

run, NATO'nun ve dolayısıyla Türkiye'de konuşlu olabilecek ABD Silahlı kuvvetlerinin, uluslararası barış ve güvenliğin korunmasına yönelik olarak değişik kapsam ve nitelikte barış harekâtına katılımı konusudur. BM Şartına uygun olarak ve bölgesel örgüt kimliği ile NATO'nun bu gibi faaliyetlere katılımına engel yoksa da, Türkiye Büyük Millet Meclisince (TBMM) uygun bulunan Kuzey Atlantik Andlaşması ile kurulan NATO'nun kendi statüsü bu konuda NATO tüzel kişiliğine ehliyet veya yetki vermemektedir. Ancak bu sorunun, her harekâta özel bir hukuki çerçeve oluşturularak çözümlenmesi mümkün olabilmektedir. Üçüncü ve önemli bir hukuki sorunda, Türkiye Cumhuriyeti Anayasasında ve mevzuatında, onaylanması TBMM'ce uygun bulunan anlaşmalar ile doğrudan Bakanlar Kurulunca onaylanarak yürürlüğe giren anlaşmalar arasında bir ayırım yapılmamış olmasından kaynaklanmaktadır. SEIA, TBMM'ce onaylanması bir kanunla uygun bulunmuş bir uluslararası anlaşma olmadığından, kanaatimizce, yürürlükteki Türkiye Cumhuriyeti kanunlarına aykırı olabilecek şekilde yorumlanması ve uygulanması mümkün değildir. Oysa, bu gereğe uyulmadığı yolunda, basın ve kamuoyuna intikal eden, sayısı az, ancak önemli sorunlar mevcuttur." Dolayısıyla, BM üyelerinin bu antlaşmadan doğan yükümlülükleri ile başka herhangi bir uluslararası antlaşmadan doğan yükümlülüklerin çatışması durumunda, BM Şartı'ndan kaynaklanan yükümlülükler öncelikle uygulanacaktır.⁷ Çünkü, Kuzey Atlantik Antlaşması Teşkilatı (NATO) ve ABD ile yapılan savunma iş birliği ilişkileri de BM Şartı'nın 51. Maddesinde belirtilen "Ortaklaşa kendini savunma doğal hakkı"na dayanmaktadır. Bu çerçevede ABD ile Türkiye arasında anlaşmalarda öngörülen savunma iş birliğinin kapsamı NATO antlaşmasından doğan yükümlülükler ile sınırlı olacaktır.⁸

İncirlik Üssü'nün Konumu

Adana'nın 17 bin nüfuslu İncirlik belde-sinde neredeyse kasaba nüfusu kadar nüfus barındıran ve aynı adla kurulu olan "İncirlik"

üssünün kuruluşu 1950 yılında burada Türk Ordusuna ait "Hava Atış Bombardıman Destek Grup Komutanlığı"nın oluşturulması ile 1951 bahar aylarında, ABD Mühendislik Grubu Adana'nın 15 km dışında, 32 bin dönümlük arazi üzerinde üs inşaatına başlandı. ABD Hava Kuvvetleri tarafından, üssün orta ve ağır bombardıman için kullanılması planlanmıştı. 1954 yılının Aralık ayında, Genel Kurmay Başkanlığı ile ortak kullanım anlaşması imzalandı. İncirlik Üssü Mersin Limanı'na 70, İskenderun Limanı'na ise 125 kilometre mesafededir. Üssün Irak'a uzaklığı ise 500 kilometredir. İncirlik Üssü, D-400 karayolu ve TAG otoyolunun yanısıra demiryolu ile de Güneydoğu'ya açılacak konumdadır. İncirlik üssünde 1 adet ana uçak pistinin yanında 1 adet de acil iniş pisti, 300'er kişilik 15 otel ve 10'ar kişilik 500 çadır bulunmaktadır. Önce Adana Hava Üssü olarak anılan bu üs, 28 Şubat 1955'de yapılan isim değişikliği ile İncirlik Hava Üssü olarak adlandırılmıştır?⁹

İncirlik Hava Üssü, Sovyetler Birliği'nden gelebilecek tehditleri erken haber almak, Ortadoğu ülkelerinin gözetlenmesi ve istihbarat çalışması yapmak üzere tasarlanmış, ancak tarihi boyunca ABD'nin Ortadoğu ülkelerine yaptığı saldırılarda kullanılmıştır. İlk olarak 1958 yılında ABD deniz piyadelerinin Lübnan'a yaptıkları çıkarmada kullanılan incirlik üssünün tarihinde, 1991 Irak Savaşı ve Afganistan'a yapılan operasyonlar bulunmaktadır. Irak'ın kuzeyden keşfi ve "Çekiç Güç" hareketlerinde da kullanılan İncirlik, Irak'ta 2003 yılında gerçekleştirilen ikinci işgal hareketinden bu yana da Irak'a lojistik nakliyat ve ABD ordusunun personel rotasyonunda transit geçiş amaçlı olarak kullanılmaktadır. İncirlik Hava Üssü, Türkiye ile yapılan ikili anlaşmaların aksine, Türkiye'ye komşu Ortadoğu, Sovyetler Birliği ve bölgenin diğer ülkelerine yönelik olarak yerine göre bir karakol, yerine göre de bir saldırı üssü olarak ABD tarafından kullanılmıştır. Çoğunlukla da olay bittikten sonra, Türkiye yetkilileri ya basından ya da ilgili ülkelerce verilen notalardan duymuşlardır.

7 Doç. Dr. Sadi Çaycı, Stratejik Analiz, Mayıs 2005, s.37

8 Oran, Türk Dış Politikası, c.I. s.712; Armaoğlu, age. c.I. s.823; Çaycı agm. s.37

9 <http://www.incirlik.af.mil/html/historytu.htm>

İslâmî Hareket/Cemaat ve İslâmî Hareket/Cemaat Liderinin Özellikleri - IV

Ahmet YASİN

İSLAMİ HAREKET LİDERİNİN ÖZELLİKLERİ

İslâmî Hareket'te Liderlik Sorunu

Yüz yıldır aşâğılık ve taklitçi bir 'entellektüelizm' sevdasına düşen ve kalpteki onulmaz marazın etkisiyle 'âlim' olmayı küçümseyip, 'aydın-düşünür' olma rüyasına yatan 'önde gelen' Müslümanlar ve 'İslâmî Hareket' için bugün en önemli sorunlardan biri, İslâmî Hareket'in önderlik sorunudur.

İslâm daveti için kadroya duyulan ihtiyacı ve liderlerin davette fonksiyonu çok önemlidir. Bugün ise, İslâm âlemindeki en büyük boşluk, durgunlaşmış ve donuklaşmış kitleleri harekete geçirecek, ölmeye ve sönmeye yüz tutmuş his ve duygulara hitap ederek onlara heyecan ve ruh verecek liderlerin bulunmayışı, bir kadronun olmayışıdır. Bugünün Dünyasına baktığımızda İslâm'ın sesini ülkeden ülkeye yansıtan kaç davetçimiz vardır. Bizzat İslâm ülkelerine baktığımızda dahi, Müslümanlar arasında İslâm'ı tebliğ eden kaç mübelliğ

İslâm daveti için kadroya duyulan ihtiyacı ve liderlerin davette fonksiyonu çok önemlidir. Bugün ise, İslâm âlemindeki en büyük boşluk, durgunlaşmış ve donuklaşmış kitleleri harekete geçirecek, ölmeye ve sönmeye yüz tutmuş his ve duygulara hitap ederek onlara heyecan ve ruh verecek liderlerin bulunmayışı, bir kadronun olmayışıdır.

görebiliriz! İslâmî hareket, bu boşluğu çok iyi tespit ederek güçlü, kabiliyetli liderler ve İslâmî bir kadro oluşturmaya ihtimam gösterme mecburiyetindedir.

Nebevî İslâmî Hareket'in önderlik kurumunun her bakımdan Nebevî, yani Nübüvvet'e varis olması gerekmektedir. Bunun özelliklerini de Kur'an-ı Kerim' de ayan beyan görürüz:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Rasul'e itaat edin ve sizden olan UİÜ'l-Emr'e de. Eğer

bir şeyde çekiştirdiyse, onu Allah'a ve Rasul'e döndürün, Allah'a ve Ahiret Gününe inanmışsanız eğer. Bu daha hayırlıdır ve varacağı nokta bakımından daha güzeldir." (Nisa: 59)

"Kendilerine güvenlik veya korkudan bir 'emr' gelse on uyayarlar. Eğer onu Rasul'e ve kendilerinden olan UİÜ'l-Emr'e döndürmüş olsalardı, içlerinden onu istinbat edenler onu bilirlerdi .Üzerinizde Allah'ın fazlı ve rahmeti olmamış olsay-

di, pek az kişi dışında şüphesiz Şeytan'a uyardınız." (Nisa: 83)

Ayetler, açıkça İslâm Ümmeti'ne rehber, önder, yol gösterici olarak Allah, Rasul ve Ulü'l-Emr'den söz etmektedir. Hükümün yalnızca Allah'a ait olduğu, Rasul'ün kendiliğinden hüküm koymayıp, her emr ve nehyettiğinin vahy, yani Allah'tan olduğu gerçeği de Kur'an'da açıkça ifade edilmiştir. "İtaat edin" emri, 'Ulü'l-Emr' için ayrıca kullanılmamış, böylece 'Ulü'l-Emr'in Rasul gibi 'hüküm koyucu', Kur'an'm ahkâmını 'genellendirip özelleştirici vb.' fonksiyona sahip bulunmadığı, onun sadece Allah ve Rasulüniin hükümlerini en iyi derecede bilip uygulama yetki ve görevine sahip olduğu belirtilmiştir.

Rasûl gibi, Ulü'l-Emr'in de önde gelen üç niteliği, 'ayetleri okumak; insanları arıtmak, günahlardan temizlemek, kalbin İlâhî Rahmet'i almasına engel olan göz ve kulağına konmuş Kur'an'm 'rics' adını verdiği paslan gidermek ve insanlara Kitab'ı, Hikmet'i ve bilmediklerini öğretmektir. Burada sorular soralım: Ayetleri bilmeyen insan onları okuyabilir mi? Eksik veya kısmen yanlış bilen bir insan da gerektiği şekilde okuyabilir mi? Ayetlerle; 'en- füsî ve afakî' ayetlerle kalbini arıtmamış, İlâhî Rahmet'in alıcısı ve kirlenmeden dupduru başkalarına aktarıcısı pak bir kap haline getirememiş bir kişi başkalarını arıtabilir mi? Kendisi günahlarla kalbini kirlüten bir kişi başkalarını günahattan uzaklaştırabilir mi? Allah'ın emir ve yasaklarına bütünüyle uymazken, başkalarına emir ve yasakları tebliğ eden bir kişi, Kur'an'ın:

"Yapmadığınızı neden söylersiniz? Yapmadığınızı söylemeniz Allah katmda sevilmeyen en büyük şeydir." (Saff: 2-3) ve

"Kitab'ı okuduğunuz halde, insanlara kâmil anlamda iyiliği emredip, kendinizi unuttur musunuz? Aklınızı kullanmayacak mısınız?" (Bakara: 44)

tehdidiyle karşı karşıya kalacak ve münafık-Yahudi sıfatıyla sıfatlanmış olmayacak mıdır? Ve Kitab'ı, Hikmet'i ve insanların bilmediklerini bilmeyen bir kişi bunları nasıl öğretecektir; ek-

sik bilen eksik, yanlış bilen yanlış öğretmeyecek midir? İşte, bu soruların çerçevesinde diyebiliriz ki, İslâmî Hareket'in önderi, 'Ulü'l-Emr':

1- Afakî ve enfüsî ayetleri bilecek, bunları en iyi şekilde okuma, aktarma yeteneğine sahip olacaktır. Afakî ve enfüsî ayetlerle, cehdle, zikir ve fikirle, kısaca Allah'ın emirlerini yerine getirip, yasaklarından kaçmakla kalbini her türlü kirlerden, günahlardan antmış, İlâhî Rahmet'i başkalarına da en duru biçimiyle aktarabilecek ve böylece insanları 'tezkiye' edebilecek düzeye gelmiş olacaktır; kâmil anlamda mürşid olacaktır.

2- Kitab'ı, Kitab'ın emir ve yasaklarını en iyi şekilde bilecek, bunları içinde bulunduğu zaman ve şartlarda uygulayabilecek bilgi ve yeteneğe sahip olacak, dolayısıyla Nasih-Mensuh, Genel-Özel, Mutlak-Mukayyed gibi hükümlerin her türlü şekillerine vakıf bulunacak, kısaca kâmil anlamda müctehid ve fakih olacaktır.

3- Zamanının şartlarını, sosyal-siyasal-iktisadî çemberini, tevhidin ve şirkîn, İslâm'ın ve küfrün ana dinamik ve niteliklerini en iyi derecede kavramış, neyin ne zaman nasıl yapılacağına şuurunda ve İslâmî Hareket'i karşılaşılabilecek her durum ve şartlarda başarıyla yönlendirebilme yeteneğiyle donanmış olacaktır.

4- Nebevi İslâmî Hareket'in önderi 'Ulü'l-Emr' olmalıdır. Gerçek anlamda bir İslâmî Hareket çıkıncaya kadar, parçalı ve belli düzeylerde İslâmî hareketler görülebilir, aslında taraftarlarının ve bağlılarının cahilî ihtilâfları sonucu muhtelifmiş gibi görünen bazı hareketlerle yetişen Müslümanlar yeterli düzeye gelince, sözünü ettiğimiz niteliklere sahip bir 'Emir Sahibi' Nebevî İslâmî Hareket'i başlatabilir. Ve ancak böyle bir önderin rehberliğinde yürüyen bir Hareket tam ve gerçek anlamıyla İslâmî Hareket olma niteliğini kazanır.

Lider'in Özellikleri

Herhangi bir amaca ulaşmak için çalışan sivil toplum kuruluşu, şirket, cemaat, parti gibi organizasyonların liderlerinde bulunması gereken ortak birtakım özellikler vardır:

- 1- Birincisi ve en önemlisi iyi bir lider, yöneticiden farklı olduğunu bilen kişidir. Yönetici, liderin çizmiş olduğu vizyona ulaşabilmek için konmuş olan prensipleri ve kuralları uygular, lider ise vizyon çizer.
- 2- İletişime, fikirlere ve değişime açıktır.
- 3- Çevresine karşı güler yüzlü, saygılı, ciddi ve alabildiğine vakûrdur.
- 4- Bir ahlâk ve fazilet kahramanıdır.
- 5- Adâletli olduğu zaman merhametli, merhametle coştugu zaman da istikâmetlidir.
- 6- Karizmatik kişiliğiyle etrafındakileri etkilene gücüne sahiptir.
- 7- Sağlam karakterli ve kararlıdır.
- 8- İyi bir liderde mücadele ruhu vardır.
- 9- Harekete geçirme gücüne sahiptir.
- 10- Çevresini ve olayları farklı görebilme özelliğine sahiptir.
- 11- Değişim ve gelişimi sürekli devam ettirir.
- 12- Olumlu düşünce ve tutuma sahiptir.
- 13- Elemanlarını adil ödüllendirir.
- 14- Vizyon, misyon, hedef ve değer sahibidir.
- 15- Vizyonlarına kendilerini adayarak çalışır.
- 16- Takım ruhuyla hareket eder.
- 17- Ümit, istek, tutku ve coşkuya sahiptir.
- 18- Mirasçılarını olarak yeni liderler yetiştirir.
- 19- Söz söyleme ve hitabet gücüne sahiptir.
- 20- Pozitif düşünür ve kendine güvenir.
- 21- Yürekendir ve cesaret verir.
- 22- Kişilere inanarak onlarda da güven duygusu oluşturur.
- 23- Enerjisi ve hareketi bitmeyecek gibi görünür.
- 24- İleri görüşlüdür. Olacak olayları tahmin edebilecek öngörüye sahiptir.

25- Bilgili ve birikimlidir. Konulara hâkimdir.

26- Kararlıdır. Kararları çok çabuk alabilir ve aldığı kararları ciddiyetle uygular.

27- Mükemmeliyetçidir. Kendisi ve altında çalışanlar için mükemmeli arar.¹

İslam Hukuku'na göre bir lider/emirde olması gereken temel özellikler şunlardır:

1- Müslüman olması

2- Baliğ olması: Yani buluş çağına girmiş olması

3- Akıllı olması

4- Erkek olması

5- Hür olması

6- Adalet vafına sahip olması, adil olması

7- İlim sahibi olması

8- Şahsi ve bedeni yeterliliğe sahip olması.

9- Liderliğe hırslı olmaması.²

Bu genel şartları taşıyan liderin özel olarak şu niteliklerinin, özelliklerinin bulunması gerekir:

1- Bir enerji ve güç patlamasına yol açan, bulunduğu yerdeki her zerreyi yerinden oynatan ve her şeyi değiştiren biridir.

2- Herkesin bilincine akan bir ışık kütesi, sıradan insanların tartılarına girmeyen ve karşı-sındakileri kendi düşünce, anlayış ve değerlendiriş kalıplarının dışına çıkarıp, bütünüyle etki çemberine alan biridir.

3- Adeta bir kasırgadır ama bu kasırga içinde mutlak bir durgunluk da taşır; sert ve emrediciyken bile alıcı ve sakindir. Hareketsiz gibidir, ama her şeyi harekete geçirir.

4- Mutlaklığa ulaşmış, şahsiyet bütünlüğüne

¹ <http://www.gencgelisim.com/v2/kategoriler/27-liderlik-stratejileri/119-basarili-bir-liderde-bulunmasi-gereken-ozellikler.html>

² <http://www.haber5.com/guncel/islamda-lider-ve-liderin-vasiflari: Selim Akduman, RÖportaj>

varmış, kendini, mesajını her kelimesiyle, elinin bir hareketi, bir göz süzmesi, kımıldayışı ve davranışıyla ortaya koyabilen, karşısındakine aktarabilen biridir. Bir iletişim uzmanıdır.

5- Keskin, kararlı, mutlakçı, irade sahibi ve bütün bunların yanısıra yumuşak, uyumlu ve tam bir ahenk heykelidir. Yolunu seçmiş, Allah'a kulluk için her şeyini vermiş, gülüp eğlenmeğe hiç vakti olmayan, yolunda ve amacını gerçekleştirirmede sarsılmaz bir kararlılık ve azim sahibi, Allah'a kulluk görevinin kendisine verdiği şekil içinde her şeye hâkim, ama Mutlak Hâkim'in kölesi olan biridir.

6- Beyin dalgaları, yaşayışı, sözleri, hareketleri sıradan insanın sergilediği çatışma, çelişki ve güvensizlik değil, ahenk, uyum ve bütünlük içindedir.

7- Cemâl ve Celâl sıfatları onda tam bir denge halinde hakimdir.

8- Kendisi için, bir takım şan, şeref, mevki, para gibi dünyevî amaçlar için değil, yalnızca Allah, dolayısıyla davası için yaşar. Onun dök-tüğü 'aşk' sağanağı içinde karşısındakiler önce gözyaşıyla, sevgiyle, bağlanmayla kendilerini, sonra da Şehadet'le, kanla çevrelerini değiştirirler. Hem gönül adamıdır, hem de bir dava.

9- Onun toprağında dikenler, çalılıklar değil, güller, lâleler açar; kararsız, meyvesiz bitkiler değil, kökü sağlam ve her dönemde meyvesini tam veren ağaçlar, bitkiler yetişir. Çok iyi bir eğitimcidir.

10- Bağlılarının en yoksulu olarak yaşar o; insanı, iradesini, aşkını, imanını ve İslâmî duyarlılığını kelepçeleyen lüksün, eşyanın ve dünya'nın onun hayatında en ufak bir yeri yoktur.

11- O Emr'dir, İman'dır, İslâm'dır, İhsandır; Rasûller'in en önde gelen vasfı olarak Emîn'dir; Allah kendisinden emniyettedir, O'nun emir ve yasaklarını yerine getirdiği için, emanetine en ufak bir ihanette bulunmadığı için Müslümanlar kendisinden emniyettedir; onları asla aldatmadığı, kişisel çıkarları ve bencil amaçları

uğruna asla onları, güçlerini, servet ve enerjilerini kullanmadığı için. Düşmanları bile kendisinden emniyettedir; tebliğ ve İslâmî amaçlar dışında kendilerine şahsî olarak hiç bir kötülüğünün olmayacağına tam bir kanaatleri bulunduğu için. Münafığın sıfatları olan yalan, sözde durmama ve emanete ihanet onun semtine uğramaz, çünkü o kelimenin tam anlamıyla mü'mindir.³

KAYNAKÇA

1- Kerimoğlu Yusuf, Mayıs-2006, İslami Hareketin Mahiyeti (3. Baskı), Misak Yayın.-Ankara

2- Eryarsoy M. Beşir, Eylül 1996 İslami Hareket ve Problemleri (1. Baskı), Buruc Yayın.-İstanbul

3- Kutub Seyyid, 1986, **İslamın** Hareket Metodu, Nida Yayın.-İstanbul

4- Yeken Fethi, İslam Fikir*Hareket*İnkılap, **İnkılâb** Yayın.

5- Yeken Fethi, Müslüman Olmam Neyi Gerektirir, İslamoğlu Yayın.-İstanbul

6- Toprak A. Muhsin, Davet ve Davetçinin İlkeleri, Buruc Yayın.-İstanbul

7- Kardavi Yusuf, Tek Çare İslami Çözüm (3. Baskı), İkbâl Yayın.- Ankara

8- **Önkâl** Ahmet, (Kasım 2000), Rasulullah'ın **İslama** Davet Metodu (15. Baskı), Kitap Dünyası - Konya

9- Küçükler Ubeyd, (Ekim 1987), Nebevi Tebliğ, Seçkin Yayıncılık-İstanbul

10- <http://www.gencgelisim.com/v2/kategoriler/27-liderlik-stratejileri/119-basarili-bir-liderde-bulunmasi-gereken-ozellikler.html>

11- <http://www.haber5.com/guncel/islamda-lider-ve-liderin-vasiflari>

Fiili Dua

Cefai DEMİREL

Dua: Kelime anlamı olarak "seslenmek, çağırmak, yardıma çağırmak, Allaha yalvarmak, o'ndan dilekte bulunmak, ona yakarmak, istemek"manasına gelir.

Dua, insanda fitrî bir olgudur. Bu sebeptendir ki, bütün dinlerde mevcuttur. Üstün bir varlığa inanan her insan şu veya bu şekilde dua eder. İnsanlar hayatları boyunca, üstesinden gelemeyecekleri birçok şeylerle karşılaşmakta, keder, sıkıntı, aczi yet ve ümitsizliklere maruz kalmaktadır. Özellikle sıkıntılı anlarda Allah'a dua etmek, sadece samimî olarak Allah'a inananlara has bir durum değildir. Allah'a ortak (şirk) koşanlar da bu gibi durumlarda Allah'a yönelir ve O'na dua ederler.

Dua ikiye ayrılmıştır, birincisi kavli dua, ikincisi fiili duadır.

Kavli dua:

Kavli dua bir insanın kabul olacağını ümit ederek dili ve kalbi ile dua etmesidir. Kul ellerini rabbine açıp, gönülden yalvararak taleplerini iletir.

Dua eden kişi gönülden dua etmeli, duasında iyi şeyleri istemelidir. Rabbim dilerse dua ya

Çünkü her güzel iş emek ister. Yani sebeplere riayet edilerek, rabbimizden talep ettiğimiz isteklerimizin gerçekleşmesi için, bizim de üzerimize düşen vazifeleri yerine getirmemiz lazım. Allah (cc) sözlü duanın yanında insanların çabalarıyla, dualarının gerçekleşmesini ne kadar arzuladıklarını göstermelerini beklemektedir. Bu da "fiili dua"dır.

karşılık verir.

Kavli (kalple ve dille yapılan) duanın kabul edilmesinin şartlarına baktığımızda fiilî duanın da yapılmış olmasına bağlıdır.

Fiili Dua

Rabbimiz isteklerimizin gerçekleşmesi için bizim kavli duamızın yanında talep ettiğimiz isteklerimizin gerçekleşmesi için, bizim gayretimizi de görmek ister.

Çünkü her güzel iş emek ister. Yani sebeplere riayet edilerek, rabbimizden talep ettiğimiz isteklerimizin gerçekleşmesi için, bizim de üzerimize düşen vazifeleri

yerine getirmemiz lazım.

Allah(cc) sözlü duanın yanında insanların çabalarıyla, dualarının gerçekleşmesini ne kadar arzuladıklarını göstermelerini beklemektedir. Bu da "fiili dua"dır.

Tarlasına tohum ekmeden ürün isteyen bir çiftçiye de Allah (cc) hususî hazinelerinden ürün verebilir, ama Allah (cc) âdeti gereği bol ve bereketli ürünü, kavli duasının yanında toprağı ekip, gübresini veren, gerektiğinde sulamasını yapan çiftçinin duasını kabul eder.

Mesela bir insan su ister ama önüne gelmesini

beklemez, gider suyu bardağına koyar ve sonra içer. Yani kul istediği şeyin gerçekleşmesi için Allah'ın kendisine öğrettiği sebeplere riayet ederek sonucunu O'ndan bekler.

Çocuk sahibi olmak için evlenmek, hastalıktan kurtulmak için tedavi olup ilaç kullanmak, sınavda başarılı olmak isteyen öğrencinin derslerine çalışması, ailenin geçimini sağlamak için iş bulup çalışmak, gibi sebeplere teşebbüs etmek birer fiilî duadır.

Müslüman'ın Allah'tan bir talebi varsa bunun için öncelikle onun, fiilî olarak üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmesi gerekir. Kişi, Allah'tan istediği şeyin gerçekleşmesi için Allah'ın (cc) kendisine öğrettiği sebepleri ve kanunları elinden geldiği kadar yerine getirip tamamlar, sonucunu da Allah'tan bekler

Peygamber efendimiz ve bir sahabenin konu ile alakalı bir olayı nakledeyim. Kaynak; Tirmizi, Kıyame 60.

Peygamber efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (sav)'in yanına bir bedevi geliyor.

Resulullah, bedeviye soruyor; Deveni nereye bıraktın?

Bedevi; Allaha emanet ettim.

Resulullah kendisine şu cevabı veriyor; Evvela deveni sağlam kazığa bağla, daha sonra Allah'u Teâlâ ya emanet et.

Burada peygamber efendimiz, önce tedbir almamızı tavsiye etmektedir. Yani önce sebepler ve tedbir. Sonra tevekkül ve dua gelir.

Allah(cc) kâinatta meydana gelecek tüm olayları belli sebeplere bağlamıştır. Hem dünyada hem de içinde yaşanılan evrendeki her şey Allah'ın koyduğu kanun ve kurallara göre şekillenir. Arzu ettiği bir şeyin olmasını isteyen kişi, onun sebeplerini ve tedbirini de, yerine getirmek zorundadır.

Duanın kabul olmasının şartları

Allah'ın ve kulların haklarının gözetilemediği bir ortamda yapılan dua kuru bir söz olmaktan öteye geçmez. Haram ve helâl, emir ve yasak alanları dikkate alınmıyorsa, bu alanları belirleyen Allah'tan bir şeyler istemek ve gerçekleşmesini beklemek, saflık olur.

Allah'ın Resulü (sav) bir hadisinde şöyle buyuruyor. "Üstü başı dağınık, toz toprak içinde yollara düşen, ellerini göğze açıp "Ya Rabbi! Ya

Rabbi!" diye yalvaran, buna karşılık; yediği, içtiği giydiği haram olan, haramla beslenen bir adamın duası nasıl kabul edilir."(Müslim, Zekât, 65.) bu hadisten de anlıyoruz ki haram yiyip içmek duanın kabulüne engeldir.

Dua eden kişi gönülden etmeli, duasında iyi şeyleri isteyerek kendisi de iyi insan olma yolunda çaba sarf etmelidir. Kişi duasında samimiyetini tavırlarıyla da ortaya koymalıdır. Meselâ duasında Allah'ın emirlerine itaat eden samimi bir Müslüman olmayı ifade ediyorsa, yaşantısıyla da helal ve haramlara riayet eden bir Müslüman olma çabası içerisinde olmalıdır. Bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmaktadır:

"Biliniz ki, Allah u Teâlâ, kendisinden gafil bir kalbin duasını kabul etmez." (Tirmizî, Daavât, 64)Düşününki bir Müslüman namazını kıyor, duasını ediyor, ellerini açıyor, ağzıyla da bir şeyler söylüyor. Fakat gözü, gönlü televizyonda ya dizide yada futbolda, Böyle bir dua nasıl kabul edilsin.

Kuran da fiilî dua'ya örnekler

Kuran kıssalarını bir hatırlayalım, kuran kıssaları bizlere bir masal olarak verilmemiştir. Bizlerin bu kıssalardan ders almamız ve hayatımızı buna göre şekillendirmemiz içindir.

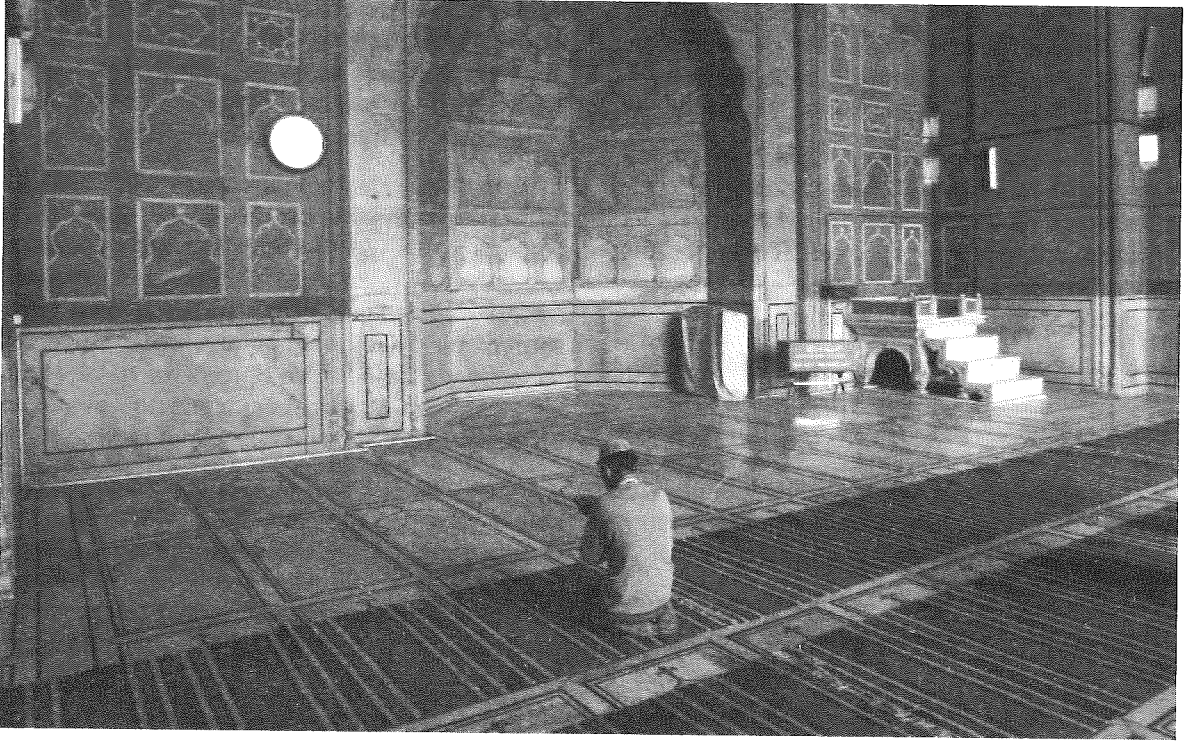
Aşağıda zikredeceğimiz kuran kıssaları da bizlere, Allah dan (cc) isteklerimizin gerçekleşmesi için, öncelikle bizim yapmamız gerekenler ve üzerimize düşen görevleri yerine getirmemiz ile ilgili ayetleri hatırlatacağız.

MERYEM-25: "Haydi, hurma dalını kendine doğru silkele, üzerine taze hurmalar dökülsün." Hz. Meryem doğum yapmıştır, İsa (as)ı dünyaya getirmiştir ve karnı açtır. Allah (cc) ona hurma ikram etmiştir ama bunun için Hz. Meryem inde biraz gayret etmesi lazımdır. Hurma dalını sallaması lazımdır.

Gene biliyoruz ki Hz. Meryem Zekeriya'nın (a.s) himayesinde mabette bir çocuk iken, Zekeriya (a.s) onu ziyarete geldiğinde, o bölgede yetişmeyen veya mevsimi gelmemiş yiyecekleri onun odasında görmüştür. Ayetle devam edelim.

Ali İmran 37: "Zekeriya mihraba her girişinde onun yanında bir yiyecek buldu. "Ey Meryem bu sana nereden geldi deyince, O bu Allah katındandır" dedi. Şüphesiz Allah dilediğini hesapsız rızıklandırır."

Burada aklımıza şöyle bir soru gelebilir.

Hız. Meryem'e o zaman zahmetsizce verilen ikramlar doğum yaptığında neden verilmedi?

Bunun cevabı şahsi görüşüm, zayıf, güçsüz ve çocuk olduğu için zahmetsiz ikram edildi. Yetişkinliğe erişinde o da Allah'ın (cc) adetine tabi oldu.

Allah resulü hicret etmek için evinden çıkarken Yasin suresinin 9. ayetini okuyarak, "Önlerine bir set, arkalarına da başka bir set çektik. Böylece onları kuşatıp sardık, artık onlar göremezler." Diyerek, Yerden de bir avuç toprak alıp, müşriklerin üzerlerine serpererek evinden çıkıp gitmiştir. Müşrikler onu görememişlerdir.

Allah (cc) elbette resulünü koruyacaktır, yerden aldığı bir avuç toprak onu görünmez mi yapmıştır? Elbette hayır. Rabbin onu korumuştur. Resulullah da elinden gelen gayreti göstermiştir.

Bakara 60: Hani, Mûsâ kavmi için su dilemişti. Biz de, "Asanı kayaya vur" demiştik, böylece kayadan on iki pınar fışkırmış, her boy kendi su alacağı pınarı bilmişti. "Allah'ın rızından yiyin, için. Yalnız, yeryüzünde bozgunculuk yaparak fesat çıkarmayın" demiştik.

Şuara 63: Bunun üzerine Musa'ya: "Asânla denize vur!" diye vahy'ettik. Musa söyleneni yapınca, deniz yarılıverdi, öyle ki, açılan yolun

her iki yanında, sular koca dağlar gibi yükseldi.

Kayadan on iki pınar çıkaran veya Kızıldeniz'i ikiye yaran Musa (as) mıdır yoksa Asa mıdır? Elbette Allah dır. (cc) Musa (as) elinden gelen gayretini göstermiştir, Asa da sadece bir vesiledir.

Sâd 42: Allah (cc) Eyüp(a.s.) a "Ayağını (yere) vur, işte yıkanacak ve içilecek serin (bir su)" denilmiştir. Şifalı suyu çıkaran Eyüp (as) mıdır? Yoksa ayağı mıdır? Hayır, elbette ki Allah dır (cc). Eyüp (as) gayretini göstermiştir.

Yusuf 93: "Benim şu gömleğimi götürün ve onu babamın yüzüne koyun, gözleri açılır." Üzüntüden gözlerine ak düşen Yakup (as) ın, Yusuf (as) ın gömleğiyle gözlerindeki ak düşmesi açılmıştır.

Ayetlerden görüldüğü gibi nebiler, Resuller ve Meryem annemiz de bu sebeplere uymak zorundadır.

Fiili duaya örnek bir hikâye

Bir baba ile oğul oltalarını göl kenarına atıp evlerine döndüler. Bir müddet sonra gittiklerinde oltaya dört beş balığın takıldığını gördüler.

Çocuk; Ben balıkların oltaya takılacaklarını biliyordum, dedi.

Babası sordu; Nereden biliyordun?

Çocuk; Dua ettim de onun için, dedi.

Babası cevaptan hoşnuttu. Oltayı yeniden hazırladılar, ikisi de hallerinden memnun öyle yemeği yemek için evlerine döndüler. Yemekten sonra göle gittiler. Yine birkaç balık yakalanmıştı.

Çocuk; Böyle olacağını biliyordum, dedi.

Babası; Nereden biliyordun? Dedi.

Çocuk; Dua ettim de onun için, dedi.

Baba oğul oltayı tekrar göle attılar ve evlerine gittiler. Yatmadan önce, göle gidip oltaya baktıklarında bu defa bir tek balığın bile oltaya takılmadığını gördüler.

Çocuk bu kez; Ben oltaya balık gelmeyeceğini biliyordum, dedi.

Babası; gelecek cevabı tahmin eder gibi sordu. Nereden biliyordun?

Çocuk; Dua etmedim de onun için, dedi

Babası; Niçin dua etmedin. Dedi.

Çocuğun cevabı güzeldi. Oltaya yem takmayı unuttuğumuz aklıma geldi de ondan dua etmedim.

Sağlık için kavli duanın yanında fiili dua

Sağlık için sadece kavli dua yapmanın faydası var mıdır? Diye bir soru gelse, bu soruya evet diyebiliriz. Psikolojik hastalıkların tedavisinde ve hastalıkların tedavi süresinin kısalması için, kavli duanın faydası vardır. Fakat fiziki rahatsızlıkların tedavisinde mutlaka fiili duanın yapılması gerekir.

ABD’de yayınlanan haber dergisi Newsweek, 10 Kasım 2003 sayısında “Allah ve Sağlık: Din İyi Bir İlaç mı? Bilim Neden İnanmaya Başlıyor?” (God & Health: Is Religion Good Medicine? Why Science is Starting to Believe?) başlığı altında dinin iyileştirici etkisini kapak konusu yaptı. Allah inancının insanın moralini yükseltip hastalıktan daha kolay kurtulmasını sağladığına değinilen makalede, bilimin de inançlı insanların hastalıkları daha kolay ve çabuk atlattığına inanmaya başladığını bildirdi. Newsweek’in anketine göre, insanların %72’si dua ederek hastalıktan daha çabuk kurtulduklarına, duanın iyileşmeyi kolaylaştırdığına inanmaktadırlar. ABD ve İngiltere’de yapılan araştırmalarda da, hastalar için dua etmenin, hastaların rahatsızlık belirtilerini azalttığı ve iyileşme sürecini hızlandırdığı sonucu elde edilmiştir.

Michigan Üniversitesi’nin araştırmasına göre, dindarlarda depresyon ve stres daha az görülürken, Chicago’daki Rush Üniversitesi’nin araştırmasına göre, düzenli olarak ibadet ve dua edenlerin erken ölüm oranı, dine bağlı

olmayanlara göre yüzde 25 daha az olarak tespit edilmiştir.

Allah resulü bir hadisinde “Allah’ın kulları, Allah (cc) yaşlılıktan başka, yarattığı her hastalıkla beraber bir deva (ilaç) da yaratmıştır.” Buyurdu. İbni mace . sünen: C.9.H.no:3436

Hasta bir kişinin sözlü duanın yanı sıra mutlaka uzman bir doktora başvurması, kendisi için faydalı ilaçları kullanması, gerekli ise hastanede tedavi görmesi, hassas bir bakım altında olması da gerekebilir. Çünkü Allah (cc) dünyada meydana gelen tüm olayları belli sebeplere bağlamıştır. Dünyadaki ve evrendeki her şey Allah’ın koyduğu kanun ve kurallara göre işler. Dolayısıyla kişinin de bu sebeplere uygun olarak gerekli tedbirleri alması, ancak bunları etkili kılacak olanın Allah (cc) olduğunu bilerek, tevekkül, teslimiyet ve sabırla sonucunu Allah’tan beklemesi gerekir.

İnsana ancak çalışmasının karşılığı vardır:

Pek çok ayette insanların çalışması ile alacağı sonuç ilişkisine dikkat çekilmiştir. “İnsan için ancak çalışmasının karşılığı vardır” (Necm, 39) mealindeki ayette, fiilî duanın önemine işaret edilmiştir.

Kurân-ı Kerim’de “Namaz kılındığında yeryüzüne dağılın ve Allah’ın lütfünden rızkinızı arayın. Allah’ı da çokça anın ki, kurtuluşa eresiniz.” (Cuma: 10.)Buyrulmaktadır. Burada tembelliği terk ederek farz namazların dışında çalışmaya dikkat çekilmektedir.

Kâinatın ve dünyamızın uymak zorunda olduğu Allahın kanunları (sebepler) vardır. Biz insanlarda bu dünya ve ahiret’i kazanmak istiyorsak uymamız gereken Allahın kanunlarını (sebeplerini) yerine getirmemiz gerekir.

Necm suresinde anlatıldığı gibi ahiret’i istiyorsak bunun kazanılma yeri dünyadır ve Bunu kazanacak kişide yalnız biziz.

İnsanoğlu olarak dünyayı istiyorsak, Bununda kazanılma yeri gene dünyadır. Dünyayı isteyen, ister Müslüman olsun, ister kafir olsun, çalışan kim ise, dünyayı ona vereceğini söylemektedir.

Müslümanlar olarak bizlerde hem ahreti hem de dünyayı istiyorsak, bunun yolu Allah (cc) sebeplerini yerine getirmekten geçiyor. Yani çalışkan olacağız, eğitilmiş olacağız, birlik ve beraberlik içinde olacağız, dayanışma içinde olacağız.

Allah (ccc) sadece dua edip tembeler oturur kimseye ne dünyayı veriyor, nede ahiret'i veriyor.

Ali şerai ve Mehmet Akif Ersoy'dan Müslümanlara eleştirisi

Ali Şeriatî'nin tespit ettiği gibi, Müslümanlar arasında geçerli olan duâ algısı; "kelimenin yaygın anlamıyla; duâ eden bireyin, kendi çabasıyla, zorluk ve çalışmasıyla kazanabileceği şeyleri tembellik ve zayıflıktan ötürü Allah'tan İstemesi"nden ibaret!. Maalesef, bugünün Müslüman dünyasında; "düşünce ve pratikteki zorluk ve meşakkatlere katlanma yerine, bireysel ve toplumsal sorumluluğu kabul etmek yerine, kestirme yoldan duâ ediliyor." Demıştır.

Kur'ân şairi ve milli şairimiz Mehmed Akif Ersoy, asırlar boyu Müslümanların elini kolunu bağlayan bu yanlış duâ anlayışı ve batıl 'kaderciliği' şiddetle eleştirir. Bir şiirinde.

"Kadermiş!" Öyle mi?

Hâşâ, bu söz değil doğru

Belânı istedin, Allah da verdi. Doğrusu bu
"Çalış!" dedikçe şeriat, çalışmadın, durdun
Onun hesabına birçok hurafe uydurdun
Sonunda bir de "tevekkül" sokuşturup araya
Zavallı dini çevirdin onunla maskaraya
Bütün o işleri Rabbim görür: Vazifesidir
Yükün hafifledi. Sen şimdi doğru kahveye gir
Silahı kullanan Allah, hudûdu bekleyen O
Levâzımın bitivermiş, değil mi? Ekleyen O

Mehmet Akif'in değindiği gibi günümüzün Müslümanları bir gayret, bir emek, bir iş ortaya koymadan, kendi üzerine düşen vazifeleri yerine getirmeden, yalnızca ellerini açıp dua ederek vazifesini yerine getirdiğini iddia edemez.

İslam coğrafyasının her köşesi kan gölü iken sadece dua ederek vazifemizi yerine getirdiğimizi zannediyorsak, sadece vicdanımızın sesini susturmaya çalışıyoruz. Mazlumlar için aynı (mal ve hizmet) ve nakdi yardım yapabiliriz.

Mazlumlar için dua ederken, duamızın yanında gücümüzün yettiğince maddi manevi, giyecek, yiyecek, iş imkânı, ilaç, yakıt, konut aklınıza ne gelirse gücümüz nispetinde bizlerde mazumlara yardım edebiliriz.

Zulmedenlerin zulümlerine engel olmak için, eğer ki bunlar ülke ise, ürünlerini boykot ederek, zulme destek veren şirket veya medya ise, maddi desteğimizi veya izlenme oranlarına,

okunma oranlarına destek vermeyerek, gücümüzün yettiğince fiili duamızı yapmış oluruz. Elbette ki takdir Allah (cc) ındır.

Namazımız, orucumuz, zekâtımız da rabbimizin bizlere vermiş olduğu nimetlere karşı bizlerin rabbimize karşı bir fiili duasıdır

Hâlbuki insanın sağlıklıyken ya da bir zorluk, sıkıntı içinde olmadığına da dua etmesi, Allah'ın kendisine verdiği rahatlık, sağlık ve diğer tüm nimetler için şükretmesi gerekir.

Müslümanların namazlarını vaktinde eda etmeleri, ellerinin ayaklarının tutuyor olmasından dolayı, Allah'a (cc) şükürünü fiili dua ile ifade etmesidir.

Oruçlarını tutuyor olması, sağlığının yerinde olup yiyip içebiliyor olmasının fiili bir duasıdır.

Zekâtını veriyor olması, Allah (cc) verdiği nimetler sayesinde kazancının yerinde olmasından dolayı, fiili duasını yapmasıdır.

Sonuç:

Bir işin gerçekleşmesi için dua edip oturan insanın yapmış olduğu hareket ne kadar yanlış ise, tüm çalışmaları ve tedbirleri aldıktan sonra, sonuç elde edilince, "bu işi ben tamamladım, bu işi ben yaptım." Diyerek, başarının sebebinin sadece kendinden bilmek de, o derece yanlıştır.

Toplumumuzda bir kısım Müslümanlar, Allah'a dua ettikten sonra kenara çekilip duanın gerçekleşmesini beklemektedir. Oysa bu Müslüman ın yapması gereken bir tavır değildir. Müslüman duasını yaptıktan sonra, duasının gerçekleşmesi için yapması gerekenleri yerine getirir. Yani kavli duasının yanında fiili duasını da yerine getirir. Allah'a (cc) yapmış olduğu duasının yanında, duasının gerçekleşmesi için kendi üzerine düşen görevleri de yerine getirir.

İnsanoğlu isteklerinin gerçekleşmesi için sadece kendi üzerine düşen görevleri yerine getirip de kavli duasını yapmamış olsa, buda doğru bir davranış olmaz. Allah muhafaza, bunun altında da Allah ın yardımına ihtiyacım yok, ben kendi işimi kendi başıma hallederim gibi bir düşünce yatıyor olabilir.

Bir şeyi gerçekten isteyen kişi o isteğinin gerçekleşmesi için hem sözlü, hem de fiili duayı yerine getirmelidir. Sadece kavli duayı yerine getirmesi yetmez, sadece fiili duayı yerine getirmesi de yetmez.

Emânete Dair

Halil ALANOĞLU

İman ile aynı kökten gelen emânet kavramı, korku ve endişeden uzak; güven içinde ruhun sükûnet bulması anlamına gelir. Aynı kökten türeyen aman ise; birine verilen güvenlik garantisidir. Allah'ın güvenini hak etmek olan imanda bu tür revlerdendir.

İnsanın güvenilir olması, kendisine bir şeyin korkusuzca teslim edilebilir olması, aynı eminlikle geri alınmasıdır. Hem veririrken endişelenmemek, alırken de şüpheye düşmemektir.

"Eğer birbirinize güvenerseniz, kendisine güvenilen kimse emanetini ödesin ve Rabbi olan Allah'tan sakınsın" yani sorumluluk altında olduğunun farkında olsun. Asıl yükümlülüğün de Rabb'ına karşı olduğunu unutmasın.

Anlaşılan o ki; birinin diğerine korunması için bıraktığı şey emanet olarak karşımıza çıkmaktadır. Birisi kendisine itimat edilen yani emin olan, diğeri de gönül huzuru ile veren taraf. İki tarafta için bilincindedir.

Dolayısıyla "EMİNLİK" özelliğinden hareketle, emaneti ancak şuurlu, akıllı olan varlık ya da varlıklar taşıyabilirler. Aksini düşünmek muhaldir. Sorumluluk sahibi bir kimse, kendisine verilen nimetlere emânet gözü ile bakar. Can- mal- sağlık - evlât-iktidar- bilgi- beceri- akıl vs. hepsi birer emanettir. Bu da gerçek sahip tarafından belli bir zaman veya bir süre için

Bu idrake sahip olan, emânet edenin yüceliğinin şuûruna varır. Bu da kendisine tevdi edilene titizlikle sahip çıkmasını beraberinde getirir.

Emânete ihanet etmeden gerçek sahibine ulaştırma kaygısına düşürür onu. Dolayısıyla saygı ile karışık derin bir ürperti ile verilene sahip çıkar. O halde, mutlak sahip tarafından insana arz edilen "EMÂNET" nedir? Kendisinde şüphe olmayan Kitap'ta dokuz yerde ifade edilen bu kavram neyi ifade etmektedir.

başkasına sunulan değerdir. Emanet eden, emanet edilene ya güvenmiştir ya da denemektedir. Emânet edilen de ya sadâkat göstererek gereğini yapar ya da ihanet ederek güvenini zedeler.

O zaman akleden kişi bilir ki "BENİM" dediği değerler aslında kendisine verilen birer emânettir. Zira mutlak varlık dışında, mutlak mülkiyet sahibi kimse yoktur. O halde sorumluluk sahibi olan insan, sahip olduğu değerlerin emânet olduğunun farkında olmalıdır. Bunun idrakinde olan kişi, çevresindeki her şeye emânet gözüyle bakar. Bunu idrak eden önemliliğinin şuûruna varır.

Bu idrake sahip olan, emânet edenin yüceliğinin şuûruna varır. Bu da kendisine tevdi edilene titizlikle sahip çıkmasını beraberinde getirir. Emânete ihanet etmeden gerçek sahibine ulaştırma kaygısına düşürür onu. Dolayısıyla saygı ile karışık derin bir ürperti ile verilene sahip çıkar. O halde, mutlak sahip tarafından insana arz edilen "EMÂNET" nedir? Kendisinde şüphe olmayan Kitap'ta dokuz yerde ifade edilen bu kavram neyi ifade etmektedir.

"Gerçek şu ki; biz (akıl ve irade) emâneti (ni) göklere, yere ve dağlara sunmuştuk, ama sorumluluğundan korktukları için onu yüklenmeyi reddettiler. O (emânet) insan üstlendi; zaten o, daima haksızlığa ve akılsızlığa son derece meyyal biridir." 33/ 72

Kimileri bunu burada ibadetler olarak yorumlamışlardır. Oysa ki; diğer bazı ayetlerde ibadetler ile birlikte ayrı ayrı zikredilmektedir. "Emânetlere ve ahidlerine riâyet ederler." (70/32) ve "Şahitlik yaptıkları zaman kararlı duranlar" (70/33) ve "Namazlarını (bütün dünyevi endişelerden)uzak tutanlar" (70/34) gibi benzer ifadeler karşısında, emânet ibadettir söylemi tutarlı görülmemektedir. El-emânet kavramı türlerin tümünü içine alır ve bütün emânetleri kapsar. Akıl- irade- hilâfet birer emânettir. Ancak âyette hilâfet insanın hâlifeliğini sağlayan amildir. İrade ise; hâlife olarak tayin olunmasına sebeptir. Emâneti teklif ettiğini bildirmektedir. Reddi de kabulü de mümkündür. Bu olmadan emâneti yüklemek şansın yoktur. O zaman irade diğer emânetleri ihâta eder.

Demek oluyor ki; emânet bilinci ve sorumluluğunu insana yükleyen asıl etken, âmîl iradedir. İradesi ile yüklendiği emânete ihanet ederse, zalim ve cahil özelliklerini hak eder. Yoksa cahil ve zalim olduğu için emâneti yüklenmemiştir. İnsanın Allah'ın teklifini kabul etmesinin sebebini cahil ve zalim olmasına bağlamak mümkün mü? Oysa insan fitraten iradeye sahip olduğundan dolayı bu teklifi kabul etmiştir. Yoksa kadim kültürümüzün birçok evresinde "insan çok zalim ve cahil olduğu için kabul etmiştir" ağırlıklı görüşü çok yerinde görülmemektedir. Üstlendiği görevi hakkıyla yerine getirmediği zaman o vasıflara sahip olmaktadır.

Rabbimiz; insanın zalim ve cahil olmaması için emânete nasıl sahip çıkılması gerektiğine dair yol göstermiştir. "Allah, size emânet edilen (şey) leri ehil olanlara tevdi etmenizi ve her zaman insanlar arasında hüküm verecek olursanız adaletle hükmetmenizi emreder.."

Peki emâneti ehline veriniz diye insana emreden Allah, tüm emânetleri ihâta eden irade emânetini cahil ve zalim birine verir mi? O halde emânet sahibi, emâneti liyâkat ve ehliyet sahibi birine vereceği veya vermek isteyeceği muhakkaktır. Ehliyet ve liyakat sahibi olmak da, bilgi ve bilinç gerektirir. Zira emânet sahibine ihanet etmemek sorumluluk gerektirir. Bu da sağlam bir irade ile mümkündür. Bunun ölçüsü de gerçek emânetin sahibine ihanet etmemektir. Ehliyet ve liyakat sahipleri ancak sorumluluğun farkındalığında olur. Gerçek emânet sahibi olan ALLAH'a karşı sorumluluğunu yerine getirmeyen, kuluna karşı sorumluluk bilincinde olur mu?

Hayatını borçlu olduğu Allah'a ihanet eden, ikbal ve iktidarını borçlu olduğu insanlara karşı ihanet etmekten hangi şey uzak tutar. Kişi üstlendiği emâneti meşruluk çerçevesinde yerine getirirse liyakat ve ehliyetini ispat eder. Allah'ın

Rasûlü, Mekke'nin fethinde; Müslümanlardan bir çoğu, Hz Abbas dâhil Kâbe'nin anahtarlarının kendilerine verilmesini beklerken, ki bu bir şeref sayılırdı henüz (yeni) Müslüman olmuş, cahiliye döneminde bu görevi yürüten Osman b. Talha' ya bu görevi vermesi ile acaba neyi gözetmiştir. Demek ki ehil olana emânet gelir kendisini bulur. İhtirasla onu istemenin ne anlamı olabilir ki. Ama bir görev tevdi edildiğinde ondan kaçmamak da bir sorumluluktur. Bunu yapmazsan sinek tabiatlı olanlar onu tüketirler. Emânete sahip olmaz ona ait olurlar. Kendi mülkü sanıp o makama değer katmaz, değerini o makamdan alırlar.

Allah'ın insana verdiği tüm nimetler emânettir. Rabbimiz bununla kulunun ihanet ve sadâkatını denemek istemektedir. Ve insana özgür iradesi, nimeti verildiği için bu imkân sunulmaktadır. Allah dilediğim inkâr eder, dilediğim de iman eder demedi. Hak irade sahibi herkesin ortak malıdır. Dileyen alsın, dileyen reddetsin.. (18/28)

Hidayet veya sapıklık, kaderinizdir demedi. "Her kim hidayeti seçerse kendi iyiliği için yapmış olur, kim de saparsa kendi aleyhine sapmış olur" (17/15)

Tercihiniz önemli değil demedi. "Benden isteyin ki vereyim .." 40/60 diye hatırlatmada bulundu. "Başınıza gelen (bizzat) kendi yüzünüzdür." (3/165) diye ikaz etti. "Bir kavim kendini değiştirmedikçe Allah onların durumunu değiştirmez." 13/11 diye ikâz etti. Benim bu amelleri kendilerine yaptırdıklarım kurtulmuştur değil, bunlara yakinen inananlar, içtenlikle yapanlar kurtulmuştur, diğerleri hüsrandadır diye yemin etti (103/3)

Allah irademiz dâhilinde yüklediği görev, sadâkat mi yoksa ihanet mi edeceğimizi sınamaktadır. "Ey iman edenler Allah'a ve Rasûlüne ihanet etmeyin. Bile bile kendi emânetlerinize de ihanet etmeyin." (8/27) diye emretmektedir.

Demek ki birçok emânetle imtihan edilmekteyiz. Her nimetin birer emânet olduğunun idrakinde olmak akletmenin sonucudur. Zira yerin ve göklerin mülkü Allah'ındır. İnsanoğlu geçici bir zamana kadar faydalanma hakkını kullanmaktadır. Bu hakka gereği gibi riayet etmek, emânetin bir gereği gözükmektedir. Her fert bu görevi kendisi pratize edecek, bununla beraber ehliyet ve liyakât sahiplerine tevdi edecektir. Aksi takdirde hem fert hem de toplumsal bazda ehliyetsiz ve liyakâtsiz kimselerin eline mahkûm olacaktır.

"Allah, size emânetleri mutlaka ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde, adaletle hükmetmenizi emreliyor." (4/58)